

CRISTIAN MUREȘANU

Biotransformări Celulare și Transmutații Biologice Educate

**MANUAL INTERDISCIPLINAR DE
BIOLOGIE ȘI PSIHOLOGIE APLICATĂ**

Galaxia Gutenberg

Cu un titlu provocator, autorul Cristian Mureșanu, prezintă de fapt un jurnal personal al căutărilor sale pentru a răspunde la întrebările fundamentale ale existenței: cine sunt, ce este realitatea pe care o percep, ce rol am eu în această realitate...? Subiectele sunt interesante iar acest fapt e incontestabil. Dacă vrem să ne creem lumea pe care o dorim atunci trebuie să fim conștienți, prezenți și responsabili în fiecare moment al existenței noastre.

Dr. Inginer Fizician Emanoil Surducan,

Cartea de față reprezintă o incursiune în adâncul ființei, o disecție cuantică a adevăratei noastre naturi și anume cea de creatori. Ea este o fascinantă călătorie în mecanica fină a corpurilor noastre, cu dezbătuturi tulburătoare și controversate la prima vedere, ce devin premisele unei revoluții în gândirea și percepția științifică; o carte ce demolează granițele interdisciplinare a științelor moderne, reprezentând o viziune globală asupra originii „proiectate” a ființei umane.

Geanina și Iulian Bujoreanu, Medici Rezidenți

Ne aflăm în fața unei cărți incitante, care deși face parte dintr-un curent, structurat predominant în ultimii 15 ani, îl depășește în cel puțin două privințe: caracterul hipercomplex, abordând simultan multe domenii, de la teoria generală a formării și evoluției Universului până la biologia modernă neconvențională, pe de o parte, și prezentarea unor experiențe personale deosebite, coroborate cu rezultate terapeutice spectaculoase, obținute de persoane cu capacități speciale, pe de altă parte. Astăzi se știe, cel puțin la nivelul grupurilor de cercetare avansată, că cele mai multe dintre fenomenele enunțate sau descrise sunt reale. Faptul că nu există o preocupare deosebită pentru mediatierea acestora, sau că încă suntem departe de a avea o explicație, conformă cu modelele educaționale, „științific corecte”, este cu totul altă problemă. Este o lucrare provocatoare care reflectă personalitatea complexă a autorului.

Prof. Dr. Dafin Fior Mureșanu, Medic Primar Neurolog

Cartea reprezintă un început foarte bun. Oamenii nu își imaginează că există această posibilitate. Este evident faptul că fiecare om folosește, într-o foarte mică măsură, potențialul și resursele despre care ne relatează autorul. În momentul în care această utilizare se realizează cu maximum de eficiență posibilă, atunci energia, de care va dispune subiectul respectiv, va fi mult mai mare. În acea situație apar anumite transformări care nu sunt accesibile celorlalți.

Dr. Ovidiu Pop, Medic Homeopat

Cartea este îndrăzneată în sensul unei argumentări foarte logice care urmează modelul de paratiptote al unui cercetător științific. Această argumentație excepțională se construiește pas cu pas și pe baza ei, termenul „biotransformare”, care este asimilat cu biochimie, devine transformat într-o noțiune acceptată, pe baza unei demonstrații fără cusur. Această observație se bazează pe experiența mea profesională, în calitate de medic neurolog, care știu ce înseamnă rigurozitatea unui discurs științific, și în același timp știu ce înseamnă respingerea faptelor reale de către omul de știință. Dincolo de această dimensiune spațio-temporală a lucrării, am observat excelenta sinteză de cunoștințe interdisciplinare ale autorului,

Conf. Dr. Liana Mărginean, Medic Primar Neurolog

Cercetarea asupra fenomenului transmutației biologice continuă în obscuritate, fiind practic necunoscută majorității oamenilor de știință. Este de dorit să ne manifestăm speranța că, în cele din urmă, subiectul va fi acceptat ca și domeniu de cercetare, oferind cele mai bogate și înfloritoare cunoștințe.

Dr. Robert A. Nelson

ISBN 978-973-141-287-0

CRISTIAN MUREȘANU

BIOTRANSFORMĂRI CELULARE ȘI TRANSMUTAȚII BIOLOGICE EDUCATE

**MANUAL INTERDISCIPLINAR DE
BIOLOGIE ȘI PSIHOLOGIE APLICATĂ**

**Galaxia Gutenberg
2010**

AVERTISMENT!

ACEASTĂ CARTE NU CONȚINE SFATURI MEDICALE ȘI NU POATE FI FOLOSITĂ PENTRU DIAGNOZA SAU TRATAMENTUL UNOR AFECȚIUNI. CONSIDERĂM CĂ ESTE NECESAR SĂ FIE CONSULTAȚI EXPERTI ÎN DOMENIU, CARE POT OFERI SFATURILE NECESARE. AUTORUL ȘI/SAU COLABORATORII NU ÎȘI ASUMĂ RESPONSABILITATEA APLICĂRII PRACTICE A IDEILOR PREZENTATE DE CĂTRE PERSOANE NEAVIZATE, INSUFICIENT PREGĂTITE, CARE LECTUREAZĂ ACEASTĂ CARTE.

AUTORUL ȘI COLABORATORII PREZINTĂ INFORMAȚII GENERALE PENTRU ÎNȚELEGEREA CÂT MAI COMPLETĂ A STĂRII DE SĂNĂTATE ȘI RIDICAREA CALITĂȚII VIETII. MATERIALELE ȘI SFATURILE FURNIZATE TREBUIE APRECIATE CA SIMPLE INFORMAȚII ȘI NU CA ANALIZE ȘI SFATURI MEDICALE. ÎN TOATE CAZURILE, VĂ SFĂTUIM SĂ CONSULTAȚI MEDICUL DE FAMILIE, DACĂ VĂ ÎNGRIJOREAZĂ STAREA DUMNEAVOASTRĂ DE SĂNĂTATE.

INFORMAȚIILE OFERITE SUNT DE NATURĂ EXCLUSIV EDUCAȚIONALĂ ȘI INFORMATIVĂ ȘI NU POT FI ASIMILATE, ÎN NICIO SITUAȚIE, UNOR CONSULTAȚII ȘI/SAU ANALIZE MEDICALE DE SPECIALITATE. INFORMAȚIA PREZENTATĂ NU TREBUIE FOLOSITĂ CA ALTERNATIVĂ A CONSULTULUI MEDICAL, REALIZAT DE UN MEDIC SPECIALIST. AUTORUL ȘI COLABORATORII NU POT FI CONSIDERAȚI RĂSPUNZĂTORI PENTRU NICIUN PREJUDICIU/PIERDERE DE ORICE FEL, INDIFERENT DE MODUL ÎN CARE VEȚI UTILIZA INFORMAȚIA PREZENTATĂ.

VĂ MULȚUMIM PENTRU ÎNȚELEGERE!

AUTORUL ȘI COLABORATORII

NOTĂ IMPORTANTĂ:

Datorită modalității în care a fost redactată și informațiilor prezentate, cartea poate avea un impact major asupra concepțiilor, credințelor și intimității dumneavoastră, putând reprezenta eventual chiar un atac la adresa lor. În mod paradoxal, citind această carte, termenul „a cunoaște” nu este asociat celor de „bine” sau „rău”, ci simultan ambilor și niciunui deopotrivă.

Aceasta înseamnă că, din anumite puncte de vedere, dezvăluirea unor informații către cititorii neavizați poate determina atât apariția unor stări de îngrijorare, dezamăgire, tulburare, dar mai ales responsabilitate (ce pot fi asociate conceptului de „rău”), cât și sentimente de încredere în sine, speranță și entuziasm, (ce pot fi asociate conceptului de „bine”) sau chiar scepticism și nepăsare. În același timp, lectura acestei cărți nu „face” nici bine și nici rău.

Cartea prezintă experiența personală și ideile autorului, așa cum au fost ele înțelese, fără a urmări o înțită sau un adevăr final. Așa cum invenția bombei atomice nu mai poate fi uitată, chiar dacă, prin definiție, aceasta a creat foarte mult „rău”, tot astfel informațiile prezentate impregnează semnificativ sfera dumneavoastră de conștiință, fără a mai putea fi șterse sau „uite”.

Am subliniat ideea că această carte poate determina apariția unei stări de responsabilitate față de viață (și modificări ale atitudinii dumneavoastră față de aceasta), înțelegând faptul că ignorarea ei nu va fi echivalentă cu „uitarea”. A deveni responsabil față de viața dumneavoastră este mult mai puțin plăcut decât a rămâne iresponsabil.

Notă pentru cadre didactice:

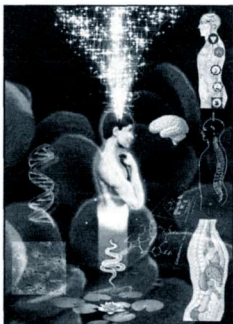
Prezentarea acestor informații pentru elevii de liceu, clasele X-XII, necesită o observare atentă a comportamentului acestora și urmărirea modului în care aceștia aplică noțiunile învățate în viața personală. Toate cadrele didactice care își vor asuma răspunderea predării acestui manual au nevoie de a participa la o sesiune de cursuri de pregătire organizată de autor anual în perioada verii în Cluj-Napoca cu durata de 1-2 zile a câte 8 ore.

CUPRINS

1. PREFAȚA	8
2. INTRODUCERE	9
2.1 TERMINOLOGIE ȘI DEFINIȚII.....	9
2.2 ISTORIA CERCETĂRILOR TRANSMUTAȚIEI BIOLOGICE	10
2.3 METODOLOGIA CUNOAȘTERII ȘTIINȚIFICE.....	11
2.4 CERCETĂTORII CARE AU DOVEDIT TRANSMUTAȚIA BIOLOGICĂ.....	12
2.4.1 TRANSMUTAȚIA BIOLOGICĂ LA PLANTE	13
2.4.2 TRANSMUTAȚIA BIOLOGICĂ LA ANIMALE	13
2.4.3 TRANSMUTAȚIA BIOLOGICĂ LA OM	15
2.4.4.3 PRINCIPII DE BAZĂ	15
2.4.6 CONTROVERSA CERCETĂRILOR LUI KERVRAN	16
2.5 TRANSMUTAȚIA BIOLOGICĂ ȘI VITALITATEA.....	17
2.6 SISTEMUL BIOPLASMATIC ȘI BIOINFORMAȚIONAL.....	22
2.9 TEORIA INFORMAȚIEI.....	25
2.10 ELEMENTE DE NEUROFENOMENOLOGIE.....	25
2.10.1 ȘCOALA NEUROREDUCTIONISTĂ	25
2.10.2 ȘCOALA FUNCTIONALISTĂ	26
2.10.3 ȘCOALA MISTERIANĂ	26
2.10.4 NEUROFENOMENOLOGIA	26
2.11 TEORIA EPIGENETICĂ.....	27
2.12 TEORII INTERDISCIPLINARE ALE BIOLOGULUI BRUCE LIPTON	30
2.12.1 SUBIECTUL 1 – TRANSMUTAȚIA BIOLOGICĂ	30
2.12.2 SUBIECTUL 2 – QI – ENERGIA VIEȚII	31
2.12.3 SUBIECTUL 3 – COMUNICAREA CELULARĂ	32
2.12.4 SUBIECTUL 4 – ACTIVAREA BIOPOTENȚIALELOR	33
2.13 TEORIA SUBSTRUCTURILOR FOTONICE DETERMINISTICE.....	34
3. CONSIDERENTE TEORETICE	41
3.1 MECANISMELE BIOCHIMICE ȘI BIOALCHIMICE	41
3.2 CONCLUZII.....	42
3.3 COMENTARII.....	43
3.4 ASOCIERI FILOSOFICE CU MODELUL MECANICII CUANTICE.....	44
3.5 TEORII HINDUSE REFERITOARE LA TRANSFORMAREA SEMINALĂ	46
4. BIOALCHIMIA MASCULINĂ.....	49
4.1 CREIERUL ȘI GLANDELE CEREBRALE.....	49
4.1.1 HIPOFIZA	49
4.1.2 PINEALA	49
4.1.3 HIPOTALAMUSUL	50
4.1.4 NEUROFIZIOLOGIA CREIERULUI	52
4.2 ANATOMIA ȘI FIZIOLOGIA GLANDELOR SEMINALE	55
4.3 MECANISMUL CHIMIC.....	56
4.4 MECANISMUL BIOALCHIMIC	57
A. ETAPA DE MODIFICARE A STĂRII DE AGREGARE.....	57
B. ETAPA TRANSUBLIMĂRII.....	57
C. COMENTARII	58
4.4.1 BIOALCHIMIA DISTRUCTIVĂ CU BLOCAREA EVACUĂRII	59
4.4.2 BIOALCHIMIA DISTRUCTIVĂ CU EVACUARE EXCESIVĂ	60
4.4.3 CONCLUZII	60
4.5 MECANISMUL BIOALCHIMIC ȘI LIBERUL ARBITRU.....	61
4.6 PIEDICI ÎN TIMPUL PROCESULUI BIOALCHIMIC.....	62
4.7 CONDIȚII PRACTICE ȘI ATITUDINI INTERIOARE NECESARE.....	62
4.7.1 PERICOLE CARE POT SĂ APARĂ LA DECLANȘAREA BIOALCHIMIEI.....	63
4.7.2 ATITUDINI CARE FAVORIZEAZĂ BIOALCHIMIA	63
4.7.2.1 ATITUDINEA 1 - ALIMENTAȚIA NATURALĂ ECHILIBRATĂ.....	63
4.7.2.2 ATITUDINEA 2 - PREGĂTIREA TEORETICĂ.....	64
4.7.2.3 ATITUDINEA 3 - RESPECTUL FAȚĂ DE CUVÂNT ȘI ADEVĂR.....	65
4.7.2.4 ATITUDINEA 4 - RITMAREA RESPIRAȚIEI	65
4.7.2.5 ATITUDINEA 5 - CONȘTIENȚA DE VIAȚĂ	66
4.7.2.6 CONCLUZII	66
4.8 DECLANȘAREA MECANISMULUI BIOALCHIMIC.....	66

4.8.1 OBSERVATOR, EXPERIMENTATOR ȘI OBIECT AL EXPERIMENTULUI	67
4.9 HIPERBIOALCHIMIA	69
4.10 CONCLUZII	70
4.11 TRASEUL ENERGETIC ȘI EFECTE RESIMȚITE	70
4.12 NECESITĂȚI REDUSE ALE ODIHNEI NOCTURNE	71
4.13 FIINȚA UMANĂ ÎN VIZIUNE HOLISTICĂ	73
5. BIOALCHIMIA FEMININĂ	75
5.1 SCURT ISTORIC	75
5.2 OBSERVAȚII ȘI CERCETĂRI RECENTE	77
5.2.1 EFECTELE CICLULUI MENSTRUAL ASUPRA SĂNĂTĂȚII	77
5.2.2 CONCLUZII	78
5.3 MANIFESTĂRI ALE BIOALCHIMIEI FEMININE	78
5.4 BIOTRANSFORMAREA CELULARĂ LA FEMEIE	78
5.4.1 FAZELE CICLULUI LUNAR (28 ZILE) CU MENSTRUATIE	79
5.4.2 PERIODIZAREA CICLULUI MENSTRUAL	80
5.4.3 FAZELE CICLULUI LUNAR (28 ZILE) FĂRĂ MENSTRUATIE	81
5.4.4 TIPURILE COMPORTAMENTELOR PREMENSTRUALE	81
5.5 CONCLUZII ȘI PROPUNERI	81
5.5.1 EXPERIENȚE DE BIOALCHIMIE PERMANENTE	82
5.5.2 EXPERIENȚE DE BIOALCHIMIE TEMPORARE	84
5.6 DIETA ALIMENTARĂ ȘI MENSTRUATIA	85
6. EXERCITII DE RITMARE CONȘTIENȚĂ A RESPIRAȚIEI	86
6.1 INTRODUCERE	86
6.2 COMENTARII DE SPECIALITATE	86
6.3 OBSERVAȚII ESENȚIALE	87
7. EVOLUȚIA SISTEMULUI EMOTIONAL-AFECTIV	89
7.1 CONDIȚIA UMANĂ OBIȘNUITĂ	89
7.1.1 COPILĂRIA	89
7.1.2 ADOLESCENȚA	90
7.1.3 MATURITATEA	91
8. O NOUĂ INTERPRETARE A BIOLOGIEI	93
8.1 PREMIZE	93
8.1.1 ROLUL GENELOR	93
8.1.2 TEORIA DARWINISTĂ	94
8.1.3 MIȘIUNEA ȘTIINȚEI	94
8.2 MATERIALISMUL ÎN ȘTIINȚELE VIETII	94
8.3 O NOUĂ ÎNȚELEGERE A FUNCȚIONĂRII CELULEI	95
8.3.1 ROLUL PROTEINELOR	95
8.3.2 PROTEINELE ÎN INTERACȚIUNE	96
8.4 NUCLEUL CELULEI	99
8.5 FUNCȚIONAREA MEMBRANEI	100
8.6 MECANISMUL PERCEPȚIEI	102
8.7 MECANISMUL CREDINȚELOR FALSE	102
8.8 CREDINȚELE RESCRIU INFORMAȚIA GENETICĂ	104
8.8.1 APARATELE RECEPȚIONEAZĂ ȘI EMIT ENERGII	104
8.8.2 COMPORTAMENTELE CELULEI	105
8.8.3 MECANISMUL DE APĂRARE	106
8.8.4 ORIGINEA MUTAȚIILOR	106
8.8.5 RESCRIEREA INFORMAȚIEI GENETICE	107
8.8.6 INFORMAȚIE NONGENOMICĂ	107
8.9 CONCLUZII ȘI OPINII	108

SEMNIFICAȚIA COPERȚII

Atunci când ființa umană își transformă biopotențialele, ea beneficiază, în faze mai avansate, de procese speciale de expansiune și trezire a conștiinței de Sine, a inteligenței, un fel de *iluminare* care e reprezentată printr-un arc de lumină ce se deschide spre exterior.

Floarea de lotus semnifică nașterea lumii din apele tulburi ale ignoranței, și este reprezentată plutind pe suprafața unui pe lac murdar. În Egipt și India, lotusul este și un simbol al perfecțiunii, deoarece această floare poate crește și în apele cele mai poluate.

Ziua se ridică la suprafață și înflorește, cu o grație și o frumusețe spectaculoasă, iar noaptea se scufundă din nou pentru a demonstra acest miracol al naturii. De fiecare dată când reapare la suprafața apei, odată cu primele raze de soare, aceasta își păstrează culoarea și puritatea intacte. În centru avem ființa umană care meditează asupra misterului vieții.

Șarpele semnifică potențialul material al unei forțe interioare, ce așteaptă să fie transformat și sublimat într-o energie cinetică de calitate superioară. Această transformare specială este reprezentată printr-o aură luminoasă, situată în partea inferioară a bazinului. Coloana de lumină indică faptul că această energie urcă vertical și se îndreaptă spre zona creierului.

Ființa umană „privește” spre un creier în fața sa, indicând faptul că ea își folosește puterea mentală de concentrare pentru a amplifica biotransformarea. În stânga jos, apar imagini ale unor celule reproducătoare, echivalentul unei potențialități energetice, iar în partea dreaptă este figurată o moleculă de clorofilă, esențială în procesul de fotosinteză.

Dintr-o altă perspectivă, molecula reprezintă obiectul de studiu al chimiei, celulele roșii sunt obiectul de studiu al biologiei iar energiile vitale nu au fost (sau au fost insuficient) studiate până în prezent. Șarpele reprezintă potențialul material care se poate transforma în energie.

În background-ul întregii coperti, sunt reprezentate celule roșii (echivalentul vital al omului și animalelor), acestea conținând de asemenea celule stem care, în interiorul aparatului reproducător, sunt transformate în spermatozoizi. În partea dreaptă, de sus în jos, apar 3 reprezentări din perspective diferite ale unor secțiuni prin corpul uman.

Sus este reprezentarea aspectelor energetice, așa cum sunt ele cunoscute în tradițiile mistice orientale, la mijloc se află o schemă simplificată a unor puncte focar, prin intermediul căreia se dorește realizarea unei punți de legătură între tradițiile orientale și medicina modernă iar jos apare o secțiune fizică ce simbolizează ceea ce „vede” medicina occidentală clasică, adică un corp alcătuit din organe și nimic mai mult.

În partea stângă a coperti există o spirală ADN, care semnifică baza materială a vieții biologice, celebra moleculă capabilă de autoreplicare, ce asigură tiparul necesar pentru perpetuarea vieții în forme biologice. Atunci când ființa umană își transformă biopotențialele, ea beneficiază, în faze mai avansate, de procese speciale de expansiune și trezire a conștiinței de Sine, a inteligenței, un fel de *iluminare* care e reprezentată printr-un arc de lumină ce se deschide spre exterior.

CONTACT AUTOR:

- **Telefon:** mobil 0751.150.855, fix 0364.107.184,
- **E-mail, ID mess:** cristim23@yahoo.com
- **Pagină de web:** www.scribd.com/cristim23
- **Server web:** <http://www.4shared.com/account/dir/JtmfghnX/sharing.html?rnd=94>
- **Pagina de Facebook:** <http://www.facebook.com/?ref=home#/profile.php?id=1278330447>

1. PREFAȚA

PROF. DR. DAFIN FIOR MURESANU, MEDIC NEUROLOG

Ne aflăm în fața unei cărți incitante, care deși face parte dintr-un curent, structurat predominant în ultimii 15 ani, îl depășește în cel puțin două privințe: caracterul hipercomplex, abordând simultan multe domenii, de la teoria generală a formării și evoluției universului până la biologia modernă neconvențională, pe de o parte, și prezentarea unor experiențe personale deosebite, coroborate cu rezultate terapeutice spectaculoase, obținute de persoane cu capacități speciale, pe de altă parte.

Astăzi se știe, cel puțin la nivelul grupurilor de cercetare avansată, că cele mai multe dintre fenomenele enunțate sau descrise sunt reale. Faptul că nu există o preocupare deosebită pentru mediatizarea acestora, sau că încă suntem departe de a avea o explicație, conformă cu modelele educaționale, "politic corecte", este cu totul altă problemă. Este o lucrare provocatoare care reflectă personalitatea complexă a autorului.

Format în Școala Politehnică Clujeană, autorul a urmat diferite programe de pregătire post-universitară în domenii cum ar fi radioul, televiziunea, muzica, care împreună cu o oarecare experiență filozofico-ezoterică, și-au pus amprenta asupra lucrării. Fără pretenția unei lucrări științifice, cartea este redactată într-un stil și limbaj accesibil unui public instruit, cu o remarcabilă linută jurnalistică, având meritul de a deschide la nivelul conștiinței comune, o fereastră spre o abordare mai corectă și consistentă a biologiei contemporane, biologia cuantică. La începutul secolului al XX-lea, fizica încerca și reușea soluționarea marilor dileme, prin abordarea cuantică. La începutul secolului al XXI-lea, biologia, în special neurobiologia face eforturi considerabile de a rezolva o criză similară celei cu care fizica se confrunta acum mai bine de un secol.

Unul dintre părinții neurobiologiei cuantice, Jeffrey M. Schwartz, spunea că: "Până de curând, toate încercările de a înțelege activitatea funcțională a creierului s-au bazat, cel puțin implicit, pe aceleași principii ale fizicii clasice, care acum sunt cunoscute ca fiind fundamental false, deja de trei sferturi de secol."

Astăzi există suficiente date obiective, care atestă și deschid seria de dovezi asupra relației particulare, conștiință-creier. Această relație, nu poate fi înțeleasă, demonstrată și folosită altfel decât prin instrumentele mecanii cuantice.

DR. INGINER-FIZICIAN EMANOIL SURDUCAN

Cu un titlu provocator, autorul Cristian Mureșanu, prezintă de fapt un jurnal personal al căutărilor sale pentru a răspunde la întrebările fundamentale ale existenței: cine sunt, ce este realitatea pe care o percep, ce rol am eu în această realitate...? Subiectele sunt interesante iar acest fapt e incontestabil.

Este greu să enunț o părere; am impresia că sunt în fața a 4 cărți începute și puse împreună fără a li terminate fiecare; sau mai degrabă mă simt ca în fața unui puzzle de 1000 de piese pe a cărui cutie scrie „descoperirea marelui secret” iar pe masă sunt așezate cam 100 de piese din care este greu să înțelegi ansamblul dacă nu ai cumpărat și tu, privitorul, o cutie similară din care să fi început să pui piesele tale. În cazul acesta, pe ici pe colo, există piese și jocul începe să-și dezvăluie o parte din secrete: în acest ultim caz ești fericitul câștigător al unei soluții ... și cartea ta are sens ...

Ne naștem într-o lume în care suntem obligați să învățăm definiții, concepte și modele prin simplul fapt că aparținem ei, iar aceste informații par la un moment dat singurul adevăr și uneori se numesc impozant știință.

Problemele aduse în prim plan au capacitatea de a trezi interesul unui auditoriu larg, iar exemplul implicării personale este o invitație la o lecție de cunoaștere fără sfârșit.

2. INTRODUCERE

Transmutația biologică, fotosinteza, obținerea energiei necesare susținerii proceselor vitale prin metabolizarea nutrienților nu sunt noutăți pentru specialistul în biologie sau fiziologie. Dar aceste procese ascund încă multe mistere. Conform științei convenționale, nu putem separa carbonul din CO₂ decât la temperaturi foarte ridicate. Anumite specii de animale intră în perioade lungi de hibernare, timp în care organismul lor nu mai primește hrană și apă, dar vitalitatea și funcționalitatea acestuia este menținută în condiții foarte bune. Ființa umană nu poate trăi indefinit în lipsa hranei și apei. Acestea sunt doar câteva enigme.

Acest manual își propune să demonstreze faptul că mintea are un rol esențial asupra biotransformărilor din corpul uman (în sens benefic sau distructiv) și că bioalchimia umană este un proces biologic și fiziologic natural (potențial prezent în orice ființă umană).

2.1 TERMINOLOGIE ȘI DEFINIȚII

Termenul de alchimie are două semnificații binecunoscute: una este aceea de transmutație-sublimare a elementelor, în principal al metalelor în aur (culminând cu obținerea Pietrei Filosofale) iar cealaltă se referă la o transformare de ordin spiritual a subiectului. Pornind de la aceste două aspecte, am propus o extindere a acestui termen prin:

- **Bioalchimie** care, pe de o parte, ar însemna o transsublimare a unui anumit grup de substanțe într-o formă superioară de energie, iar pe de altă parte ar însemna și o ameliorare a parametrilor și performanțelor biologice ale organismului, fapt care poate fi asociat și unei posibile transformări la nivelul conștiinței de sine. Bioalchimia la bărbat cuprinde biotransformarea celulelor reproducătoare ale lichidului seminal și recircularea celorlalte componente în circuitul sanguin. Bioalchimia la femeie cuprinde biotransformarea perechii de celule ovocit secundar-globul polar și neeliminarea fluidelor menstruale (endometrul rămâne funcțional în permanență).

- Prin **transsublimare** am delinit o sublimare a materiei care pornește de la o stare de agregare a unei suspensii (o dispersie solid în lichid) către o stare necunoscută, care a fost asociată formal cu cea bioplasmatică. Energia rezultată din această transformare specială este de aceeași natură cu cea pe care corpul și-o obține în urma reacțiilor biochimice din prelucrarea hranei, deoarece asigură derularea proceselor vitale din organism. Altfel spus, această energie e obținută printr-o altă modalitate de transformare a materiei.

- Termenul „**bioplasmă**” este asociat fenomenului bioalchimic, fiind notat între ghilimele deoarece nu se poate preciza dacă de asemenea este de aceeași natură cu cea la care fac referire unii cercetători.

- **Transmutația biologică** este procesul de transmutare neradioactivă a elementelor ușoare din interiorul organismelor vii (plante, animale, om), prin reacții bionucleare. Această clasă de reacții are o mare importanță în aprofundarea cunoașterii științifice în domenii esențiale, precum fizică, geologie, biologie, medicină, farmacie, nutriție și agricultură. Mecanismul precis al transmutației biologice este necunoscut, dar au fost elaborate mai multe teorii. Prima dintre ele afirmă că transmutațiile biologice există și nu pot fi negate, fiind indispensabile vieții.

- **Biotransformări celulare** reprezintă un ansamblu procese speciale prin intermediul cărora organismul are posibilitatea de a recupera cantități semnificative de energie, necesară menținerii proceselor vitale din organism, folosind un material biologic celular care are proprietatea de a transmuta și transsublima într-o stare de agregare de tip bioplasmatic. Aceste biotransformări se produc atât la modul automat cât și sub influența aspectelor emoționale și mentale. Biotransformările celulare implică manifestarea atât a transmutațiilor cât și a transsublimărilor unei anumite materii biologice. Biotransformările pot fi în ambele sensuri: de la materie spre energie cât și de la energie spre materie. Biotransformările de la energie la materie sunt cele care determină apariția unor materii străine (tumori) atunci când energiile emoționale sunt preponderent negative ani sau zeci de ani la rând.

- **Energie vitală** este un termen pe care îl vom atribui formal aelor resurse de tip energo-caloric și altele, obținute prin metabolizarea hranei și/sau alte metode, pe care corpul le folosește pentru a susține ansamblul de procese fiziologice necesare vieții.

2.2 ISTORIA CERCETĂRILOR TRANSMUTAȚIEI BIOLOGICE

Sec. 17, Helmont. Experiment: A fost crescută o salcie într-un vas de argilă cu ca. 100 kg sol. După 5 ani a fost uscat solul observându-se că greutatea sa a scăzut numai cu 60 grame. Astfel, apa, lumina și aerul au fost suficiente pentru a se forma 80 kg de masă lemnoasă (nefiind cântărite frunzele care au căzut anual și crengile îmbătrânite care s-au rupt etc.). Se presupune că apa a conținut anumite minerale cu rol nutritiv. Se știe că plantele își procură hidrați de carbon din dioxidul de carbon atmosferic, pe baza procesului de fotosinteză, însă anumite elemente din componența acestora există numai în sol.

1799, Vauquelin (chimist). Experiment: Au fost crescute găini în condiții perfecte de izolare față de mediu, pentru a se analiza producția de carbonat de calciu. Li s-a oferit zilnic 450 g ovăz la înecare. Au fost determinate cu precizie cantitățile de carbonat de calciu din coaja ouălor și fecalelor. S-a observat că fiecare găină a produs mai mult calciu decât a consumat¹.

1831, Chouberd. Experiment: Germinarea unor semințe de *Nasturtium officinale* în vase de apă perfect sterile a dovedit apariția unor minerale care nu au existat în semințele negerminate⁴.

1844, Vogel. Experiment: Descoperiri și cercetări amănunțite legate de transmutația biologică au fost publicate în cartea lui J.J. Berzelius „Treatise on Mineral, Plant and Animal Chemistry” (1849). În cadrul acestor cercetări, au fost reluate experimentele de germinare a semințelor în condiții mult mai bune de sterilizare. Au fost analizate, compozițiile chimice ale tuturor substanțelor din mediul de studiu, iar după câteva luni plantele rezultate au fost uscate, arse și măcinate împreună cu un amestec de azotat și carbonat de potasiu (KNO_3 și K_2CO_3). În urma măsurătorilor s-a determinat o cantitate de sulf produsă de plante din surse necunoscute (nu exista deloc sulf în mediul de studiu). Au fost luate toate măsurile de precauție posibile, dar rezultatele nu au putut fi explicate¹.

1850, Lauwes și Gilbert au observat variații inexplicabile ale cantității de magneziu din cenușa plantelor^{2,3}.

1875-1883, von Herzelee a realizat 500 analize, care au verificat creșterea în greutate a plantelor cultivate într-un mediu controlat fără sol. În opinia sa, „plantele sunt capabile să realizeze transmutații ale unor elemente.” La citirea acestei afirmații publicate în revistele de specialitate, comunitatea științifică s-a revoltat în asemenea măsură, încât toate exemplarele au fost imediat retrase din biblioteci și librării. Singura colecție completă a revistelor a fost descoperită 50 ani mai târziu într-o bibliotecă din Berlin, cu ajutorul lui Dr. Hauscka, care a fost în permanență preocupat de publicarea rezultatelor cercetărilor lui von Herzelee (consemnate și în ⁷⁻¹³).

1888, M. Baranger a crezut că von Herzelee nu a fost suficient de atent la erorile de calcul și nu a măsurat corect cantitățile de substanțe. Baranger a relăcut întregul experiment pe o durată de 4 ani, realizând un studiu statistic pe mii de măsurători. A verificat cantitățile de fosfor (P), potasiu și calciu din semințele de dinainte de germinare și apoi, după germinare în apă dublu distilată, fără adaos, respectiv cu adaos de clorură de calciu (CaCl_2). Concluziile sale au fost: „*Toate rezultatele obținute în cele mai stricte condiții științifice confirmă concluziile lui von Herzelee, adică plantele sunt capabile să realizeze transmutația elementelor, în anumite condiții de mediu. Consecințele practice ale acestui fenomen sunt inestimabile, deoarece există plante capabile să sintetizeze elemente rare de importanță industrială. Nu suntem capabili să înțelegem sau să reproducem în laborator mecanismele de transmutație ale plantelor în lipsa particulelor de foarte mare energie*” (consemnate și în ⁷⁻¹³).

1946, Henri Spindler. director al Laboratorului maritim Dinard, a studiat iodurile din iarba de mare și a descoperit faptul că alga *Laminaria* a fabricat ioduri dintr-un mediu acvatic care nu conținea acest element (consemnate și în ⁷⁻¹³).

1950, Perrault a descoperit că hormonul aldosteron determină în sângele pacientului o transmutare a sodiului (Na) în potasiu, care poate fi fatală. Numeroase infarcte survin atunci când concentrația de potasiu depășește 350 mg/L (consemnate și în ⁷⁻¹³).

1959, Julien a dovedit că dacă exemplarele unei anumite specii de pești de apă dulce sunt mutate brusc în apă sărată conținând 14% clorură de sodiu (NaCl), productivitatea de clorură de potasiu (KCl) din corpul lor crește cu 36% în numai 5 ore⁵.

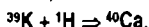
1965, Komaki, microbiolog, a publicat rezultatele cercetărilor sugerând existența unei transformări specifice unor reacții de transmutare în celulele unor microorganisme precum *Aspergillus niger*, *Penicillium chrys.*, *Saccharomyces cerevisiae* și *Torula utilis*, cultivate în mediu cu deficiență de potasiu. Experimentele au demonstrat faptul că potasiul se poate forma din azot și oxigen, atunci când microorganismele sunt cultivate într-un mediu cu deficiență de potasiu¹⁴.

1971, Laboratorul Societății Franceze de Agricultură a verificat sinteza magneziului și potasiului în semințe de secară, înainte și după germinare. În același an, J. E. Zundel a studiat modul în care semințele germinate folosesc calciul observând creșteri spectaculoase de 616%. În alte experimente, el a cultivat 150 de grăunțe de ovăz, într-un mediu controlat, timp de 6 săptămâni. Au fost analizate 1243 vârstare prin metode de spectrofotometrie atomică cu absorbție pentru elementele magneziu, calciu și potasiu a fost analizat prin emisii de fotoni. Cantitățile de potasiu au scăzut cu 0.033% în timp ce cele de calciu au crescut cu 0.032% iar cele de magneziu au scăzut nesemnificativ cu 0.007%. Modificarea cantităților de calciu și potasiu se situează mult peste nivelul de eroare al măsurătorilor¹⁶.

1977, Jungerman a prezentat rezultatele unor cercetări realizate pe semințe de ovăz, dar nu a găsit dovezi ale unei transmutări, folosind metoda de analiză prin fluorescență cu raze X sau absorbție atomică⁵.

1978, Damon a realizat teste pentru demonstrarea transmutației biologice cu *Aspergillus terreus* și *Rhizopus nigricans*, tot cu rezultate negative.

1978, Goldfein a studiat transmutația biologică a potasiului prin reacția:

Goldfein a descoperit faptul că cele mai bune rezultate și dovezi ale existenței acestui proces natural implică prezența unor molecule organice, cu un atom metallic în centru, cunoscute astăzi sub denumirea Magneziu Adenozin Trifosfat (Mg-ATP)³.

Goldfein a postulat faptul că reacția de chelatizare a Mg-ATP-ului produce un curent electric alternativ, molecula comportându-se asemenea unui micro-ciclotron, care accelerează ionii de hidrogen la viteze relativiste, cu suficient potențial, transformând un element în altul cu număr atomic imediat superior³.

2.3 METODOLOGIA CUNOAȘTERII ȘTIINȚIFICE

ETAPELE RAȚIONALE

- Acumularea tuturor datelor experimentale cu privire la fenomenul investigat pe o anumită perioadă de timp, din cât mai multe locații posibile unde acesta a mai fost observat.
- Corelarea datelor cu un model matematic sau o teorie prin intermediul căreia fenomenul devine reproductibil ori de câte ori este necesar.
- Realizarea unor predicții, pe baza teoriei sau modelului matematic descoperit, cu scopul validării acesteia (sau acestora) privind manifestările viitoare ale fenomenului investigat.
- Reformularea în limbaj comun a teoriei pentru persoanele care nu sunt specialiști în domeniu, aceasta reprezentând în același timp și o autoevaluare a cercetătorului privind gradul de înțelegere a fenomenului respectiv.

ETAPELE INTUITIVE

Acestea apar pe neașteptate și sunt rezultatul creativității și gândirii aprofundate. Cunoașterea rațională își are originea în cunoașterea intuitivă și observațională. Cu toate acestea, cunoașterea intuitivă nu va avea nicio valoare, dacă nu i se poate asocia un limbaj, un model sau o teorie. Pentru aceasta, avem nevoie de concepte, simboluri și legi care să poată fi implementate în fenomenul studiat.

În capitolul 3, am abordat o abstractizare matematică (ecuații) care condensează și ilustrează mecanismul biochimic, obiectivând astfel un model minimal pe baza căruia se poate elabora o teorie consistentă și integratoare. Opinia conform căreia matematica nu ar fi decât un limbaj abstract, lipsită de posibilitatea descrierii unui fenomen, este falsă. Tot mai mulți matematicieni, și nu numai, afirmă că matematica este nu doar cel mai potrivit limbaj pentru a descrie natura, ci este tocmai limbajul naturii. Pitagora afirma în acest context că „lucrurile sunt numere”.

ETAPA UNIFICATOARE

Ea se referă la faptul că, după observarea unui fenomen, a intuirii unor legi de variație sau elaborării unor modele și validării acestora prin instrumentarul științific, avem nevoie să ne reîntoarcem la cea mai importantă etapă de testare a experimentului, și anume *trăirea sa de către observator*.

Astfel, dacă am intuit că fructele ar putea fi bune ca hrană și am verificat și testat aceasta prin metode științifice, atunci următorul pas firesc ar fi de a trăi actul în sine de a le consuma, după care nu mai are rost să studiez din nou fructele (deoarece un experiment înseamnă totodată o acumulare cantitativă și calitativă) sau, după cum spunea un filosof chinez: „*Ca să prinzi iepuri, mai întâi trebuie să întinzi capcane, dar odată ce iepurii au fost prinși, capcanele nu mai contează. În același fel, pentru a-ți exprima trăirile, experiențele și ideile, ai nevoie de cuvinte, dar odată ce acestea au fost înțelese și experimentate, cuvintele nu mai contează.*” (Chuang Tse). Într-o accepțiune mai restrânsă, semiologul Alfred Korzybski spune: „*harta nu este identică cu teritoriul*”.

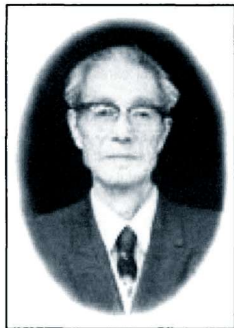
Însă nici aceste acumulări de experiențe și trăiri nu satisfac ființa umană, mereu însetată de curiozitate și noutate. Etapa imprevizibilă, care se află undeva în profunzimile ființei noastre, este aceea a trezirii la totalitate, la universalitate, la o cunoaștere iluminatorie, care se manifestă printr-o permanentă trăire și transformare multidimensională (metaforic vorbind) a ființei. În această etapă, toate fructele acțiunilor și experiențelor acumulate vor putea favoriza un salt calitativ excepțional.

În acest context, declanșarea mecanismului biochimic reprezintă o simplă etapă de pregătire în vederea realizării unei experiențe mult mai profunde. Ideile prezentate în continuare reprezintă ipotezele unor observații legate de evoluția acestui fenomen însoțite, deocamdată, de insuficiente date experimentale și un substrat teoretic adecvat.

REFERINȚE BIBLIOGRAFICE:

“Comentarii personale bazate pe materiale lecturate în Fritjof Capra, „*Taofizica*”, Ed. Tehnică 2004 și Adrian Pătruț, „*Știință, Chimie, Nanocluster*”, Ed. Casa Cărții de Știință, 2007, ISBN 978-973-133-119-5.

2.4 CERCETĂTORI CARE AU DOVEDIT TRANSMUTAȚIA BIOLOGICĂ

Profesorul japonez Kikuo Chisima, membru fondator al Societății de Neohematologie a afirmat următoarele: „*Este unanim acceptat și recunoscut faptul că științele moderne, în special biologia și științele medicale, au atins o dezvoltare excepțională. Dar nu trebuie să scăpăm din vedere contradicția dintre ele și starea de boală. Prin aceasta vreau să spun că pe măsură ce științele medicale avansează, tot mai mulți pacienți suferă de boli cronice incurabile, precum cancer, boli cardiovasculare, accidente cerebrale și vasculare și altele. Aceasta sugerează faptul că, probabil, medicina occidentală modernă are unele lacune în principiile sale terapeutice. După părerea mea, acele lipsuri ar putea fi atribuite următorilor factori:*

- a) *Gândirea inadecvată asupra vieții (logică formală, mecanicism insuficient exploreat și materialism);*
- b) *Înțelegerea greșită a originii și funcționării eritrocitelor (celulelor roșii).*

Profesorul Chisima este convins că măduva hematogenă nu este singurul loc din organism unde se produc celule sanguine.^{1,3}

REFERINȚE BIBLIOGRAFICE:

¹<http://www.oceanplasma.org/documents/transmutation.html>

²<http://www.thebirdman.org/Index/Others/Others-Doc-Science&Fortean/+Doc-SciencePlantPhenomena/BiologicalTransmutationOfElements--Animals.htm>

³<http://home.iae.nl/users/lightnet/world/transmutation3.htm>

2.4.1 TRANSMUTAȚIA BIOLOGICĂ LA PLANTE

Biologul german von Herzelee a afirmat: „*Transmutația biologică este nu doar posibilă, ci e o realitate. De unde știm asta? Gândiți-vă! Plantele fac aceasta în fiecare zi.*” Herzelee a realizat câteva sute de experimente în laboratorul său din Berlin, în ciuda opoziției științei medicale ortodoxe, dovedind că transmutația biologică este o realitate. Pe lângă acești savanți, numeroși alți oameni de știință au contribuit la explorarea subiectului transmutației biologice.

Biochimistul H. Komaki de la Universitatea Mukogawa din Japonia a descoperit faptul că anumite familii de alge și microorganisme precum *Aspergillus Niger* și *Saccharomyces Cerevisiae* pot sintetiza potasiu din alte elemente, în perioada de creștere (vezi Komaki, H. "Sur la formation de sels de potassium par différentes familles de microorganismes dans un milieu sans potassium", Revue de Pathologie Comparee, Paris, September 1965 și Komaki, H. "Production de proteines par 29 souches de microorganismes et augmentation du potassium en milieu de culture sodique, sans potassium", Revue de Pathologie Comparee, Paris, April 1967).^{7,8,9}

2.4.2 TRANSMUTAȚIA BIOLOGICĂ LA ANIMALE

În anul 1975, chimiștii O. Heroux și D. Peter, din cadrul Departamentului de Științe Biologice al Consiliului Național de Cercetare din Canada, au desfășurat un experiment amănunțit și meticolos pe șobolani (vezi Heroux, O. și Peter, D., „Failure of balance measurements to predict actual retention of magnesium and calcium by rats as determined by direct carcass analysis”, Journal of Nutrition, 1975, volume 105, pages 1157-1167). Ei au măsurat cantitatea de magneziu (Mg) asimilată de șobolani din apă, hrană și aer, respectiv cea excretată sub formă de urină și fecale în 3 perioade de timp: 69 zile, 240 zile, respectiv 517 zile.

În situația în care șobolanilor li s-a oferit o dietă în care cantitatea de magneziu (Mg) a fost mai mică decât cea excretată, s-ar fi așteptat rezultatul anticipat de sceptici, adică scăderea cantității de magneziu din corpul acestora. În realitate, chiar și după 517 zile de experimente, șobolanii au fost sănătoși iar corpul lor a produs continuu magneziu, fiecare organism conținând în medie ca. 82 mg magneziu. Măsurătorile au fost realizate prin spectroscopie atomică de absorbție. Heroux și Peter au verificat aceste măsurători cu ajutorul a încă două laboratoare (cel al Departamentului de Chimie al Centrului Național de Cercetare și al Universității McMaster)^{10,11}. Rezultatele au fost identice.

Cercetătorii au propus o nouă verificare a rezultatelor prin metode de activare neutronică distructivă și emisii spectrografice. Rezultatele au fost confirmate din nou, dar nu au mai fost repetate, deoarece animalele au fost sacrificate în timpul celor două tipuri de analize. Cercetătorii au afirmat faptul că există și alte metode de a demonstra prezența reacțiilor de transmutare la plante, animale și om, fără să fie necesară sacrificarea subiecților.

Biologul Alexis Carrel (1873-1944) a demonstrat în anul 1912 că unele dintre celulele mușchiului cardiac al unui embrion de găină pot supraviețui în laborator o perioadă de timp indefinită.

Au fost păstrate timp de 34 ani, deoarece, la un an după moartea sa în 1944, s-a considerat că nu mai este necesară continuarea experimentului^{10,11}. Experimente șocante efectuate în anul 1904, de către René Quinton, asupra unor specii de câini (repetate ulterior după 60 ani) au dovedit că înlocuirea completă a celulelor roșii din sânge cu soluție diluată de apă de mare i-a menținut în viață fără probleme. În acest caz, apa mării ar reprezenta un fel de plasmă biocompatibilă cu organismul câinilor.

Testele de laborator au evidențiat faptul că la numai două zile după aplicarea acestei proceduri, organismul canin a regenerat jumătate din numărul de celule roșii, iar după încă două zile analizele sanguine au fost în limite normale. Animalele astfel „tratate” au supraviețuit încă 5 ani. (conform „L'eau de mer - milieu organique”, 1904)¹⁰.

Alți cercetători (vezi Aspect și Grangier 1986, Bransden și Joachain 1989, p.671-681, Chiao et al 1993, Squires 1990, p.173, Rae 1986, p.25-44, și Penrose 1990, p.369)¹⁻⁶ sunt de părere că anumite mamifere marine precum crabii, scoicile și racii respectiv animale terestre care depun ouă pot sintetiza alchimic calciu (Ca) din alte elemente, conform reacțiilor (A):

Există și opinii care afirmă că ar exista și reacții biologice inverse celor de transmutare, un fel de fisiune la rece, reprezentate în ecuațiile (B):

În contradicție cu aceste afirmații, scepticii afirmă că în cazul animalelor menționate nu se cunosc indivizi care „suferă” deficiențe de calciu sau magneziu (Mg), care ar suferi de osteoporoză, de exemplu. Asemenea deficiențe severe întâlnite la specia umană sugerează faptul că o simplă dietă bogată în potasiu (K) nu este suficientă pentru a înlătura maladia, chiar dacă aceasta ar fi administrată populației cu risc de osteoporoză, mai înainte ca boala să devină manifestă clinic.

În cartea „Biological Transmutation”, (Swan House Publishing Co. Binghamton, NY, 1972), chimistul francez Louis Kervran, membru al Consiliului de Igienă din Paris, a precizat că apa de mare conține 0,042% calciu, însă un crab își poate sintetiza o carapace nouă în mai puțin de 24 ore⁷.

Analiza corpului biologic al crabului relevă faptul că sursele sale de calciu ar putea oferi acestuia cel mult 3% din necesarul unei carcase complete (chiar dacă s-ar însuma și carbonatul de calciu depozitat în hepatopancreas).

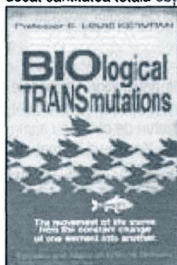
În ape lipsite de calciu, scoicile își pot crea o carcasă solidă pe bază de calciu iar acest fapt a fost dovedit în Laboratorul Maritim de la Roscoff: „Scoicile și alte vietăți marine își pot sintetiza carcase pe bază de carbonați de calciu, chiar dacă din mediul acvatic a fost îndepărtată întreaga cantitate de carbonat de calciu.” (Kervran 1972, p.58). Desigur, odată cu trecerea timpului, carcasa lor ar deveni tot mai slabă, deoarece formele de viață tind să se readapteze în permanență noilor condiții de mediu.⁷

REFERINȚE BIBLIOGRAFICE:

- ¹ Aspect, A. and Grangier, P., „Experiments on Einstein-Podolsky-Rosen-type Correlations with Pairs of Visible Photons.” In Quantum Concepts in Space and Time (edited by R. Penrose and C. J. Isham), Oxford: Oxford University Press, 1986
- ² Bransden, B. and Joachain, J.C. „Introduction to Quantum Mechanics.” Essex: Longman Group U.K. Limited, 1989
- ³ Chiao, R., Kwail, P. and Steinberg, A., „Faster than light?” Scientific American, August 1993, pages 38-46
- ⁴ Penrose, R., „The Emperor's New Mind”. New York: Vintage Press, 1990
- ⁵ Rae, A., „Quantum Physics: Illusion or Reality?” Cambridge: Cambridge University Press, 1986
- ⁶ Squires, E., „Conscious Mind in the Physical World.” Bristol: Adam Hilger, 1990
- ⁷ Kervran, C. Louis, „Biological Transmutation.” New York: Swan House Publishing Company, 1972
- ⁸ Komaki, H., „Sur la formation de sels de potassium par différentes familles de microorganismes dans un milieu sans potassium.” Revue de Pathologie Comparée, Paris, September 1965
- ⁹ Komaki, H., „Production de protéines par 29 souches de microorganismes et augmentation du potassium en milieu de culture sodique, sans potassium.” Revue de Pathologie Comparée, Paris, April 1967
- ¹⁰ <http://www.oceanplasma.org/documents/transmutation.html>
- ¹¹ <http://www.thebirdman.org/Index/Other/Other-Doc-Science&Forteana/Doc-Science-PlantPhenomena/BiologicalTransmutationOfElements--Animals.htm>

2.4.3 TRANSMUTAȚIA BIOLOGICĂ LA OM

Kervran a descris în cartea sa „Biological Transmutation” (1972, p. 52) experimentele realizate în anul 1959, de specialiștii francezi în deșertul Sahara. Scopul experimentelor a fost de a determina cantitatea de compuși nutritivi de care ar avea nevoie muncitorii petroliști pentru a-și putea desfășura activitatea în condiții de căldură excesivă. În primul experiment, realizat lângă Ouargla, s-a măsurat cantitatea totală de magneziu ingerată zilnic de un muncitor, care a fost comparată cu cantitatea de magneziu pierdută prin excreție. Cantitatea totală excretată a fost cu 117,2 mg magneziu mai mult decât cantitatea totală obținută din hrana pe o zi¹².

S-a stabilit faptul că organismul uman poate conține o cantitate de ca. 5g de magneziu. Astfel, la o pierdere zilnică de 117,2 mg ar însemna că în cel mult 50 zile, organismul muncitorilor petroliști ar fi trebuit să fie complet lipsit de magneziu. Dar experimentul s-a realizat timp de 180 zile și toți petroliștii au fost sănătoși¹².

Al doilea experiment a durat 240 zile și a fost realizat lângă Tindouf, o zonă cu un climat extrem de secetos. Fiecare petrolist a pierdut zilnic o cantitate de magneziu cu 256 mg mai mult decât a ingerat prin hrană. În asemenea condiții, corpul lor ar fi trebuit să piardă întreaga cantitate de magneziu în cel mult 20 zile. Dar petroliștii au „supraviețuit” și acestui experiment, dovedindu-se prezența unor mecanisme biochimice care produc transformări ale atomilor, unui alt element, din sistemul periodic, în magneziu¹².

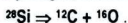
2.4.4.3 PRINCIPII DE BAZĂ

Louis Kervran, promotorul transmutației biologice, nominalizat la Premiul Nobel pentru activitatea sa în acest domeniu controversat al științei, a elucidat câteva reacții nucleare de transmutare precizând următoarele: „*Fenomenul vital nu e de ordin chimic. Nucleul atomilor unor elemente ușoare poate accepta sau ceda protoni și neutroni în prezența materiei vii. Transmutația biologică este un fenomen complet diferit de ceea ce se cunoaște prin reacțiile de fisiune sau fuziune... evidențiind o proprietate a materiei care nu este înțeleasă*”⁷⁻¹³.

Următoarele reacții, prezentate în formă simplificată, au fost stabilite de Kervran pe baza observațiilor practice. În cazul reacțiilor bionucleare, oxigenul este sub formă de moleculă monoatomică, în timp ce azotul e sub formă de moleculă diatomică^{4,7-13}.

$^{23}\text{Na} + ^1\text{H} \Rightarrow ^{24}\text{Mg}$	$^{23}\text{Na} + ^{16}\text{O} \Rightarrow ^{39}\text{K}$	$^{23}\text{Na} - ^{16}\text{O} \Rightarrow ^7\text{Li}$
$^{23}\text{Na} \Rightarrow ^7\text{Li} + ^{16}\text{O}$	$^{39}\text{K} + ^1\text{H} \Rightarrow ^{40}\text{Ca}$	$^{24}\text{Mg} + ^7\text{Li} \Rightarrow ^{31}\text{P}$
$^{24}\text{Mg} + ^{16}\text{O} \Rightarrow ^{40}\text{Ca}$	$^{19}\text{F} + ^{16}\text{O} \Rightarrow ^{35}\text{Cl}$	$^{12}\text{C} + ^7\text{Li} \Rightarrow ^{19}\text{F}$
$^{35}\text{Cl} \Rightarrow ^{12}\text{C} + ^{23}\text{Na}$	$^{56}\text{Fe} - ^1\text{H} \Rightarrow ^{55}\text{Mn}$	$^{216}\text{O} - ^1\text{H} \Rightarrow ^{31}\text{P}$
$^{16}\text{O} + ^{16}\text{O} \Rightarrow ^{32}\text{S}$	$^{214}\text{N} \Rightarrow ^{12}\text{C} + ^{16}\text{O}$	$^{14}\text{N} + ^{12}\text{Mg} \Rightarrow ^{19}\text{K}$
$^{28}\text{Si} + ^{12}\text{C} \Rightarrow ^{40}\text{Ca}$	$^{28}\text{Si} + ^{12}\text{C} \Rightarrow ^{40}\text{Ca}$	$^{31}\text{P} + ^1\text{H} \Rightarrow ^{32}\text{S}$

Kervran a mai propus o teorie revoluționară legată de sinteza naturală a cărbunelui și petrolului. El spune că, de fapt, cărbunele este originar din straturi de înaltă presiune, unde siliciul transmută în carbon și oxigen, conform ecuației:

Dacă oxigenul nu poate părăsi mediul de reacție, atunci acesta ar putea transmuta mai departe în sulf conform ecuației:

Astfel, în unele locuri, cărbunele este amestecat cu sulf, iar în altele el a rămas amestecat cu argilă pentru a produce amplit. Prezența carbonului în rocile metamorfe și silicate, formate cu mult

timp înaintea apariției vegetației pe Pământ, demonstrează faptul că grafitul nu este de origine vegetală. Kervran propune siliciul ca fiind componenta din care s-a obținut grafit, majoritatea depozitelor de cărbuni conținând siliciu între 20 și 40%, ce formează un fel de cenușă. Această cantitate mare de siliciu sugerează o transmutare incompletă a acestuia în carbon și oxigen. Mai mult decât atât, Kervran a sugerat faptul că petrolul nu s-a format (doar) din plante, ci din reacții de mare adâncime de forma:

Dacă e prezentă apa, atunci hidrogenul se combină cu carbonul iar oxigenul cu sulf generându-se un petrol sulfuros. Magneziul poate apărea din cavități cu apă salină unde sodiul acceptă un proton, formând magneziu:

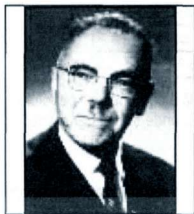

De asemenea, magneziul poate fi generat din straturile calcaroase ale dolomiților. Depozitele de petrol din Sahara au fost datate din era rocilor precarbonifere (Devonian și Cambrian-Ordovician) și au fost descoperite în dolomiți și alte roci cu vechime. De obicei, diferite straturi de petrol nu ajung să se unească, deoarece sunt separate de sute de metri de roci impermeabile. Kervran a afirmat că: „întreaga problematică a prospecției trebuie regândită în întregime.”

REFERINȚE BIBLIOGRAFICE:

- ¹ Berzelius, J.J. „*Treatise on Mineral, Plant & Animal Chemistry*” (1849, Paris)
- ² de Beauregard, Costa: „*Is Kervran a False or True Prophet?*”; unpublished manuscript, 1963.
- ³ Goldfein, Solomon „*MERADCOM Report 2247*” (May 1978)
- ⁴ Jeuneman, Frederick R.: „*Industrial Research/Development*” (Dec. 1977), p.11; ibid., (May 1978), p. 202; ibid., (November 1978), p. 15.
- ⁵ Julien: „*Annales Scientifiques de l'Universite de Besancon, Series 2*” (1959)
- ⁶ Jungerman, J.A.: „*Letter to L. Kervran*” (11 February 1977)
- ⁷ Kervran, C. Louis: „*Natural Non-Radioactive Transmutations: A New Property of Matter*”; 1963, Librairie Maloine, Paris.
- ⁸ Kervran, C. L.: „*Preuves Relatives a l'Existence de Transmutations Biologiques*”; 1968, Librairie Maloine
- ⁹ Kervran, C. L.: „*Transmutations Biologiques: Metabolismes Aberrants de l'Azote, le Potassium et le Magnesium*”; 1963, Librairie Maloine
- ¹⁰ Kervran, C. L.: „*Transmutations a Faible Energie*”; 1964, Librairie Maloine
- ¹¹ Kervran, C. L.: „*Transmutations Naturelles, Non-Radioactives*”; 1963, Librairie Maloine
- ¹² Kervran, C. L.: „*Biological Transmutations*”; 1972, Swan Publ. Co., NY; Michel Abehsra, translator.
- ¹³ Kervran, C. L.: „*La Revue Generale des Sciences*”, Paris (July 1960).
- ¹⁴ Komaki, H.: „*Revue de Pathologie Comparee et de Medicine Experimentale*” (Sept. 1965)
- ¹⁵ Spindler, Henri: „*Bull. Lab. Maritime Dinard*” (15 June 1948); ibid., (December 1946)
- ¹⁶ Zundel, J.E.: „*Comptes Rendu Acad. D'Agriculture de France*” 58: 288-293 (1972)
- ^{**} S-au utilizat traduceri din mai multe articole de pe site-uri: http://www.levity.com/alchemy/nelson2_8.html
<http://www.rexresearch.com/kervran/kervran.htm#p1c1>

2.4.6 CONTROVERSA CERCETĂRILOR LUI KERVRAN

În cartea „*Transmutation biologiques et physique moderne*”, Louis Kervran sintetizează întreaga metodologie și rezultatele practice obținute în zeci de ani de studiu în domeniul transmutației biologice. Cu toate acestea, teoriile sale au fost aspru criticate de către unii profesori universitari. Iată un fragment din capitolul 5, care explică de ce asemenea idei scandalizează comunitatea științifică și academică internațională.

„Atunci când mi-au fost publicate primele lucrări, am avut probleme serioase cu chimiștii care cred în teorii mai mult decât în probe concrete. Pentru ei, nimic nu e pierdut și nimic nu este creat. Asta e adevărat, dar numai în chimie. Pentru mulți cercetători, viața e doar o chimie, iar chimia e știința supremă care explică totul, inclusiv sentimente, emoții, gânduri etc.

Având în spatele meu o mulțime de experimente, am demonstrat că echilibrul dintre elementele care intră în reacție și cele care rezultă nu este întodeauna perfect. Am rămas uimit de naivitatea și

lipsa de realism a multor chimiști și biochimiști. Singura lor părere este că, atunci când acest echilibru nu e perfect, cu siguranță analizele sunt incomplete sau eronate.

Ei susțin că există elemente atât de ascunse încât momentan nu pot fi detectate prin mijloacele actuale de investigare, dar această afirmație mă conduce la o singură concluzie: acei chimiști sunt incapabili să realizeze analize corecte. Chiar și profesori universitari de prestigiu nu știu să facă asta. Confruntat cu asemenea atitudini am strâns din umeri și am hotărât să nu mai aduc niciun fel de referințe la analize chimice și am schimbat formulările prin analize fizice, care au la bază metode spectrofotometrice, spectroscopie de absorbție etc.

Problema a fost aceea că, la începutul cercetărilor mele, aceste tehnici nu erau suficiente de bine dezvoltate. Deseori, cercetători entuziaști, care au dorit să copieze experimentele mele, au fost limitați la aceleași tipuri de analize. Alții nu au respectat condițiile riguroase ale metodologiei științifice și analizele nu i-au condus la rezultatele așteptate.

Cele mai severe critici le-am primit de la un profesor universitar din Franța, un raționalist convins, care a scris într-un articol că întreaga mea cercetare este greșită. La acea vreme, domnia sa a fost directorul unui laborator de biochimie în cadrul universității. Acest profesor a pretins că a reprodus unul din experimentele mele în laborator, dar în realitate, din ceea ce a scris el mai târziu, a rezultat faptul că experiențele sale au fost foarte diferite.

Nu aș spune prea multe cu privire la intenția sa de a-mi anula cercetarea și cinismul său exagerat, aproape sectar. Este departe de mine ideea sau intenția de a pune în aceeași oală pe toți raionaliștii. Există excepții, așa după cum există excepții oriunde în legile naturii. Mai târziu am aflat că mai mulți cercetători din breaslă au protestat împotriva atitudinii acestui mare cunoscător în materie. Ceea ce am vrut eu să demonstrez este că transmutația elementelor este un fenomen natural care se deslășoară în toate organismele vii, prin interacțiuni de joasă energie, oriunde pe glob.

Lipsa de acceptare a explicațiilor mele se bazează pe dogma erorilor experimentale sau pe acuzația de a readuce alchimia în fața chimiei. Într-adevăr, nu ne putem întoarce înapoi, deci trebuie să mergem, cu toate dovezile, spre noi perspective și descoperiri, care ne-ar putea înobilă existența spre sfârșitul sec. 20."

REFERINȚE BIBLIOGRAFICE:

Louis Kervran, „Transmutation biologiques et physique moderne”, 1968, Librairie Maloine.

2.5 TRANSMUTAȚIA BIOLOGICĂ ȘI VITALITATEA

Cuvîntul transmutație este foarte apropiat celui de alchimie, care susține ideea transformării metalelor în aur. Hindușii și filosofiile tantrice definesc transmutația în termeni de transformare a ceva în energie. Deși acest concept își are originile în ezoterism, în prezent el se bucură și de o abordare științifică.

Pentru a înțelege conceptul de biotransformare (care cuprinde transmutația și transsublimarea), este nevoie să cunoaștem materia biologică care manifestă aceste proprietăți. Momentan nu există suficiente studii pentru a pune în evidență aceste biotransformări ci doar observații experimentale indirecte legate de efectele prezenței sau pierderii respectivei substanțe din corp în funcție de anumiți factori. Vom vedea în continuare de ce aceste materii biologice pot deveni, în anumite condiții, adevărate resurse de energie vitală.

Un simplu raționament, dar care momentan nu are și o demonstrație științifică completă, ne sugerează faptul că ele trebuie să aibe o legătură, cel puțin indirectă, cu starea sa de vitalitate a organismului. Prin aceasta înțelegem faptul că există mai multe modalități prin care organismul biologic își creează energia necesară proceselor fiziologice. Modalitatea clasică cunoscută este prin metabolizarea hranei și respirație. Vom vedea în continuare că mai există o modalitate suplimentară de a obține aceste energii necesare menținerii funcțiilor vitale din organism, însumîndu-se celor deja obținute prin metabolizarea hranei.

Dintre toate tipurile de substanțe, celule și țesuturi, care există în organismul uman, doar una singură posedă această caracteristică specială și anume aceea de a perpetua viața într-urii nou

organism. Pentru ca o celulă să fie înzestrată cu această proprietate specială, ea trebuie să fie capabilă să stocheze o cantitate foarte mare de informație matriceală (un tipar capabil de a dirija multiplicările, specializările și aranjările ulterioare a celulelor care vor constitui noul organism biologic), doar o parte a acestora fiind prezentă în codul genetic.

În plus, ea trebuie să conțină o anumită formă de energie potențială, (din fizică, energie potențială = energie nemanifestată, care poate să se transforme într-o energie de tip cinetic dacă sunt îndeplinite anumite condiții.). În acest fel, ingredientele necesare creerii unei noi ființe sunt prezente în oricare din celulele care au această înzestrare naturală și anume celulele reproducătoare, care în cazul omului sunt cunoscute sub denumirea de spermatozoizi, respectiv ovule. Dacă ele se dezvoltă în medii diferite, nu pot să producă o conversie a stării potențiale de energie și informație într-o stare de tip cinetic (adică de execuție a programului implicit de generare a unui nou organism).

Atunci când au loc condițiile necesare pentru ca cele două tipuri de celule să se întâlnească în interiorul unui mediu comun, optim dezvoltării, din biologia clasică aflăm că are loc un proces de fecundare. În urma acestui proces, încep să se declanșeze programele automate complexe prin intermediul cărora se produc diviziunile celulare, apariția celulelor cu funcție prestabilită, apariția țesuturilor, organelor, sistemelor etc., conform celor cunoscute din biologia clasică.

Cu toate acestea, este necesar să ne punem următoarea întrebare: ce se întâmplă cu organismul uman (masculin, respectiv feminin), în toate celelalte situații din viață, când nu se dorește utilizarea conștiinței a funcției de reproducere în scopul creerii unor urmași ?

O altă disciplină, numită psihologie ne argumentează faptul că în acele situații ființele umane doresc exclusiv să trăiască experiențe senzoriale profunde cunoscute și sub numele de stări extatice. Așa după cum vom învăța în lecțiile viitoare, ele nu sunt decit automatisme care funcționează în baza unei setări a naturii speciei umane care previne extincția.

Cu toate acestea răspunsul psihologiei la întrebarea, anterior amintită, este incomplet, deoarece, în urma manifestării necontrolate și needucate a acestor experiențe senzoriale profunde, ființele umane determină apariția mecanismelor de fecundare, (prevenindu-se totuși manifestarea concretă a acestei funcții prin diferite metode) adică eliminarea substanțelor seminale în mediul exterior sau în mediul intern feminin.

Ceea ce scapă atenției cercetătorilor este faptul că acele substanțe și celule se refac cu o anumită cheltuială de resurse biologice care pune organismul în dificultate pe măsura trecerii timpului. Aceste cheltuieli de refacere a materiei seminale, pierdută foarte des, pot avea anumite repercusiuni, pentru unii indivizi, în funcție de anumiți factori care vor fi analizați în lecțiile viitoare.

Cheltuielile de refacere a resurselor vitale în cazul organismului feminin se referă mai ales la refacerea cantității de sânge și a ovulelor care se creează în perioada fertilă, cunoscută în biologia clasică sub numele de ciclu menstrual.

Pentru a avea o înțelegere mai clară a importanței acestor resurse cu caracter vital vă prezentăm, drept exemplu, principalele componente ale lichidului seminal.

Tabelul următor ilustrează concentrațiile procentuale a celor mai importante componente și rolul acestora în organism. Dincolo de orice îndoială, se poate afirma faptul că amestecul seminal este cel mai bogat amestec de substanțe nutritive produse de organism, în compoziția sa regăsindu-se cele mai mari cantități de nutrienți, vitamine și substanțe esențiale pe care corpul le utilizează

GLANDA	CONC. (%)	CONTINUTUL AMESTECULUI
Testicule	2-5%	• Celule reproducătoare (spermatozoizi) • 20-50 milioane celule/4-5 ml amestec seminal, fibră biochimică • Cu cel puțin 1-2 ordine de mărime mai puțin, o biochimică
Vezicula seminală	65-75%	A. Sursă primară energetică aminoacizi, citrat, enzime, fructoză B. Sursă imunopresoare (la femeie) antispermatozoică C. Alte substanțe nutritive proteine, vitamina C.
Prostata	25-30%	A. Stabilizatori ai hormonilor acetic, fosfat, acid citric, fibrinogen, antigen prostatic, zinc, enzime proteolitice (Zincul ajută la stabilizarea ADN-ului cu conținut de cromatină din celulele reproducătoare. Deficiența de zinc favorizează scăderea fertilității, datorită creșterii fragilității celulelor și scăderii spermatogenezei)
Glande bulbouretrale	< 1%	Substanțe de coeziune mecanică Galactoză, mucus, hidroxipropilglicol, acid salicilic (Au rol de creștere a mobilității celulelor, prevenirea difuzării acestora în afara amestecului seminal, realizarea unei texturi de coeziune gelatinoasă)

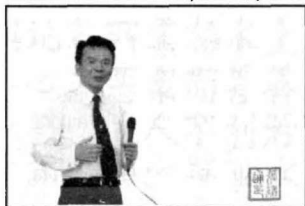
Datorită acestor biocomponente, diviziunea celulară se produce rapid pentru a forma o nouă structură fizică din trilioane de celule în numai 9 luni. Conform științei medicale, lichidul seminal necesită prelucrarea, de către toate glandele aparatului reproducător, a unor cantități de celule stem produse de măduva hematogenă pentru a fi transformate în celule reproducătoare la care se adaugă prelucrarea celorlalte biocomponente necesare întreținerii și maturizării acestora. Organismul depune un efort considerabil pentru a reface periodic 5 ml de lichid.

Revenind la esența întrebării, anterior amintite, logica și raționamentele cele mai firești ne îndeamnă să credem că eliminarea excesivă și repetată a unor cantități însemnate (din aceste tipuri de substanțe și celule) supune organismul la un efort de recuperare (care e un mecanism dirijat din subconștient, asemenea bătăilor inimii sau a respirației), folosind un consum ridicat de alimente bogate în grăsimi și proteine de origine animală la care se adaugă somnul prelungit. Aceste două aspecte sunt considerate firești și naturale deoarece se aplică tuturor ființelor umane, dar realitatea este cu totul alta.

Subliniem faptul că afirmațiile prezentate se bazează, momentan, exclusiv pe observații experimentale. Aproape orice individ aflat la o etate situată în intervalul 25-50 ani poate confirma simptomele de oboseală și anemie, direct proporțional cu gradul său de eficientizare a obținerii energiei vitale și cu înaintarea în vîrstă. Astfel, dacă randamentul de producere a energiei vitale este foarte bun, atunci simptomele amintite pot lipsi aproape în totalitate. Pe de altă parte, persoanele tinere, cu vîrste cuprinse între 10 și 25 ani rareori pot confirma experimental aceste observații, deoarece în cazul lor refacerea resurselor biologice cu caracter vital se face fără un efort sesizabil. El există dar nu poate fi sesizat, deoarece în această perioadă a vieții randamentele de funcționare a tuturor proceselor biologice și fiziologice ale organismului sunt excepțional de bune (la toți oamenii sănătoși).

În realitate, aceste procese de "refacere" se produc cu un randament care scade cu trecerea anilor, datorită acumulărilor de toxine alimentare precum și a altor factori. Vom analiza în continuare factorul alimentar. Creșterea prematură a toxicității în organism determină (așa după cum e de așteptat) apariția prematură a unor maladii, acest lucru fiind atribuit unei explicații ambigue precum "îmbătrînirea". Dar faptul că nu toți vîrstnicii suferă de boli vine în contradicție cu această afirmație, chiar dacă numărul lor este foarte mic. Chiar dacă unele cercetări recente, în domeniul geneticii, atribuie îmbătrînirii activarea unei anumite gene, apariția bolilor este determinată de factori psihici și emoționali care determină activarea genelor. Însă, nu există nicio îndoială asupra faptului că acumularea toxinelor alimentare pe pereții intestinelor este o cauză majoră în apariția prematură a unor disfuncționalități la nivelul sistemelor și organelor.

Este unanim acceptată ideea că sângele este cel mai important element din care se fabrică celulele reproducătoare și substanțele nutritive necesare amestecului seminal. Tuturor acestor chestiuni li se adaugă importanța nutrițională excepțională pe care o are amestecul seminal pentru corp. Conform celor declarate de Dr. Stephen T. Chang: *"... testiculele produc spermatozoizi și hormoni, prostata produce nutrienți și hormoni care îmbogățesc amestecul seminal final. Aceste secreții contribuie la menținerea vitală a spermatozoidelor și asigură condiții de mediu speciale. În termeni de valori nutriționale, pierderea a 4 mL de amestec seminal este echivalentă cu două cotele*

de carne de vacă de cea mai bună calitate, 10 ouă, 6 portocale și două lămâi. Practic, acest amestec conține tot ceea ce conține o masă bogată în proteine, vitamine, minerale, aminoacizi etc. Termenul de ejaculare nu este potrivit, deoarece se referă la „a sosi înspre”. Cuvântul corect ar fi „evacuare”, deoarece tot ceea ce înseamnă sutele de milioane de spermatozoizi, hormoni, vitalitate etc., inclusiv o mică parte a personalității umane sunt evacuate în mediul exterior. Acest

eveniment sacrifică inutil fizicul, psihicul și vitalitatea unei ființe umane"

Dr. St. Chang este un om de știință recunoscut, atât în medicina chineză cât și în cea occidentală, dar comparația pe care o face domnia sa între echivalentul vital obținut prin metabolizarea acelor produse alimentare și echivalentul vital obținut prin biotransformarea a 4 mL de

amestec seminal nu poate fi validată științific. În cel mai bun caz o putem asocia unui reper aproximativ prin care putem înțelege că organismul biologic posedă resurse semnificative. Acestea prin biotransformare devin utilizabile, trecând astfel dintr-o stare potențială (materie) într-o stare cinetică (energie bioplasmatică).

În cartea „Sexologia Tao”, Dr. Chang prezintă o comparație între injaculare și ejaculare. El afirmă că injacularea este un factor determinant care conduce la prelungirea menținerii erecției și longevității. În sexologia taoistă, bărbatul are orgasm fără să ejaculeze; în schimb dacă el „injaculează”(…) atunci ejacularea poate fi transformată într-un orgasm îmbunătățit iar sămânța este „reciclata” chiar de la nivelul prostatei și biotransformată.

El mai afirmă că taoiștii antici credeau că existența corpului uman se datorează în primul rând alimentării continue cu energie „venind în țesuturi și organe”. În același fel, sănătatea este asociată cu o astfel de energie iar epuizarea ei determină dezechilibrarea corpului și apariția bolii.

Astfel, după spusese Dr. Chang, „*Taoiștii antici au cercetat și au descoperit o cale pentru bărbat să aibă un orgasm și mai plăcut fără a ejacula, să rețină și să folosească propria sa energie vitală.*” Când explică natura biologică a orgasmului și contactului sexual fără ejaculare, Dr. Chang face o analogie comparând orgasmul masculin cu escaladarea muntelui. Desigur ideile și principiile specifice culturii chineze nu pot fi considerate ad literam științifice, ci trebuie coroborate cu numeroase date experimentale pentru a le putea valida, așa după cum va fi explicat în lecțiile următoare. O parte dintre afirmațiile dr. Chang, pot fi confirmate de observații experimentale ale unor persoane sănătoase cu vârste cuprinse între 25 și 50 ani.

Pe lângă aceste pierderi seminale, s-a mai observat faptul că bărbații suferă de dureri de cap, tulburări nervoase, frecvente slăbiciuni în urinare, uscăciunea gurii și a ochilor. Mulți au atribuit unui astfel de eveniment o pierdere drastică de longevitate și tinerețe. Așa cum se știe, în mod obișnuit, bărbații nu își pot reveni rapid postejaculare, neputând sau având dificultate să obțină o nouă erecție. Astfel de orgasme obișnuite nu îi dau bărbatului posibilitatea să își ridice patențera la cele nouă nivele ale unui orgasm complet. Din contră, tipul de orgasm (incurajat și de sexologia taoistă) este numit orgasm superior. Orgasmul superior, măsurând 98%-99% pe scala orgasmului natural, este repetitiv și durează atât cât vrea bărbatul. Orgasmul obișnuit, măsurând 100% pe scala orgasmului, durează doar o jumătate de secundă.

De aceea injacularea, cum o mai numește dr. Chang, permite bărbatului să manifeste o bucurie continuă. După Dr.Chang, orgasmul superior poate dura mai multe ore – cu condiția ca injacularea să fie controlată și aplicată corespunzător de către bărbat. Deși această aspect poate părea atractiv pentru un individ din societatea occidentală, el este rareori aplicat practic deoarece există un moment critic de foarte scurtă durată oînd apare o lipsă (aproapa) totală de conștiență a stării oxtatice la 98-99% din scala orgasmului natural, iar aceste determină atingerea procontului de 100% care e specific orgasmului cu descărcare și care în același timp va întrerupe imediat starea extatică prin apariția unor reacții chimice la nivelul creierului. În aparență ne aflăm în fața unui cerc vicios fără ieșire, dar observații experimentale recente ne indică faptul că se poate depăși această limitare.

Așa cum spune Dr. Chang, „*Sexul este parte din viață. Deoarece se revărsă peste viață și plăcere, este prea prețios pentru a se abuza de el. În ceea ce-i privește pe cei care obțin virtuțile tandreții, dreptății, înțelepciunii, onestității și curteziei, (...) lor li se dau cheile pentru un plan mai înalt de sexualitate, așa încât ei pot să-și găsească drumul afară din labirintul durerii, neînțelegerii și răului (...) și în consecință pot savura etern plăcerea sexuală*”¹². Ceea ce dr. Chang nu ne spune este cum anume se poate ajunge acolo, deoarece societatea occidentală are un alt mod de viață, gândire și trăire interioară decât cele din orient. Experiențe recente și observații experimentale ale autorului acestei cărți precum și a altor subiecți, au dezvăluit faptul că există o înțelegere și un raționament pe baza căruia se poate educa un mecanism de biotransformare, care va fi explicat în lecțiile următoare.

Deasemenea, se poate teoretiza (fără a greși prea mult) faptul că ejacularea repetată este asociată anumitor **factori de risc** care amenință sănătatea, datorită pierderii unor componente nutritive foarte importante (lecitină, calciu, fosfor, fier, colesterol, vitaminele E și B, nucleoproteine și hormoni masculini). Organismul trebuie să depună un efort (ce crește odată cu înaintarea în vîrstă) pentru a reinlocui substanțele nutritive pierdute, eveniment care determină apariția unei devitalizări și

slăbiciune fizică. Pe de altă parte, elementele hrănitoare ale țesuturilor, dar mai ales ale creierului și sistemului nervos, sunt obținute în primul rând prin reabsorbirea amestecului seminal în circuitul sanguin (mai puțin celulele reproducătoare care așa după cum vom încerca să explicăm în lecțiile viitoare, **transsublimează** într-o altă stare de agregare numită stare **bioplasmatică**). Singurele celule din corpul uman care conțin lecitină, colesterol și fosfor sunt celulele neuronale și reproducătoare.

Așadar, se poate preciza faptul că substanțele nutritive ale amestecului seminal la bărbat contribuie la menținerea vitalității organismului iar spermatozoizii favorizează, prin transsublimare, îmbunătățirea tuturor proceselor cognitive și a proceselor intracelulare, având o acțiune directă asupra componentelor bioinformaționale (vezi cap. 4) explicate pe parcursul acestui manual.

Printre opiniile unor medici neurologi recunoscuți pe plan național și internațional, care au avut un cuvânt de spus în legătură cu importanța resurselor seminale se află și gen. prof. dr. Constantin Dumitru Dulcan, autorul cărții best-seller "Inteligența Materiei" care în cadrul unui interviu, publicat integral și în cartea "**Biotransformări sub Influența Psihicului**" (Cristian Mureșanu, ed. Risoprint, 2009) a precizat următoarele:

Referitor la capacitatea organismului uman de a-și utiliza resursele interne în diverse moduri, prin controlul conștient al gândirii, avem astăzi o mulțime de dovezi incontestabile venite din teritoriul științelor neurocognitive. Încă din 1981 am îndrăznit să afirm, în baza unor deducții logice, că toate celulele vii, inclusiv cele ale organismului nostru, posedă capacitatea de a-și rezolva propriile probleme ridicate de existența sa, ceea ce, în termenii utilizați de mine, corespundea unei definiții pentru inteligență.

Cu alte cuvinte, fiecare celulă își are propria sa inteligență care se manifestă atât la nivelul celulei, care are statut individual de existență (fiind monocelulare), cât și atunci când se află într-un organism pluricelular. În consecință, în controlul gândirii asupra structurilor noastre componente se stabilește un contact între cele două niveluri de inteligență – cel celular și cel mental.

Prin gândirea rațională ne exprimăm intențiile, voința, modul de funcționare și de structurare pe care dorim să-l imprimăm oricărui dintre elementele componente ale organismului nostru – fie în scop de vindecare, de antrenament, sau de dezvoltare a unor capacități deosebite cum este în cazul discutat în această carte.

Am demonstrat, cu mulți ani în urmă, că gândurile noastre nu sunt emanații abstracte ale unui substrat material, conținut de creier, ci sunt câmpuri de energie, purtătoare de informație, care au capacitatea de a se propaga la fel ca orice câmp electromagnetic și de a exercita un efect de organizare și structurare asupra materiei. Din datele oferite de fizica cuantică, știm în prezent că există o relație de implicare a conștiinței la nivelul cuantic al materiei, că fie și numai prin simpla noastră prezență în lume nu putem rămâne doar simpli **observatori**, ci suntem în același timp și **participanți**.

La nivel neurofiziologic orice informație nouă își construiește o rețea neuronală proprie, cu noi sinapse și neuromediatori. Utilizarea acestor rețele neuronale un timp suficient, prin repetiție, va determina o memorare de lungă durată la nivel de hipocamp, sediul memoriei noastre de lungă durată, inclusiv o achiziție de noi neuroni, exercitând în acest fel și un efect de natură morfogenetică.

Conform celor expuse, avem elementele necesare pentru înțelegerea capacității de modelare, prin voință, a propriei noastre fiziologii și în anumite limite chiar a propriei noastre morfologii.

Voi analiza și câteva date referitoare la concepția asupra sexualității în spiritualitatea orientală. În călătoriile mele de studii efectuate în China, India, Japonia și Coreea am observat că întreaga arie geografică are un filon filozofic și spiritual comun, dar cu diferențieri impuse de limba și tradițiile specifice, de particularitățile lor etnice și culturale.

În linii generale, conservarea energiei sexuale, prin cheltuirea ei rațională, după norme bine precizate de spiritualitatea lor tradițională, în scopul păstrării vitalității, a creșterii longevității și a augmentării capacității mentale, o găsim comentată în termeni similari în întreaga arie geografică menționată.

În doxologia orientală tradițională accentul nu este pus pe structura fizică a organismului ca în medicina occidentală ci pe conceptul de energie, denumit **prana** în spiritualitatea hindusă și **Qi** în cea chineză. Ființa umană este circumscrisă în limita a doi poli – cerebral și sexual, corespunzându-le energia psihică (mentală) și respectiv cea sexuală. În cei doi poli natura pare să fi format cea mai mare investiție de energie și inteligență. Prin unul este exprimată orientarea în mediu, adaptarea la diversitatea condițiilor de viață și controlul întregii funcționalități a organismului. Cel de al doilea pol asigură rolul de conservare a speciei prin funcția de reproducere.

Ambale energii formează o unitate funcțională aflându-se într-un raport de determinare reciprocă, fie amplificându-se reciproc, fie epuizându-se. Consumul excesiv de o parte epuizează și polul opus părănd să aibe o sursă de energie comună, așa după cum de altfel o și afirmă sursele documentare în domeniu.

Având o sursă comună de energie, energia sexuală este extrasă din aceea a tuturor celulelor noastre, inclusiv nervoase. Derivă de aici și epuizarea fizică și psihică după consumul excesiv. Ambelor tipuri de energii li se atribuie o natură informațională constituind sursa vieții, a gândirii, a cunoașterii și a creației. Consumul excesiv al energiei sexuale, spun sursele în domeniu, are ca rezultat epuizarea și a resurselor cognitive și creatoare. De aici preocuparea pentru consumul rațional al acestei energii (*uz dar nu abuz*) ca și pentru conservarea acesteia în scopul amplificării energiei mentale și a vitalității biologice.

Antichitatea orientală avea cu totul altă viziune, decât noi cei de astăzi, asupra sexualității. Ei situau sediul energiei sexuale la baza coloanei vertebrale, văzând-o ca pe o forță latentă, numită Kundalini, de care depinde vitalitatea, forța de exprimare și funcția ereditară. Cele două tipuri de energie ar comunica prin canale situate de o parte și de alta a coloanei vertebrale. Energia sexuală este înțeleasă ca fiind un capital fix, programat ereditar și prin care trăim până la epuizarea sa. O putem consuma, cheltui mai repede sau mai lent, după cum dorim, dar nu o putem adăuga ci doar conserva.

Se înțelege acum de ce consumul excesiv al energiei sexuale conduce la epuizarea potențialului mental, vital și de unde s-a născut necesitatea conservării acestei energii. Este ușor de înțeles că această concepție este complet opusă mentalității consumiste, susținută chiar de voci care vor să pară a avea o motivare științifică (?), în realitate fiind doar un ecou (dezinteresat ?) al societății de consum.

Școlile orientale tradiționale au elaborat tehnici de sublimare, superizare sau de transformare a unei părți din energia sexuală în energie mentală prin ascensionarea acesteia de la baza coloanei vertebrale de-a lungul celor două canale enunțate, spre polul cerebral. Este tehnica de ascensionare sau de trezire a lui Kundalini.

În cariera mea medicală am lucrat cu tineri care își epuizau resursele, uneori de 5-6 ori pe zi, iar la aceștia apăreau procese de îmbătrânire accelerată, vulnerabilitate în fața bolii, slăbiciune fizică și psihică, ... pot să vă spun că am cunoscut o pacientă care se confrunta cu o activitate sexuală excesivă și căreia i-am spus că la vârsta de 20 ani va arăta de 30 și nu m-a crezut, după care s-a întors la cabinetul meu și mi-a spus: „m-am întors tocmai pentru ca să vă mărturisesc că ați avut dreptate”.

Din păcate, aici e un paradox, Universul ..., ca să folosesc acest termen în calitate de eufemism, ne-a „dat” două fenomene de care ne putem folosi într-un fel sau altul. Ne-a dat cursa plăcerii sexuale, în care putem fi atrași și să cădem într-o capcană, cu un scop foarte bine „gândit”, tocmai pentru a nu se înceta reproducerea speciei, deoarece este în esența naturii ca ea să se auto-perpetueze, ... Deci Universul a dat omului cea mai mare plăcere dintre toate plăcerile vieții, dar dacă omul nu are cunoașterea necesară alunci această plăcere duce la o epuizare excesivă a acestei energii, dar în toată această poveste trebuie să fim moderați ... și cel de-al doilea fenomen foarte important care ne-a fost dat este liberul arbitru pe care Universul l-a „îngăduit” omului. Noi dispunem de o libertate practic nelimitată, decât, probabil, de propria minte.

Putem să creem, să ajutăm, sau să distrugem tot. La modul general omul este liber să facă orice, dar cu această libertate el și-a creat o civilizație și s-a desprins de natură, de grotă, de haina pieii de animale și a ajuns la confortul de civilizație din prezent care, indiscutabil, este un progres imens. Dar în același timp, libertatea aceasta ne-a permis să facem și lucruri rele. Sexualitatea are un scop clar și benefic dar aceasta depinde de modul în care e utilizată.

2.8 SISTEMUL BIOPLASMATIC ȘI BIOINFORMAȚIONAL

Termenul de bioplasmă a fost introdus de Grișcenko, în anul 1966 și dezvoltat de alții în încercarea de a explica o serie de fenomene specifice sistemelor vii. În lucrările lui Iniuşin, bioplasma este considerată o plasmă rece, cu entropie joasă, structurată în organisme vii, în care se realizează un grad înalt de organizare a particulelor. Cercetătorii ruși apreciază că bioplasma se formează și se regenerează continuu, prin procese chimice celulare, în esență reacții de transfer de electroni la nivelul mitocondriilor. La acest proces contribuie și respirația.

Pe baza acestei teorii, am dorit să fac unele asocieri cu reacții și transformări speciale care au loc la nivel celular, în special la nivelul celulelor reproducătoare masculine. Neavând suficiente date experimentale, am folosit pe parcursul cărții termenul de bioplasmă între ghilimele.

Bioplasma evidențiată de specialiștii ruși este răspândită neuniform în țesuturile și sistemele biologice. Astfel, modelul Grișcenko-Iniuşin prezintă bioplasma drept rezultatul unor interacțiuni celulare de natură fizico-chimice, cu aparență exotică, dar explicabile în contextul teoriilor științifice

acceptate. Cu toate acestea, descrierea următoare este pur orientativă și nu poate fi considerată corectă, deoarece are tendința de a diviza și împărți un întreg în părți aparent independente. Acest mod de gândire este extrem de limitat și eronat. O prezentăm aici numai cu rol didactic.

În acest sens, sistemele vii sunt formate dintr-o **structură fizică** (studiată și recunoscută de știința clasică – componenta corpului fizic) și o **structură transfizică** [care cuprinde componenta sistemului bioplasmatic (în cazul plantelor și animalelor), respectiv componenta sistemului bioplasmatic și cea a sistemului bioinformațional care, împreună, sunt specifice ființelor umane].

I. În cadrul componentei sistemului bioinformațional a structurii transfizice se pot evidenția mai multe elemente, precum *mintea, conștiința de ego, suflet, Sine suprem* etc., a căror distincție nu este foarte clară. Așa-numitul spirit sau punct de energie zero, (i.e. *singularitate*), nu aparține niciunei structurii, deoarece este necreat, atemporal și adimensional.

Nu se cunoaște nimic concret despre acesta, cu excepția faptului că teoriile mistice îi afirmă manifestarea la baza tuturor structurilor micro și macro, tuturor fenomenelor, ființelor și lucrurilor, care ar putea fi un câmp unificat al unei conștiințe aflate la baza tuturor elementelor, structurilor și câmpurilor. Niciuna dintre aceste explicații nu este satisfăcătoare. Ea este pur filosofică.

II. În cadrul componentei sistemului bioplasmatic, se pot evidenția următoarele elemente: *energii și bioplasme fizice, respectiv energii și bioplasme transfizice*.

• Cele din prima categorie contribuie la menținerea temperaturii constante a corpului (energii biochimice care se transformă în lucru mecanic pentru menținerea motricității corpului etc.), bioplasma fizică reprezentând un epifenomen temporar al transformărilor reciproce de tipul **bioplasmă ↔ substanță sau energii fizice ↔ energii transfizice**.

• Cele din a doua categorie contribuie la menținerea activității intracelulare, proceselor cognitive și aspectelor spirituale ale ființei, prea puțin cunoscute și explorate.

III. Sursele componentelor sistemului bioplasmatic sunt atât fizice cât și transfizice, adică unele sunt generate de biochimia corpului iar altele sunt generate din interacțiunea elementelor sistemului bioinformațional, care este foarte puțin cunoscută. În figura următoare sunt reprezentate schematic interacțiunile și legăturile dintre toate componentele, sistemele și elementele ființei umane.

Se poate observa că acestea se întrepătrund și interacționează unele cu altele, excepție conștiința de EGO (ego-ul), care este deseori identificată cu mintea oscilantă (identificare evidențiată prin răspunsul la întrebarea: „*Cine sunt eu?*”, care este: „*Eu sunt această minte care raționează*”). Se observă că dacă oscilațiile minții se reduc, atunci elipsa tinde să se micșoreze spre limita exterioară a ego-ului, „suprafața” acestuia fiind în totalitate „resorbită” și astfel conștiința de ego va putea „recunoaște” și va putea să se reintegreze conștiinței supreme (Sine), „trezind” automat sau „recunoscând” sufletul fără nicio barieră care să le mai separe.

Singura barieră între Sine și EGO este mintea oscilantă. Prin resortția ei se înțelege atingerea stării perfecte de focalizare (care înseamnă amplitudine zero a oscilațiilor).

Kundalini ar reprezenta un fel de sistem bioenergoinformațional, care se presupune că străbate trasee invizibile denumite meridiane (precum sângele care circulă prin artere și vene), făcând legătura între structura fizică și cea transfizică. În felul acesta, kundalini reconectează și reintegrează anumite elemente în vederea eficientizării funcționării acestora. Această energie se produce prin biochimie și are proprietatea de a se răspîndi în organism de la punctul de origine spre creier într-un proces care este **automat, autoconștient și autoprogamat**. Nu este nevoie a se interveni asupra procesului deoarece el funcționează pe baza unor principii de optimizare care sunt complet necunoscute. Procesul poate fi perturbat prin intermediul unor substanțe sau medicamente cu efect narcotic, alcool, tutun, dar rezultatele ar putea fi dezastruoase.

IV. În cadrul componentei corpului fizic (care reprezintă structura fizică), fenomenele de achiziție normală de informație se realizează prin intermediul simțurilor cu ajutorul organelor senzoriale binecunoscute. Fenomenele de achiziție bioinformațională se datorează activității și interacțiunii elementelor din componenta bioinformațională, bazate pe mecanisme informaționale directe, informaționale bioplasmatic sau mixte. Studiile efectelor bioplasmei¹⁶ (umane, animale sau

vegetale), realizate de cercetătorul Adrian Pătruț, președintele Societății române de parapsihologie, se referă în special la acele manifestări care depășesc cu mult limitele obișnuite.

De cele mai multe ori, indivizi cu înzestrări speciale nu pot controla manifestările paranormale care au loc la nivelul sistemului bioplasmatic și/sau bioinformațional deoarece, neavând o educație în acest sens, ei nu sunt interesați de aspectele spirituale și ecologice.

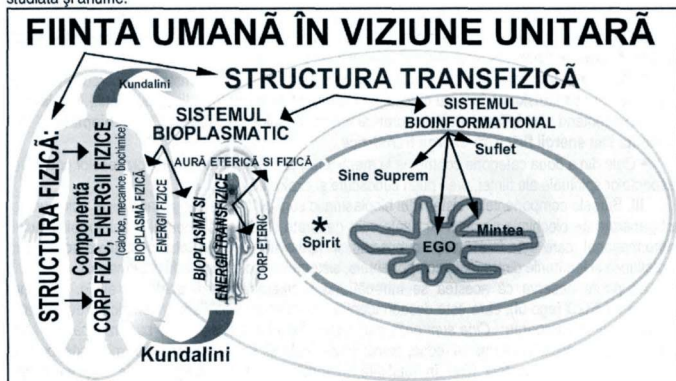
Astfel, putem evidenția cel puțin trei categorii de indivizi:

A) Cei cu sistem bioplasmatic și/sau bioinformațional neobișnuit de activ, dar rareori controlabil, care manifestă inconștient fenomene paranormale,

B) Cei cu sistem bioplasmatic și/sau bioinformațional slab și foarte puțin controlabil (toți oamenii obișnuți relativ sănătoși),

C) Cei cu sistem bioplasmatic și/sau bioinformațional deteriorat și necontrolabil (specific oamenilor bolnavi).

Lucrarea de față își propune să evidențieze și o patra categorie, care a fost nepermis de puțin studiată și anume:

D) Cei cu sistem bioplasmatic și/sau bioinformațional activ, dar fără manifestări paranormale evidente, care poate fi controlat la voința subiectului, prin educație și practică, având beneficii importante asupra vieții (specific acelor adepți ai unei școli ezoterice care obțin rezultate permanente, cât și celor nativ înzestrați, mai puțin conștienți de activitatea acestui sistem biologic excepțional).

Motivul pentru care această categorie a fost ignorată este acela că nu prezintă aproape niciun element senzational care să atragă interesul mediei sau comunității științifice (datorită efectelor fizice vizibile reduse sau lipsite de importanță), la care se mai adaugă imposibilitatea de investigare a formării și manifestării energiilor transfizice care animă toate ființele vii.

Deși se pot construi aparate care să investigheze aceste aspecte, nanotehnologiile oferind accesul utilizatorului până la nivel celular și intracelular, investițiile în domeniul cercetării au ca scop principal profitul material. În acest context, orice dovadă care să confirme că ființa umană își poate controla și utiliza biopotențialul latent pentru a își pelungi starea de sănătate, reducând astfel consumul de alimente, somnul și alte dependențe sociale, ar însemna exact opusul profitului material.

Cei din categoria A sunt studiați de parapsihologi, categoria B este masa de manevră a societății, susceptibilă de a se îmbolnăvi, fiind studiată de sociologi, categoria C (cea a oamenilor bolnavi) este studiată de medici iar categoria D este complet ignorată.

REFERINȚE BIBLIOGRAFICE:

Comentarii personale pe baza expunerilor lecturate în: Adrian Pătruț, „De la Normal la Paranormal” vol. 1 (Ed. Dacia, 1991, ISBN 973-35-0213-8) și vol. 2 (Ed. Sincron, 1992, ISBN 973-95233-4-X),

2.9 TEORIA INFORMAȚIEI

Într-un articol publicat pe o pagină de internet¹, Cornel Dragoș prezintă rezumatul unei teorii științifice dintr-o ediție a Time Magazine din anul 2007, care completează foarte bine tabloul descris.

Directorul Procesării Datelor de la Institutul de Fizică și Tehnologie din Braunschweig (Germania), profesorul Werner Gitt, aprecia că cea mai înaltă densitate a informației pe care o cunoaștem este cea a moleculelor ADN.

Capacitatea de înmagazinare a ADN-ului, transportorul de informație al ființelor vii, este de 45 de milioane de milioane ori mai eficient decât megacipul. Suma totală a cunoștințelor depozitate în prezent în bibliotecile lumii este estimată la 10^{18} biți. Dacă această informație ar putea fi stocată în molecula ADN, 1% din volumul unei gămălii de ac ar fi suficient pentru acest scop. Pe de altă parte, dacă această informație ar urma să fie încărcată și procesată cu ajutorul megacipurilor, atunci am avea nevoie de o baterie mai înaltă decât distanța dintre Pământ și Lună...

Molecula ADN este un sistem tridimensional deosebit de complex de înmagazinare a informației, în timp ce megacipul este numai bidimensional. Dar care ar putea fi sursa unei cantități negândit de mari de informație stocată atât de eficient în molecula ADN?

O ramură importantă de cercetare științifică a teoriei informației, domeniu în care profesorul Gitt este una dintre vocile autorizate, prezintă într-un mod convingător faptul că informația nu apare și nu poate apărea din vreo stare de noninformație, tot așa cum viața nu se naște din neviață (dilemele evoluționismului). Mai mult, informația a ajuns acum să fie recunoscută ca fiind a Treia Cantitate Fundamentală a Universului care, până în prezent, se credea a fi constituit numai din două cantități fundamentale: materie și energie.

Acestea două nu sunt suficiente pentru ca ADN-ul să funcționeze. Ceea ce este necesar, cel puțin pentru început, este o infuzie de informație, de care nici materia, nici energia nu sunt responsabile și pe care niciuna dintre ele nu o poate suplini. Potrivit fondatorului ciberneticii și a teoriei informației, Norbert Wiener, informația nu poate fi de natură fizică, deși e transmisă prin mijloace fizice; informația nu este nici energie, nici materie, ci ... doar informație. Niciun materialism care eșuează în a deveni conștient de aceasta, nu mai poate supraviețui.

Și mai neliniștitor pentru susținătorii materialismului decât descoperirea recentă a informației ca a Treia Cantitate Fundamentală, este lămurirea originii ei: dacă în orice sistem există un cod de bază, se poate afirma că sistemul își are originea într-unul mental și nu a apărut la întâmplare. Sensurile reprezintă întotdeauna concepte mentale distincte de materie și energie, avându-și originea într-o sursă inteligentă. Informația poate fi înmagazinată prin mijlocirea limbajului și transmisă prin transportori fizici. Ea însăși este în întregime invariantă. Cauza acestei invariante își are originea în natura ei nonmaterială.

REFERINȚE BIBLIOGRAFICE:

S-a folosit un scurt citat din articolul: ¹ <http://www.creationism.info.ro/blog84/ADN-ul-%C5%9Fi-megacipul.htm>

2.10 ELEMENTE DE NEUROFENOMENOLOGIE

Neurofenomenologia este știința care se ocupă cu studiul experiențelor conștiente, pe baza analizelor modelelor și proceselor neurale corespunzătoare. Această știință a apărut din unificarea mai multor școli de gândire cu privire la studiul conștiinței. Utilizarea teoriei complexității și analiza sistematică a experienței conștiente subiective este esențială în dezvoltarea unei științe adecvate conștiinței.

2.10.1 ȘCOALA NEUROREDUCȚIONISTĂ

Aceasta a fost înființată de neurologul Patricia Churchland, alături de specialistul în biologie moleculară Francis Crick, laureat al Premiului Nobel. Astfel, într-o primă etapă, conștiința a fost

„demistificată” asemenea identificării energiei calorice în fizică, ca rezultat al mișcărilor moleculare, Crick afirmând faptul că: „Tu”, bucuriile și tristețile „tale”, amintirile și ambițiile „tale”, sentimentul „tău” de identitate și liberul arbitru nu reprezintă altceva decât comportamentul unui ansamblu de celule nervoase, împreună cu moleculele lor asociate.”

Acest model limitat de gândire nu poate explica dinamica neliniară a procesului experienței conștiente, ca fiind simplul produs al creierului ca întreg. Filosoful John Searle a descoperit imediat întrebarea încuietoare care a demolat afirmațiile lui Crick: „Cum este posibil ca activitatea fizică, obiectivă, descriabilă cantitativ prin manifestarea unor neuroni, să determine experiențe calitative, personale și subiective?”.

2.10.2 ȘCOALA FUNCȚIONALISTĂ

Această școală de gândire afirmă că stările mentale sunt definite prin organizarea lor funcțională, adică prin modele de relații cauzale în cadrul sistemului nervos. Astfel, această nouă abordare acordă atenție modelelor neuronale, dar contestă faptul că experiența conștientă ar putea fi un fenomen emergent ireductibil, deoarece psihiatrii, psihologii și filosofii funcționaliști au afirmat că o stare conștientă poate fi definită și înțeleasă prin modul de organizare ce corespunde unui model care poate fi identificat. Daniel Dennett, unul din funcționaliștii de frunte ai acestei școli, s-a autoamăgît în încercările sale eșuate de a explica conștiința, publicate în cartea numită „Consciousness Explained”⁵.

2.10.3 ȘCOALA MISTERIANĂ

Această școală de gândire a fost înființată de către acei filosofi în viziunea cărora conștiința este un mister profund ce nu va fi explicat niciodată, deoarece la originea acestor limitări se află lumea duală dintre minte și materie.

Dacă introspecția nu oferă nicio cunoștință despre creier, ca obiect fizic, studiul structurii cerebrale nu permite accesul spre experiența conștientă, deoarece misterienii neglijează faptul că, de exemplu, conștiința este un proces emergent, ei considerând că nu se poate depăși bariera duală iar acest mare mister nu va fi elucidat niciodată.

2.10.4 NEUROFENOMENOLOGIA

Din aceste 3 școli de gândire a luat ființă neurofenomenologia, care acceptă dinamica neliniară a proceselor experiențelor conștiente, acceptă faptul că acestea sunt emergente și ireductibile și abordează diferite domenii ale experiențelor conștiente pentru a înțelege cum anume sunt generate.

Într-un dialog purtat de Fritjof Capra și psihiatrul R.D. Laing (publicat în cartea „Conexiuni ascunse”), a fost prezentată următoare ipoteză: „Va fi nevoie de o știință a conștiinței ... care să se ocupe mai mult de calități decât de cantități și care să se bazeze mai mult pe experiențe împărtășite decât pe măsurători verificabile. Datele unei astfel de științe ar putea fi anumite modele de experiență care nu pot fi cuantificate sau analizate iar modelele vor avea consistență logică, putând include și elemente cantitative”⁶.

Astfel, neurofenomenologii consideră că psihologia creierului și experiența conștientă trebuie tratate în interdependență, fiecare având aceeași importanță. Cu toate acestea, există încă un număr semnificativ de specialiști care nu se pot adapta acestei ipoteze, deoarece ei consideră că, în cele din urmă, conștiința este o proprietate directă a materiei și nu un fenomen asociat cu viața care „locuiește” în această materie.

În contradicție cu această concepție, a apărut viziunea „minții fără biologie”, care aparține neurologului Gerald Edelman, laureat al Premiului Nobel. Cu toate acestea, viziunea cea mai completă și integratoare este aceea care consideră că experiența conștientă este expresia vieții ce se

derulează prin intermediul unei activități neuronale complexe, dar experiența nu este localizată în creier și nu poate fi identificată în termenii unor structuri neurale speciale.

În plus, stările conștiente sunt tranzitorii și se manifestă sub forma unor activități foarte complexe, care reprezintă o combinație dintre percepțiile simțurilor, amintiri, convingeri și emoții. O anumită dominanță dintre acestea colorează întreaga experiență și fiecare experiență formează o „scenă” care nu poate fi descompusă în părți componente.

Toate aceste idei au adus conștiința și experiențele conștiente în atenția cercetătorilor și, în scurt timp, ele ar putea fi incluse în noile modele științifice care permit o abordare holistică a ființei umane.

REFERINȚE BIBLIOGRAFICE:

¹ http://ro.wikipedia.org/wiki/Francis_Crick

² <http://www.sanatatea.com/baza/2008/05/09/francis-crick.html>

³ <http://profiles.nlm.nih.gov/SC/>

⁴ http://ro.wikipedia.org/wiki/John_R._Searle

⁵ <http://ase.tufts.edu/cogstud/incbios/dennett/dennett.htm>

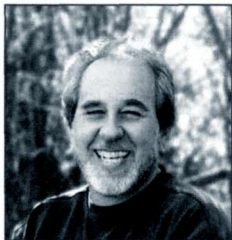
⁶ Fritjof Capra, „Taofizica”, Ed. Tehnică 2004

2.11 TEORIA EPIGENETICĂ

Profesorul Bruce H. Lipton, expert în biologie celulară la Școala de Medicină a Universității Wisconsin, a pus bazele cercetării și studierii unei noi științe denumită epigenetică, care explică legătura dintre gene și mediul înconjurător. Lipton a descoperit faptul că, atunci când ființa umană nu trăiește clipa prezentă, subconștientul rulează aproape în permanență „casete” cu înregistrări mai vechi. El a pornit de la fizica cuantică ce ar putea explica dualitatea corp-minte. Atitudinea noastră de conștiință și prezență este cea care favorizează comunicarea cu impact rezonant molecular, care reprezintă cheia principală a mecanismului prin care gândurile, atitudinile și credințele noastre creează condițiile de existență a corpului și lumii exterioare¹.

Notă importantă:

Înainte de a dezvolta subiectul epigeneticii, așa cum a fost el formulat și conceput de Bruce Lipton este important să atrag atenția cititorilor că asocierea principiilor fizicii cuantice dualismului minte-corp este complet neștiințifică și nu a mai fost validată de nici un alt cercetător sau laborator din lume. O oferim ca o filosofie ce mai are mult de așteptat până să ajungă să fie recunoscută. Scopul acestei prezentări este acela de a ajuta cititorul să înțeleagă că viața și evenimentele pe care le trăiește sunt determinate și de alți factori în afara celor genetici. Însă demonstrația științifică acestui fapt nu se regăsește în teoria lui Bruce Lipton decât într-o foarte mică măsură.

Bruce Lipton a pornit de observația că microbiologii admit faptul că mediul și fiziologia internă, dar mai ales percepția noastră asupra acestora, determină nemijlocit activitatea genetică din fiecare celulă. Timp de aproape 50 ani, ni s-a inoculat iluzia conform căreia sănătatea noastră și destinul nu sunt altceva decât programe prestabilite în codul genetic, de unde a luat naștere conceptul de determinism genetic. În acest fel, mentalitatea oamenilor a fost deformată de o credință conform căreia viața unui individ este predeterminată genetic, ceea ce este fals.

Toate crizele globale cu impact asupra mediului, sănătății, economiei și stabilității sociale amenință supraviețuirea civilizației umane. Media și guvernul ne focalizează încontinuu atenția asupra unor crize iminente, dar progresele recente în domeniul fizicii și biologiei oferă o alternativă, semnificativ diferită și surprinzător de plină de speranță, pentru aceleași simptome.¹

Noi investigații științifice sugerează faptul că evoluția civilizației umane seamănă cu destinul păsării Phoenix, venerată în mitologia Egiptului antic. La sfârșitul ciclului vieții, pasărea Phoenix își clădește un cuib din rămurele de scorțișoară, cărora le dă foc. Pasărea și cuibul ard și se transformă în cenușă, din care se ridică o nouă pasăre Phoenix¹.

O reinnoire a conștiinței noastre științifice rescrie percepțiile fundamentale despre viață și evoluție. Punând împreună elementele din noua fizică (mecanica cuantică), noua biologie (epigenetica) și noua matematică (geometria fractală) se revelează faptul că actualele crize nu reprezintă un sfârșit al civilizației, fiind mai degrabă purtătoarele unui surprinzător și nou început, prin apariția unei noi păsări Phoenix: umanitatea globală.

Caracterul tuturor culturilor se bazează pe un set de credințe fundamentale, care reprezintă paradigma sa. Modificări semnificative în credințele din societate conduc inevitabil la dezintegrarea culturii predominante și apariția uneia noi. Civilizația occidentală s-a dezvoltat printr-o serie de revoluții culturale, tranzitând de la animism (culturile aborigene, precum cea a americanilor nativi), la politeism (ex. egiptenii, romanii și grecii), la monoteism (cultura iudeo-creștină și islamică), precum și la cultura actuală a materialismului științific (bazată pe „adevărurile” științei moderne).

Fiecare civilizație este definită de propria paradigmă. În prezent, civilizația este adusă în poziția unei noi revoluții culturale. Revizuirii recente în știință au ca obiect patru „adevăruri” fisurate, pe care este construită cultura noastră. Cercetătorul Bruce Lipton se referă la aceste credințe vechi ca fiind cele 4 Percepții-Mit ale biologiei, care contribuie la decesul civilizației noastre¹.

Percepția-Mit 1 – Biologia este controlată de mecanica newtoniană bazată pe materie / Revizuire – Biologia este controlată de forțele invizibile ale mecanicii cuantice.

Percepția-Mit 2 – Genele controlează viața / Revizuire – Noua știință a epigeneticii sugerează faptul că mediul (n.t. intern, mai ales) controlează genele.

Percepția-Mit 3 – „Supraviețuirea celui mai potrivit” conduce evoluția / Revizuire – Cooperarea conduce evoluția.

Percepția-Mit 4 – Evoluția este un proces întâmplător / Revizuire – Organismele se dezvoltă pentru a se adapta mediului sau de a-l adapta conform cerințelor.

Atunci când aceste investigații științifice noi și fundamentale vor înlocui miturile culturale limitatoare actuale, ceușă civilizației noastre va da naștere unei versiuni magnifice a Phoenix-ului uman. Următoarea chestiune este centrată asupra unor cercetări științifice, care risipesc mitul genelor precum credința limitatoare conform căreia genele controlează biologicul¹.

Rezultatele Proiectului „Genomul uman” au spulberat una dintre credințele fundamentale centrale ale științei: conceptul de determinism genetic. Noi am fost îndrumați să credem că genele ne determină caracterul vieții. Noua cercetare evidențiază în mod surprinzător în ce mod caracterul vieților noastre este cel care determină genele. Mai degrabă decât a fi victime ale eredității, noi suntem, de fapt, stăpânii genomului nostru.

Noua știință a epigeneticii clarifică faptul că mintea noastră (percepțiile, credințele și emoțiile) dirijează biologicul și comportamentul. În timpul copilăriei, percepțiile noastre primare referitoare la viață au fost programate prin credințe culturale. Din moment ce percepțiile dirijează comportamentul și activitatea genelor, credințele culturale se atașează biologiei. De exemplu, noi suntem violenți deoarece suntem predispuși genetic la violență ? Răspunsul la această întrebare îl oferă știința epigeneticii prăcizând faptul că oricare din variante ar putea fi adevărată¹.

Biologia celulară este importantă, deoarece corpul uman este o comunitate de aproape 50×10^{12} celule. Caracteristicile fizice și comportamentale ale celulelor sunt rodul a peste 150.000 combinații proteice diferite, ale căror structuri sunt programate în codul genetic. Una dintre credințele cele mai „sfinte” ale biologiei, „Dogma centrală”, afirmă că informația biologică „curge” într-o singură direcție: ADN => ARN => proteine. În consecință, Dogma centrală furnizează noțiunii de determinism genetic credința că genele „controlează” caracterul vieții.

În același timp atragem atenția cititorilor că între anii 1970 și 1980, în calitate de membru fondator al Școlii de Medicină din cadrul Universității Wisconsin, Bruce Lipton „a programat” sângeros Dogma centrală în mințile maleabile ale studenților de medicină.

Activitatea sa universitară a avut ca obiect cercetarea în domeniul distrofiei musculare folosind culturi de celule stem clonate. Celulele clonate sunt create prin inocularea unei singure celule stem într-o masă de cultură permițându-i să se dividă de mai multe ori, pentru a produce mii de celule identice genetic.

El își amintește faptul că: „Spre surpriza mea, am văzut că schimbând unele din componentele mediului de cultură sau schimbând compoziția gazelor atmosferice ale incubatorului, puteam să alterez profund soarta celulelor din cultură. De exemplu, am despărțit în trei părți cultura de celule stem, fiecare fiind expusă la condiții de mediu diferite.

Într-una dintre părți celulele au format țesut muscular, în alta au format țesut osos, iar în mediul de cultură, care a rămas, celulele au format țesut adipos. Din moment ce în cultură am „semănat” celule stem identice din punct de vedere genetic, a fost clar că soarta diferită a celulelor s-a aflat sub controlul mediului de cultură și nu a genelor.

Șelii mi-au considerat studiile „eretice”, deoarece credeau în Dogma centrală. Erezii, dogme... mi-am dat seama că știința modernă era întrucâtva asemănătoare unei religii! Aceste studii au demonstrat faptul că celulele nu erau „controlate” de gene, ci au accentuat puterea hranei și a mediului asupra naturii, în influențarea vieților noastre.”¹

Deși cercetarea științifică a stabilit faptul că genele nu controlează viața, cărțile de specialitate și media promovează ideea că totuși genele controlează biologicul și nu invers. În urmă cu 20 ani, știința a înțeles că nucleul unei celule nu era „unitatea centrală”, ci era echivalentul din punct de vedere funcțional gonadelor celulei, nucleul participând strict la reproducerea celulară.

În plus, experimentală în cadrul căreia a fost îndepărtat nucleul celulei au dovedit că celulele pot trăi și exprima comportamente complexe timp de două luni, în lipsa ADN-ului.

Impulsionat de provocările colegilor săi sceptici, Bruce Lipton și-a refocalizat cercetarea pentru identificarea mecanismelor prin care informația ambientală controlează comportamentul și genetica. În cele din urmă, căutarea sa a evidențiat faptul că membrana celulară este responsabilă pentru citirea și reacția la condițiile ambientale. Mișcări rapide ultrafine de torsiune ale membranei sunt transmise receptorilor proteici, care citesc semnalele ambientale și ale efectuatorilor proteici activând funcțiile celulei și/sau citirea informației ADN. Mișcările rapide ultrafine ale membranei sunt determinate de unități moleculare de percepție folosite în reglarea biofuncționării celulei.

Astfel, membrana reprezintă echivalentul celular al creierului și nu nucleul acesteia. Înțelegerea structurii și funcționării membranei ar putea fi cheia înțelegerii naturii vieții. În 1985, Bruce Lipton a revizuit arhitectura și comportamentul molecular al membranei celulare în calitate de procesor ambiental de informație. El a ajuns la o concluzie uimitoare: „Membrana celulară este asemenea unui cristal lichid, semiconductor cu porți logice și trasee de legătură”¹.

Arhitectura și comportamentul molecular al microcip-ului unui computer este identică cu membrana unei celule. Membrana nu este analogă microcip-ului, ci omoloagă acestuia. Asta înseamnă că membrana nu este „ca un microcip”, ci membrana este un microcip. Membrana celulară pe bază de carbon este echivalentul celular a unui microcip pe bază de siliciu. Fiecare celulă este un microcip programabil, cu un centru conducător hard (nucleul) conținând un software (ADN). Ca și în cazul computerelor convenționale pe bază de siliciu, datele celulare sunt introduse prin tastatură, formată din mii de membrane receptoare proteice, adaptate pentru diferite semnale ambientale. Acestea sunt convertite în semnal biocelular de efectorul proteic al membranei.

În urmă cu 10 ani, noua știință a epigeneticii s-a dezvoltat pentru a descrie mecanismele moleculare prin care semnalele ambientale controlează dinamic activitatea genelor. Cel mai important este faptul că mecanismele epigenetice pot genera peste 30.000 variații proteice la fiecare proiect de genă. Contrar credinței că genele sunt programe implementate hardwire, epigenetica evidențiază faptul că programele genelor se pot rescrie oferind posibilitatea celulelor de a se adapta la ambiente dinamice. Știința epigenetică a precizat că nucleul celulei este un hard disk citire-inscripționare, în care software-ul ADN este programat de reacția membranei la percepțiile ambientale. Deci este exact invers față de cum am fost învățați să gândim.

Atunci se pune întrebarea: *dacă celulele răspund la semnalele mediului, de ce noi nu suntem „clone” umane expuse aceluiași mediu?* Răspunsul este: deoarece nu există doi oameni biologic identici, trupul fiecăruia va respinge un țesut sau grefă de la o cricine altcineva, recunoscând celulele străine. Iar dacă aceasta este adevărat, atunci unde se află identitatea unui individ? Celulele fiecărui corp au un set unic de proteine pe suprafața exterioară a membranei. Medicina identifică existența unui subset al acestor receptori ca fiind autoreceptori, adică „receptori proprii principali”¹.

Atunci când receptorii proprii sunt îndepărtați de pe o celulă ea devine o așa-numită celulă generică, fiind transplantabilă în orice organism fără a fi respinsă. Transferând setul de autoreceptori ai unei persoane în celula altei persoane, se va transfera și „cardul de identitate” al celei respective.

De unde provine identitatea noastră? Cel mai probabil ea este un „semnal” unic din biocâmpul citit de autoreceptorii noștri. Această comunicare are sens dublu: semnalele sunt transmise spre și dinspre celulă, deoarece conștientă experienței este trimisă înapoi la biocâmp, efectuând modificări asupra acestuia. Deci noi nu doar observăm mediul, ci îl și modificăm, noi nu doar observăm experimentul, ci participăm efectiv la desfășurarea acestuia. Experimentul se modifică pe măsură ce îl analizăm, proporțional cu profunzimea acestei analize și gradul ei de conștientă. Forțele care se manifestă invizibil sunt descrise de biofizica cuantică și sunt cele care activează autoreceptorii, fiind generate de una dintre componentele bioinformaționale prezentate în paragrafele anterioare.

Semnatele care definesc personalitatea există tot timpul în mediul ambiant, chiar dacă celulele mor, deoarece informația se manifestă holografic și cuantic în spațiu și timp. Dacă această informație ar fi neadevărată, atunci un copil care se naște într-un mediu lipsit de informație holografică repartizată cuantic, ar fi incapabil să regenereze matricea personală de instrucțiuni necesare autoreceptorilor. În realitate, componenta bioinformațională, care îi determină noua personalitate și minte, este cea care aduce și setul vechi de instrucțiuni și acumulări imprimate în mediu sub o formă codificată.

Această formă este asociată unei așa-numite „memorii akashice”, care este depozitul tuturor experiențelor și acumulărilor calitative și cantitative ale vieților tuturor indivizilor care au trăit și vor trăi în continuare. Aceste idei au zdruncinat vechile credințe ale lui Bruce Lipton, el însuși fiind un combatant al teoriilor ezoterice: *„A fost un moment de transformare pentru mine să descopăr că NU sunt un robot biochimic, ci o comunitate, controlată bioinformațional, de celule programabile, care acum colaborează cu alte „comunități” de celule pentru a crea un nou Phoenix uman”*.¹

2.12 TEORII INTERDISCIPLINARE ALE BIOLOGULUI BRUCE LIPTON

Acestea au fost primite direct de la autor pe e-mail la 24 octombrie 2008, în format audio, și au fost publicate integral în cartea numită **“Biotransformări sub Influența Psihicului”** (Cristian Mureșanu, 2009 Risoprint) În continuare vom reda un rezumat.

2.12.1 SUBIECTUL 1 – TRANSMUTAȚIA BIOLOGICĂ

Kervran a studiat transmutațiile biologice la plante, animale și om afirmând că sunt fenomene naturale. Sunt oare celulele capabile să transmute elemente? Dacă da, credeți că mintea umană poate ajuta sau împiedica acest proces prin gânduri armonioase sau dizarmonioase? Poate ea să modifice, altereze, distruge sau chiar reface celulele vii?

Dr. Bruce Lipton: Louis Kervran a realizat experimente fascinante, prin intermediul cărora a dovedit că celulele sunt capabile să transmute elementele. Plantele au cele mai uimitoare capacități de transmutare iar noi suntem încă incapabili să le înțelegem. Atunci avem un paradox: atunci când studiem omul, spunem că este un organism extrem de complex și inteligent iar pe măsură ce ne îndreptăm atenția spre organisme tot mai mici precum cele uni- sau multicelulare, avem tendința să spunem că nu pot fi inteligente.

Dar asta nu e adevărat, deoarece corpul uman la rândul său e creat de către și din celule. Desigur, corpul uman conține o tehnologie situată undeva în afara celulelor, tehnologie care este capabilă să influențeze mediul pentru a-și obține și menține toate substanțele de care are nevoie prin intermediul reacțiilor chimice care au loc în fiecare moment.

De ce este atât de important să știm că celulele ne creează pe noi? Celulele sunt capabile să folosească acea tehnologie pentru a construi un corp uman iar acest mecanism este dincolo de înțelegerea noastră. Celulele sunt cele mai capabile în folosirea și utilizarea energiei și a substanțelor din mediu. Noi spunem că celulele nu sunt inteligente, dar ele se află aici de peste 2 miliarde de ani și au dezvoltat o abilitate excepțională de a se adapta și modifica mediul, de a schimba un câmp (morfic

- n.t.), ...(*înregistrarea audio are întreruperi*).... plantele au o tehnologie situată dincolo de capacitatea noastră de înțelegere și realizare practică.

Atunci când putem identifica aceasta, după părerea mea, ea trebuie să fie atribuită unei anumite forme de inteligență și, atunci când celulele sunt capabile să facă ceva ce noi nu putem realiza, este aproape jenant să acceptăm faptul că celulele au o putere mai mare decât o are ființa umană privită ca întreg. Dar este real ! Cea mai importantă idee care se desprinde din aceste cercetări este că *celulele pot modifica mediul, elementele și interacțiunile dintre acestea*.

Chestiunea care l-a interesat pe Kervran a fost reluată de câțiva cercetători japonezi și au ajuns la aceleași rezultate. Dar problema cea mai mare este că știința convențională nu dorește să se ajungă la asemenea lucruri, deoarece nu vor să creadă în inteligența și puterea unor celule, așa că analizează totul fragmentat și izolat, pentru a afla cum se produc toate acele transformări. Dar cu cât fragmentează celula în părți și analizează părțile, cu atât mai greu le este să își dea seama cum anume se produc transmutațiile sau cât de uimitoare poate fi inteligența unei celule.

De exemplu, celulele (plantelor) pot capta lumina Soarelui, CO₂ și fabrică glucoză. Descoperirea și înțelegerea unui astfel de mecanism ar rezolva problema alimentară a omenirii pentru totdeauna. Oamenii nu pot înțelege natura energiei electrice, chimice și biologice pe care celulele o folosesc pentru a converti lumină solară în hrană folosind CO₂ iar partea semnificativă este aceea că e vorba de o tehnologie pe care oamenii nu o pot pătrunde.

Și atunci, tot ceea ce noi nu înțelegem îl numim ... mister. Astfel, cercetările lui Kervran par mai degrabă „misterioase” decât științifice, pur și simplu pentru că nu le înțelegem. Oare știința convențională le va studia vreodată? Foarte puțin probabil ! Știința convențională, dar mai ales biologia convențională, nu se va implica în acest domeniu, deoarece ele nu înțeleg natura fizicii cuantice și rolul acesteia în celule, în biologie celulară și biologie umană. Deci, este foarte puțin probabil ca știința convențională să facă vreun comentariu asupra acestei chestiuni, deoarece este ceva atât de îndepărtat de sistemul ei de credințe, încât va considera că este vorba mai mult de magie decât de știință. Este foarte dificil să găsești oameni de știință care să studieze ceva în care nu pot crede.

2.12.2 SUBIECTUL 2 – QI - ENERGIA VIETȚII

Experiența personală, care m-a îndreptat spre aceste cercetări (despre care v-am rugat să-mi vorbiți), s-a bazat pe anumite tehnici orientale, unde principiul transmutației este aplicat ca o transsublimare a materiei seminale, într-o formă de energie asemănătoare celei plasmatică. Acesta a fost cel mai dificil proces pe care l-am realizat în viață și a necesitat 14 ani de încercări. Alți putea explica de ce medicina și biologia resping aceste fapte și spun „este imposibil” ? Nu este un fenomen religios și nici ocult. Am convingerea că există explicații de natură fiziologică. De ce știința nu e pregătită să accepte existența unor asemenea transformări?

Dr. Bruce Lipton: *Tu ești o ființă energetică într-un corp fizic. Pomind de la această idee, energia din corpul tău poate fi dirijată și focalizată pentru a deveni atât de puternică încât ai putea genera foc direct din miini. Poți urmări o asemenea demonstrație pe site-ul YouTube, care arată un om făcând acest lucru. Acea persoană își folosește energia din bioresursele sale pentru a aprinde o foaie de hirtie. Cel care demonstrează această experiență fascinantă este originar din insula Java. (din păcate, filmarea nu mai este prezentă pe site – n.t.)*

Asta demonstrează faptul că acum tu ai și controlezi o energie care circulă prin corpul tău biologic și este un fel de Qi. Acest Qi poate fi pus în mișcare folosind tehnici de yoga, Qi-Gong sau Arte Marțiale, prin intermediul cărora se poate învăța cum să dirijezi Qi-ul în corp și pe măsură ce realizezi anumite exerciții, el devine atât de puternic încât poți aprinde o foaie de hârtie doar ținând miinile deasupra ei. Și de ce ar fi relevant acest lucru?

Ei bine, tu ai această aptitudine activă, alți oameni o pot pune în evidență ... dar principala întrebare este: de ce e atât de greu să o demonstrezi unei audiențe generale? De ce este atât de greu pentru știința convențională să observe acest lucru? Dar întrebarea ar trebui formulată astfel: Știința studiază lumea ca un întreg ? Știința studiază lucrurile despre care mi-ai scris ? Răspunsul este NU.

Știința studiază lucruri care se pot măsura, experimenta și atunci când se află în fața a ceva ce nu se poate măsura și experimenta (*în condiții stricte de laborator – n.t.*), atunci acele lucruri nu

prezintă interes pentru știință. Și nu se poate face nimic în această privință. Acest fapt e interesant, deoarece știința studiază, prin definiție, lumea înconjurătoare prin *matode științifice* adică asta înseamnă că observi evenimente, măsoară parametri, creezi ipoteze, apoi faci experimente, după care testezi ipotezele pentru a vedea dacă sunt adevărate. Aceasta înseamnă *metodă științifică*.

Ei bine, prima parte spune că *observi și măsoară*, dar se ajunge într-un punct în care dacă nu ai mașini specializate să măsoare energia Qi, sau energia vitală care este vehiculată în corp, atunci problema este că nu există nimic care să poată fi măsurat și prin urmare, știința nu poate privi asupra acestui fenomen. Unii oameni cred că știința studiază Universul, dar răspunsul este NU. Știința studiază Universul numai în măsura în care ea poate utiliza *metodologia științifică*, ceea ce este cu totul altceva. Asta înseamnă că există o parte substanțială din Univers pe care știința nu o poate cuprinde, atinge sau studia și atunci se propune ignorarea și chiar negarea acesteia.

Dumneavoastră veți spune că această atitudine nu e deloc științifică, dar deoarece știința a creat o restricție asupra a ceea ce este considerat *științific*, atunci ea poate studia lumea înconjurătoare numai din perspectiva din care *ee vede lumea* adică prin experimentare științifică, instrumente care pot face măsurători ale unor parametri, ... deci asta e calea prin care oamenii de știință studiază lumea înconjurătoare.

Dacă nu poți măsura Qi-ul, atunci nu poți măsura energia vitală. Prin urmare, știința nu are nicio cale de a ajunge acolo și nici nu poate recunoaște acest fapt, iar din acest motiv o numește *metafizică* în loc de fizică. Știința afirmă că *noi studiem fizica și nu metafizica*.

Metafizica este tot ceea ce cuprinde forțele invizibile ale minții, energii cuantice care influențează viața și dacă nu le pot măsura ei nu le pot posedea. Deci, chiar dacă vei demonstra acest lucru, știința va privi deasupra și va spune *e un truc, e o magie* și va încerca să demonstreze că e o iluzie, chiar dacă nu e o iluzie. Atunci când știința ajunge în fața a ceva ce alții spun *paranormal*, atunci ea va afirma că este un truc de magie ieftină și prin urmare nu o va lua în serios.

Asta devine o problemă, deoarece dacă tu ești capabil să controlezi Qi-ul, în timp ce mulți alții nu pot face acest lucru, este foarte greu să convingi o audiență generală, deoarece oamenii obișnuiți au fost programați să nu creadă în așa ceva. Atunci când nu crezi și nu poți observa aceasta, singurul lucru pe care mintea ți-l spune este: *cu siguranță e un truc sau o iluzie*. Științei nu îi place să lucreze cu iluzii, așa că le va ignora și cea mai grea sarcină din lume e aceea de a face un om de știință să se apropie și să studieze cu seriozitate fenomene paranormale, deoarece ele se situează în afara limitelor de studiere prin metode științifice.

2.12.3 SUBIECTUL 3 – COMUNICAREA CELULARĂ

Specialiștii ruși au descoperit faptul că celulele pot comunica între ele prin intermediul unui câmp asemănător celui electromagnetic. Ei au pus câte o jumătate dintr-un țesut de cultură în două containere sigilate, prevăzute cu o fereastră de sticlă. Dacă fereastra era construită din sticlă obișnuită, atunci orice acțiune asupra țesutului dintr-un recipient nu avea niciun efect asupra celuilalt, dar dacă fereastra era confecționată din sticlă de cuarț (despre care se știe că permite trecerea radiațiilor UV și peste UV) atunci, în numeroase experimente, s-a observat că orice acțiune (de exemplu infectare) realizată asupra unuia din țesuturi crea un efect asupra celui sănătos în numai câteva ore. Vă rog să faceți un scurt comentariu asupra acestui fenomen.

Dr. Bruce Lipton: Aceste experimente au fost repetate de foarte multe ori și verificate și de alți cercetători. Deoarece informația chimică nu poate traversa sticla obișnuită, oamenii de știință care lucrează cu știința convențională nu au vrut să studieze acest fenomen pentru că în lumea biologiei convenționale regula spune că semnalele sunt transmise prin intermediul substanțelor care intră în reacție sau a ionilor, așa că în biologia convențională, atunci când ea se referă la semnale, acestea impun cu necesitate o origine chimică.

Din moment ce sticla obișnuită oprește transferul de semnale oamenii de știință au fost uimiți ... ei au observat că există un efect, dar asta nu avea nicio logică, deoarece în lumea lor toate semnalele, fără excepție, sunt vehiculate pe cale chimică iar în acest caz particular era clar că ele nu puteau fi transmise între două recipiente izolate unul față de celălalt. ...*(înregistrarea audio are întreruperi)*...

Noii oameni de știință studiază fizica cuantică iar în prezent există numeroase cercetări care indică faptul că celulele comunică mai degrabă prin unde (*n.t. capabile să traverseze mediul atmosferic și nu numai* – înregistrarea audio are întreruperi) decât prin semnale chimice. Ele pot comunica prin intermediul luminii (*sau a unei radiații care se comportă asemănător cu cea luminoasă, sau din spectrul UV și dincolo de UV – n.t.*) iar în acest sens medicul german Fritz Popp a fost liderul unui colectiv de cercetare care s-a ocupat cu transmisiile de semnale ale celulelor printr-un ecran de sticlă de cuarț. Dr. Popp a introdus denumirea de fotoni de lumină, care aveau rol de semnale de comunicare, ... celulele pot citi informația purtată de undele luminoase, pot genera și absorbi unde luminoase.

Unul din comportamentele celulei este faptul că ea citește informația fonică. Noi nu suntem capabili să vedem acei fotoni, dar celulele pot fi activate de unul singur. Așadar undele luminoase de frecvențe diferite sunt asemenea unor comutatoare care controlează celulele. Acestea sunt concluziile cercetărilor doctorului Fritz Popp în domeniul biofotonicii.

Ceea ce e important de știut este faptul că celulele pot comunica și prin alte mijloace decât reacțiile chimice. Ele pot comunica prin câmpuri (*asemănătoare – n.t.*) cu cele electromagnetice, prin lumină, sonete etc. Deci biologia convențională a restrâns acest studiu la credința că somnalele sunt transmise prin intermediul substanțelor chimice (*sau ioni – n.t.*).

2.12.4 SUBIECTUL 4 – ACTIVAREA BIOPOTENȚIALELOR

Vă rugăm să ne povestiți dacă ați avut vreo experiență practică concretă de trezire și activare a biopotențialelor interne?

Dr. Bruce Lipton: Da, am trăit așa ceva. Experiența mea se bazează pe biologia credințelor și atitudinilor. În continuare, îți voi prezenta cum funcționează în cazul meu. Biologia credințelor afirmă următoarele: o celulă, un om sau orice alt organism viu interacționează cu mediul, îl observă iar apoi răspunde acestor observații, ajustând mereu corpul material, așa că întotdeauna corpul se adaptează mediului. În cazul oamenilor, celulele corpului au rolul precis stabilit de a *citi* mediul, de a interpreta informația și apoi de a transmite informația spre celelalte celule iar acel grup de celule a fost denumit neuroni.

Creierul este un mecanism fizic construit din celule. Funcția creierului este de a *citi* mediul, a interpreta ce se întâmplă acolo și apoi trimite semnale spre restul corpului pentru a-și coordona comportamentul și de a-și ajusta (*adapta – n.t.*) biologia la mediu în mod optim posibil. Deci creierul se regăsește între mediu și corp.

Interpretarea (*automată – n.t.*) a creierului nu este altceva decât rezultatul acțiunii minții asupra sa. Minte este un super-interpreter, așa că atunci când vă folosiți mintea, dumneavoastră interpretați interacțiunile din mediul în care vă aflați, elaborați credințe și atitudini bazate pe cunoaștere și rațiune, iar adevărul poate fi perceput astfel: funcția minții este de a crea coerență între programele și credințele proprii și viața pe care o conducem. Rolul minții este de a aduce aplicabilitate credințelor și tiparelor acesteia în viața reală.

Dacă credințele noastre sunt în armonie cu sănătatea și principiile vieții atunci ne putem bucura de o viață fericită într-un corp sănătos. Dar dacă ele sunt incorecte, dizarmonioase, incomplete sau nu înțelegem lucrurile, atunci nu ne putem bucura de o viață fericită și de un corp sănătos pentru că nu avem cum să facem aceasta. Viața noastră va deveni o reflexie fidelă a tuturor acestor credințe și atitudini pe care le programăm.

În psihologie și psihiatrie se vorbește de *mintea conștientă și subconștientul* (numit uneori *eronat și inconștient – n.t.*), cele două formând totuși un întreg. Prin intermediul părții conștiente ne conectăm la *spirit, identitate de sine, (structurile bioinformaționale – n.t.)*. Toate dorințele, atașamentele și emoțiile sunt declanșate de fluctuațiile minții conștiente. Atunci când eu te întreb: *Cristian, ce anume îți dorești de la viață?*, răspunsul tău va veni din mintea conștientă. Subconștientul este de milioane de ori mai puternic decât conștientul, dar subconștientul se comportă asemenea unui magnetofon care imprimă și redă ceva de pe o bandă, el învață, creează obișnuințe, setează ritmuri etc.

Așadar, lucrurile esențiale se creează în conștient iar prin repetare subconștientul le memorează și apoi le reproduce automat. *(Acest fapt e de mare ajutor. Dacă vrem de exemplu să modificăm ritmul respirator, atunci nu trebuie să realizăm decât exercițiile necesare până când subconștientul va șterge vechiul ritm și îl va introduce pe cel nou. – n.t.)*

Mulți oameni au impresia că viața lor se desfășoară pe baza conștientului. Dar cercetătorii în neuroștiințe au descoperit faptul că această impresie e cât se poate de falsă. Principala funcție neurologică a creierului NU este controlată de conștient (de mintea conștientă) ci de subconștient, care este, repet acest lucru, de milioane de ori mai puternic decât conștientul în procesarea informațiilor. Conform studiilor acreditate, 95% din viața noastră este dirijată de subconștient.

Iată de unde vine problema: tot ceea ce dumneavoastră doriți de la viață sau să realizați în viață este o credință *(și un ideal – n.t.)* a minții *(și conștientului – n.t.)*. Principalul program din subconștient se „încarcă” în ființa noastră prin observarea părinților, fraților și surorilor, apoi pe cele ale comunității și poporului din care facem parte. Diferența este că în timp ce conștientul dorește un anumit lucru de la viață, subconștientul rulează un program automat despre ceea ce alți oameni doresc de la viață sau de la tine.

Subconștientul este limitat de tipare și reguli, credințe false sau lipsite de efect, deoarece ți se spune că ești un om slab, incapabil sau vulnerabil. Acestea sunt credințele majorității celorlalți, care interacționează cu tine. Și deoarece 95% din acest spectacol al vieții este „rulat” de subconștient, asta înseamnă că suma credințelor altor oameni, cele mai des întâlnite (comuna marii majorități), dictează mersul vieții noastre.

Deci ceea ce credem că facem cu mintea conștientă nu are o pondere mai mare de 5% în viața noastră. Tot ceea ce noi creem în viață nu reprezintă altceva decât rularea unor programe *(foarte vechi – n.t.)* ale altor oameni, generație de generație, care mențin active toate aceste credințe și idealuri. Dacă alți oameni îți spun că poți face un anumit lucru (deoarece mulți alții deja l-au mai făcut înaintea ta) atunci îl poți face, dar dacă ei îți spun că *nu îl poți face* atunci, cel mai probabil, nu îl vei putea face.

Cristian, tu vorbești despre trezirea biopotențialelor umane latente, dar primul lucru pe care trebuie să-l recunoști este o operațiune care se realizează prin forța minții *(a conștientului – n.t.)*. Deci oricine vrea să realizeze așa ceva, are mai întâi nevoie să șteargă din subconștient toate programele deficitare *imprimare pe bandă* încă din perioada copilăriei, deoarece tot ceea ce se allă în subconștient operează 95% din viața noastră.

Marea majoritate a oamenilor se simt sau sunt slabi, incapabili și bolnavi deoarece își extrag informația și programul acestui comportament din subconștient. Am fost preprogramați să fim slabi, incapabili și bolnavi. Există chiar și un motiv pentru asta. Un guvern nu poate controla oameni puternici, stabili și siguri pe ei înșiși. Numai oamenii foarte puternici au posibilitate să își transmită această aptitudine urmașilor și familiei. Dar, de multe ori, oamenii puternici nu sunt neapărat orientați benefic. Ei au o putere dar nu o vor transmite altora ci o vor folosi pentru interese personale.

Această situație este o caracteristică indestructibilă în specia umană, de la apariția ei până în prezent. Și atunci, anumiți oameni, care au observat acest aspect, au propus soluții care constau în stabilirea unei alte frecvențe cerebrale de lucru, frecvență dată de stările specifice de meditație și concentrare, în care se pot descărca și instala alte tipuri de programe.

Acestea provin dintr-o colectivitate restrânsă, așadar trebuie aplicate multă vreme până când subconștientul va fi capabil să dezinstaleze vechile programe *(obiceiuri, credințe, atitudini – n.t.)* și să le instaleze pe cele noi. Acestea vor fi programele care îți dau putere și vitalitate.

2.13 TEORIA SUBSTRUCTURILOR FOTONICE DETERMINISTICE

Atât biologul Bruce Lipton cât și Vlail Kaznaceev (fost director al Institutului de Experimente Clinice și Medicale din Novosibirsk), au înțeles faptul că celulele prezintă un sistem complex de comunicare pe baza unor semnale. Acestea sunt transmise dinspre mediul exterior spre celulă și

invers, deoarece conștiința experienței este trimisă înapoi la biocâmp, efectuând modificări asupra acestuia.

Dintr-o cu totul altă perspectivă, Kaznaceev a ajuns la același rezultat, fiind urmat de

specialistul japonez Masaru Emoto. Kaznaceev a realizat experimente pe culturi de țesuturi timp de 20 ani, în urma cărora a demonstrat că viziunea modernă despre boală și sănătate, bazată pe fundamentele științei medicale ortodoxe, este incompletă. În cele câteva mii de experimente desfășurate în fosta U.R.S.S., Kaznaceev a descoperit faptul că orice tipar de boală sau moarte celulară poate fi transmis electromagnetic și indus altor celule-țintă care absorb radiația.

Experimentul său constă în amplasarea, față în față, la o distanță de câțiva centimetri, a

două containere, perfect sterile și identice, sigilate, prevăzute cu un geam transparent și subțire din sticlă. Containerelor trebuie să fie perfect izolate de orice alte câmpuri și energii din mediu, cu excepția celor două ferestre situate la aceeași înălțime față de masă. Containerelor au fost orientate cu ferestrele una spre alta, pentru a se realiza o legătură optică între ele^{1 2}. Ulterior, se alege o bucată de țesut dintr-o cultură de laborator, care este tăiat în două jumătăți în condiții de sterilitate. Fiecare jumătate se introduce în câte un container și apoi acesta se sigilează.

Prima parte a experimentului se desfășoară cu containere care au ferestrele construite din sticlă obișnuită. Următorul pas constă în a infecta unul din ele cu un agent selectat (care poate fi un virus, bacterie, otravă chimică, radiație nucleară etc.)^{1 2}. În scurt timp, țesutul din containerul infectat se îmbolnăvește și moare, în timp ce țesutul din containerul neinfectat rămâne sănătos, spre fericirea științei medicale care nici nu ar putea concepe altceva.

Partea a doua a experimentului se desfășoară identic, cu singura excepție că ferestrele containerelor sunt confecționate din sticlă de cuarț de aceeași grosime și dimensiuni. Spre marea nefericire a științei medicale, ambele țesuturi se îmbolnăvesc și mor la o diferență în timp de numai 12 ore. Uneori era suficient ca celulele neinfectate să fie în contact optic timp de 18-20 ore cu cele infectate, pentru ca acestea la rândul lor să poată infecta sau determine reacții simptomatice unui al treilea lot de celule.

Toate experimentele s-au desfășurat în containere sigilate. Lucrările anterioare ale lui A.G. Gurvici l-au ajutat pe Kaznaceev să înțeleagă faptul că radiația mitogenetică a celulelor (de natură fotonică sau asemănătoare acesteia) poate influența alte celule. Sticla de cuarț permite trecerea radiațiilor ultraviolete (UV), în timp ce sticla obișnuită le reflectă. Kaznaceev s-a gândit să numească acești așa-zisi fotoni celulari „fotoni ai morții”, cu proprietăți asemănătoare celor din spectrul UV real. În cele mai multe cazuri, țesutul sănătos a „absorbit” „fotonii morții”, după care s-a îmbolnăvit și a murit. Astfel, Kaznaceev a demonstrat experimental faptul că tiparele bolii și morții celulare pot fi transmise și induse altor celule printr-un mecanism de tip electromagnetic^{1 2}.

Acest mecanism are la bază biopotențialul celular, care reprezintă sistemul principal de control al celulei, generator al unor emisii de substructuri fotonice deterministice. Din nefericire, rezultatele experimentelor au depins de mult mai multe variabile și factori, parțial necunoscuți, ceea ce a determinat o reproductibilitate limitată din punct de vedere statistic, mult prea mică pentru a generaliza și accepta această teorie conform rigorilor științei.

TEORIA CRISTALIZĂRII APEI

Dr. Masaru Emoto a observat și el aceste conexiuni în experimentele desfășurate timp de 20 ani legate de comportamentul moleculei de apă. Experimentul pe care îl prezentăm în continuare demonstrează existența acestor emisii de substructuri fotonice deterministice.

Emoto a folosit două containere din sticlă obișnuită transparentă în care a introdus apă de izvor naturală curată și apă murdă dintr-un lac de acumulare, pe care le-a așezat la o distanță de câțiva

centimetri³⁴. Pe durata mai multor zile, el a efectuat analiza binecunoscută de vizualizare optică a cristalizării (într-un frigider) a picăturilor de apă extrase din fiecare container.

În timp ce forma cristalizată a picăturilor din apa curată de izvor s-a menținut de fiecare dată armonioasă, cea a picăturilor din apa contaminată a început să „evolueze” de la forme complet dizarmonioase și asimetrice spre forme tot mai armonioase. În câteva zile, culoarea apei din vas a început să se modifice, reziduurile solide s-au depus pe fund și gradul de toxicitate a scăzut foarte mult.³⁴

Masaru Emoto a mai sugerat faptul că apa poate cristaliza în forme simetrice armonioase sau asimetrice dizarmonioase, în funcție de calitatea gândurilor celui care realizează experimentul. Astfel, „încărcarea” unui pahar de apă obișnuită cu gânduri și emoții pozitive de către un subiect, timp de câteva minute, va determina o cristalizare simetrică armonioasă a picăturilor și accelerarea germinației unor semințe care sunt udate periodic cu acea apă³⁴.

Notă: *Atragem atenția cititorilor că experiențele lui Emoto nu sunt validate științific și nu pot demonstra influența directă a minții asupra cristalizării apei.*

Dacă experimentul lui Kaznaceev sugerează pericolele expunerii unor celule sau a noastră, ca și organism multicelular, la „radiații bolnăvicioase” care favorizează apariția bolii și în organismul sănătos, Emoto a arătat că există și un „antidot” al acestei transmisii de substructuri fotonice deterministice, și anume gânduri și atitudini armonioase care vor încărca cele peste 70% din moleculele corpului nostru, adică apa, cu tipare benefice transmisibile. Dar nici această idee nu poate fi demonstrată în condițiile riguroase ale științei.

Autoreceptorii celulari, menționați în teoria epigenetică a lui Bruce Lipton, vor prelua semnalele din mediu, le vor copia și le vor transmite mai departe, atât celulelor vecine, cât și următoarei generații de celule, pe baza unei informații care programează ADN-ul celei care se replică.

Miriada neîncetată de semnale care apar la intrările receptorilor celulari încarcă structura vie a celei cu o matrice de subsarcini electrice deterministice, ce se acumulează cantitativ și calitativ în funcție de durata unei anumite emisii din mediul exterior (care poate fi câmp energetic, radiații, gânduri, emoții etc.).

Dacă o emisie nefavorabilă sănătății persistă un timp suficient, matricea de potențial care se formează va încărca celula cu caracteristicile de boală sau dezordine ce se „traduc” din acele semnale. O celulă nu știe ce înseamnă bine sau rău. Ea este un mecanism care copiază ceea ce recepționează din mediu. Ea acumulează cantitativ și calitativ diferite aspecte și își modifică mereu funcționarea.

Dacă celula „învăță” ceva, atunci și organismul va „dobândi” acea calitate sau învățătură, deoarece noi trăim într-un univers holografic, ceea ce înseamnă că partea influențează și reflectă întregul la fel precum și întregul influențează și cuprinde partea. Noi, cei care ne situăm dincolo de acest mecanism, putem determina prin intermediul conștiinței ce să „copiem” din mediu și ce să ignorăm. Trebuie doar să ne dorim suficient acest lucru.

TEORIA CÂMPULUI MORFOGENETIC

Teoria câmpului morfogenetic, formulată de biologul **Rupert Sheldrake**, completează întregul tablou prin următorul enunț: *formele și comportamentele trecute ale organismelor le influențează pe cele prezente și viitoare, favorizând apariția unor conexiuni și deprinderi uluitoare.*

Sheldrake a presupus că manifestarea câmpului morfogenetic la nivelul unui organism este condiționată de capacitatea celulelor sale de a „prelua” informația, respectiv de existența unor structuri „emițătoare” care își exercită influența asupra celulelor. Conform teoriei morfogenetice, informațiile care stau la baza acestor mecanisme se manifestă dintr-un câmp morfic, ce acționează misterios asupra tuturor proceselor biologice. ADN-ul este o „antena de recepție” a acestor câmpuri, prin care se transferă celei nu numai „datele” necesare replicării acestuia, ci și întregul „program de

comportament" care nu este inclus în lanțul moleculei ADN, reprezentând un fel de informație „transfizică” aferentă ^{5 6}.

Faptul în sine a generat noi controverse printre savanții care nu acceptă prezența unor factori informaționali în „afara” cărămidilor vieții (atomi și molecule), aceste fenomene „ciudate” fiind numite arbitrar paradoxuri. Sheldrake a avansat chiar și ideea conform căreia ADN-ul uman nu reprezintă doar matricea informațional-structurală pentru o ființă, ci mai degrabă este „antena” de emisie-recepție a câmpului morfic înconjurător, care generează continuu această informație. Astfel, o ființă vie este atât receptorul cât și emițătorul viitoarelor „obișnuințe” sau câmpuri morfice ce se vor implementa la nivelul societății. Implementarea unui anumit câmp morfic, comportament, idee la nivelul colectiv al umanității se poate

face numai dacă un număr suficient de mare de indivizi își doresc aceasta ^{5 6}.

COMENTARIIL:

Există însă și un paradox al acestei teorii în ceea ce privește starea de sănătate și fericire a oamenilor. Aceasta se înrăutățește vizibil (cu toate că, aproape fără excepție, toți și-o doresc), deoarece adoptă exact acele acțiuni și gânduri care resping sănătatea și fericirea iar prea puținii indivizi ce au atins acest punct optim al vieții nu reușesc să genereze un câmp morfic suficient de intens, pentru a determina schimbarea stării celorlalți.

În lumina acestei cunoașteri, transmutația, transsublimarea și bioalchimia nu numai că sunt reale și posibile, dar reprezintă însăși fundamentul vieții umane iar noi suntem atât observatori cât și participanți la aceste microexperiențe în fiecare moment. Întregul nostru comportament, format din atitudini, gânduri și emoții determină nemijlocit rezultate în această uzină psihofotonucleară care se află în noi.

Spre deosebire de prezența transmutării naturale a elementelor în regnul mineral, vegetal și animal, omul are aptitudini conștiente de a le îmbunătăți, de a realiza transsublimări semnificative ale materiei spre forme energetice, de a dirija conștient anumite procese fiziologice în beneficiul său, însă el nu le cunoaște sau nu le recunoaște.

Trebuie reiterat faptul că teoriile lui Emoto, Sheldrake și Kaznaceev nu pot fi susținute statistic cu un număr suficient de mare de experimente reușite.

REFERINȚE BIBLIOGRAFICE:

¹ <http://www.cheniere.org/books/aids/ch5.htm>

² http://www.bibliotecapleyades.net/scalar_tech/esp_scalarwar03a.htm

³ http://www.torser.com/ro/scientific_base/masaru_emoto/default.aspx

⁴ http://www.life-enthusiast.com/twilight/research_emoto.htm

⁵ <http://www.sheldrake.org/homepage.html>

⁶ <http://litterelibere.blogspot.com/2007/04/rupe-sheldrake.html>

¹ <http://www.bruce-lipton.com/>

² corespondență privată cu omul de știință Bruce Lipton realizat în data de 24 oct. 2008

COMENTARIIL DE SPECIALITATE

Nu se poate nega faptul că observațiile tind să dea dreptate anumitor modele teoretice, dar exclusiv simularea teoretică te poate conduce într-o înfundătură. Căutarea de azi, stringuri, superstringuri, încearcă să explice ceva, dar în realitate ele nu explică nimic. Se „sapă” ... se așteaptă ... ceva. Se așteaptă de la acel accelerator faimos de particule să „iasă” ceva. Din ciocnirea unor particule, specialiștii vor să afle dacă se poate merge spre un nou model teoretic (unul dintre cele posibile). În urma acelor experimente, ei pot fi puși în fața unor situații complet noi, astfel că s-ar putea ca nici una din teoriile expuse până aici să nu fie valabilă. Totuși așteptările sunt mari, deoarece este pentru prima dată în lume când se pot accelera două particule la energii atât de mari. Din ciocnirea lor trebuie să apară ceva. E indiscutabil.

Dacă urmărești istoria evoluției acceleratoarelor de particule, vei observa că teoriile au apărut pe măsură ce oamenii de știință puteau ciocni particule de dimensiuni tot mai mici. Dar încă toată povestea este foarte controversată. Unii neagă chiar și acum mecanica cuantică. Toate modelele teoretice pot fi comparate cu o varietate mare de șuruburi. Pentru fiecare tip de șurub, ai nevoie de alte șurubelnițe. Desigur, e foarte elegant și atractiv să poți explica ... Unitarul ... Întregul.

Ideea a pornit de la faptul că Universul trebuie să aibe o anumită simetrie și frumusețe, dar acestea nu sunt decât comparații ale analizelor lumii noastre, sunt credințele noastre despre simetrie și frumusețe. Ele sunt definite pentru noi.

Mie mi s-a părut foarte interesant ce spunea Einstein, și anume: *Realitatea, e ca o bibliotecă uriașă, ... întrî înăuntru și dintr-o dată vezi cărțile. E clar că „cineva” le-a pus acolo. Mai mult decât atât, le vezi ordonate după anumite criterii, dar, în momentul în care deschizi una, observi că nu poți citi nimic, deoarece e scrisă într-o limbă pe care nu o înțelegi. Sentimentul cu care rămâi este că totuși trebuie să fie ceva pe care tu, exploratorul, poți să-l cunoști.* În contextul acesta, dacă ne întoarcem puțin la oricare din teoriile prezentate, ele sunt foarte sărace.

De exemplu Hagelin a spus „Câmp Universal de Conștiință”. Automat, această definiție te transpune unui model structural. În acest model se presupune că ai definit conștiința, se presupune că ai încercat să definești câmpul, ambele fiind de fapt lucruri foarte greu de definit, dar în momentul în care el a mai adăugat „universal”, cu asta a dat-o în bară, deoarece pentru mine ca observator acesta nu înseamnă nimic, deoarece „universul” în care trăim noi este ceva foarte limitat, și tot restul este o concepție virtuală a sa, cum ar fi o navigare pe internet sau un joc pe calculator.

Uneori, lecturând o mulțime de teorii, eu, ca fizician, mă simt perturbat. Nu așa trebuie pusă problema. Dar, evident, atunci când o prezinți cititorului obișnuit, oarecum trebuie să o pui în forme și concepte care nu sunt tocmai foarte solide.

Probabil așa este firesc să fie, deoarece nu putem să tăiem entuziasmul unor trăiri interioare de dragul unei teorii abstracte. Până la urmă, cunoașterea științifică e o combinație dintre o interacțiune de natură rațională cu una de natură emoțională. Nu cred că le-am putea separa complet una de alta și poate că nici nu e nevoie. Subiectul rămâne deschis dezbaterilor ulterioare.

Ideea că acel „zero point energy” poate să genereze sau să radieze ceva, nu e nouă. Putoff spunea că din acea fluctuație de „zero point energy” se naște și forța gravitațională, printre altele. Numeroase modele teoretice, care au apărut în ultimii ani, nu pot fi demonstrate experimental, deoarece necesită condiții extrem de precise și există prea multe variabile.

Putem să ne gândim numai la faptul că într-un accelerator e nevoie de vid absolut. Pe urmă trebuie cunoscute toate tipurile de forțe și energii care mai sunt prezente acolo și să știi exact ce anume măsoară, ... iar măsurătorile sunt extrem de greu de realizat. Până la urmă, toate aceste experimente și teorii vor să avanseze cunoașterea. În prezent există foarte multe informații despre o mulțime de lucruri care sunt privite fragmentat dar nu există o tenie care să le unifice.

Din ce în ce mai mulți fizicieni știu că se apropie de un anumit „ceva” dar încă nu se știe ce anume e acel „ceva”. Știința e într-un impas datorită creșterii enorme a cantității de informație despre o realitate fragmentată și cu acest tip de informație nu se mai poate avansa. Din acest motiv este nevoie de un model nou care să ne poată conduce mai departe.

Cel mai important model care a fost implementat până acum este cel al fizicii cuantice, care ne spune că la nivelul atomului spațiul, timpul și masa nu au sens. Acest model a fost motorul esențial al dezvoltării științei și tehnologiei de azi: corelații cuantice, criptografie cuantică, teleportare cuantică. Dar pentru a pătrunde și mai adânc în miezul lucrurilor avem nevoie urgentă de un alt model.

Mi-am pus și eu întrebarea: de ce avem nevoie de o teorie unificată? La ce ar folosi? Dacă noi încă nu putem explica gravitația și magnetismul atunci de ce căutăm cu atâta înverșunare o teorie a Totalității? Cred că toate aceste încercări, până la urmă, nu sunt altceva decât o problemă a unor căutări interioare și nu e surprinzător să observăm că știința și filosofia au ajuns să se intersecteze.

În momentul în care fizica cuantică a postulat faptul că *dacă observi un proces, atunci îl influențezi*, se pune întrebarea *cum introduci în ecuație prezența observatorului?* Pentru aceasta au fost postulate principiile incertitudinii prezentându-se inegalitățile lui Heisenberg. Acestea arată faptul

că atunci când se măsoară foarte precis o forță care acționează asupra unei particule atunci nu voi cunoaște foarte bine restul mărimilor sau poziția particulei.

Astfel, inegalitățile lui Heisenberg ne arată modul în care putem pune în ecuație o anumită mărime, de exemplu viteza particulei, dar nu îi vom putea cunoaște poziția și invers. Problema constă în faptul că, în fizica cuantică, ecuațiile diferențiale nu pot fi rezolvate dacă nu se pun anumite condiții la limită precum dimensiunea maximă a Universului este de *atâția ani-lumină* sau la nivelul unui atom trebuie precizat faptul că raza sa este de *atâția angstromi*.

A doua problemă este aceea că în urma introducerii acestor condiții e nevoie să rezulte un set de constante care să poată fi puse în evidență pe căi experimentale. Deja această sarcină este foarte greu de îndeplinit și atunci revin la întrebarea inițială : *cum introduci în ecuație prezența observatorului* ? Există foarte multe relații și experimente care demonstrează influența minții asupra materiei. Proiectul conștiinței globale e doar unul dintre ele.

Din momentul în care a fost inventat RMN-ul au fost descoperite o mulțime de aspecte surprinzătoare legate de funcționarea creierului. Pentru creier este totuna dacă te gândești la un anumit lucru sau îl realizezi practic, deoarece se activează aceeași arie din pe suprafața cortexului. Cu alte cuvinte, dacă un subiect doar își imaginează o anumită scenă, atunci ariile care se activează sunt cele care ar arăta că subiectul trăiește în mod real acea scenă, astfel că pentru creier nu există diferență între real și imaginar.

Problema elaborării unui model în fizică este legată și de trăirea sa în mintea cercetătorului. Până la urmă ajungem la ce spunea Platon și anume *copacul pe care îl privesc există deoarece eu exist*. Asemănător acestei afirmații am avut ocazia să asist la un curs de fizică cuantică în Statele Unite și la un moment dat profesorul a adresat audienței următoarea chestiune: *Un copac se prăbușește în pădure. Dacă nu există niciun martor al evenimentului, atunci se aude?* Răspusul fizicii cuantice este: evident NU. Dacă nu avem observatori atunci e ca și când acel copac nu se prăbușește și nici măcar nu există.

În ceea ce privește teoria matricii vectorului izotrop a lui Hamein, aceasta nu numai că nu-i aparține în totalitate ci a fost foarte mult influențată și sincer vorbind este foarte greu să nu te lași influențat de surse exterioare. Dacă ne raportăm și la partea filosofică, care începe tot mai mult să se intersecteze cu știința, atunci condiționările sunt și mai mari deoarece suntem conectați la nivel de specie umană, iar aici informația se transmite holografic și morfogenetic.

Atunci când se depune un anumit brevet de invenție, într-un anumit loc, mai sunt încă cel puțin alte câteva locuri pe glob unde invenția deja există. Și atunci cum ar putea cineva să nu fie influențat de această manifestare de tip morfogenetic? Rupert Sheldrake a demonstrat că ea se produce în cadrul tuturor speciilor, inclusiv omul.

Probabil aceasta nu e singura explicație sau nu e cea mai corectă, dar nouă ne place să explicăm lucrurile și este foarte greu să admitem faptul că mai există o *cunoaștere* care se situează în afara a ceea ce știm noi să *explicăm*. Oare de ce nu putem trece de această barieră? Noi părem atât de legați de această metodă încât avem impresia că e indispensabilă.

Există filosofii moderne care ne spun că ceea ce observăm nu este realitatea adevărată ci doar o proiecție a bagajului nostru informațional despre acea realitate. Un exemplu ar putea fi că Universul e energetic însă noi nu-l putem vedea în acest fel. Dar în momentul în care am putea să-l vedem astfel, atunci ar fi nevoie să transpunem această experiență celor care nu-l pot vedea. Și atunci am face aceasta prin intermediul unui limbaj, care să *traducă* viziunea noastră în cuvinte.

Pentru lucrurile care sunt deja binecunoscute de către toți oamenii nu mai e nevoie de traducere. Un copac are aceeași semnificație în mintea oricărui om de pe planeta noastră. Dar atunci când cineva își lărgeste brusc câmpul său informațional și vede mai mult decât ceilalți, atunci acel cineva pare anormal în mintea lor.

Aș vrea să comentez o întâlnire mediatizată între Dalai Lama, un medic, un sociolog și un psiholog. Discuția lor are ca subiect aflarea răspunsului la chestiunea dacă meditația poate ajuta omul occidental să elimine stress-ul?, deoarece dacă aceasta ar fi o metodă viabilă, atunci, au spus specialiștii, trebuie să o aplicăm și să o dezvoltăm în instituțiile de educație și învățământ. La un moment dat ei aduc în discuție termenul numit *sufinența neîmplinirii de sine*. În mod surprinzător, Dalai

Lama nu înțelege conceptul. Cum se poate să nu fii mulțumit de tine însuși? La noi nu există așa ceva. În Orient există numeroase concepte dar mai presus de ele sunt anumite aspecte ale vieții, definite sau descrise de acele concepte și care sunt incompatibile cu lumea occidentală.

Este ca și când noi am vrea să explicăm *dorul românesc* unui boșiman, unui chinez sau unui eschimos. Pentru ei acest aspect s-ar traduce cu totul altfel și ar avea o cu totul altă semnificație față de poporul lor de origine. Numai noi simțim acest lucru într-un anumit fel în timp ce alții îl simt cu totul altfel.

În ceea ce privește știința, ea s-a dezvoltat în așa fel încât să poată fi înțeleasă la fel oriunde pe glob. De multe ori eu sunt surprins de nivelul la care s-a ajuns deja să se lucreze în știință. În domeniul molecular se încearcă acum o reimplementare a electronicii astfel încât toată această aparatură și mai ales calculatoarele să fie realizate la nivel molecular, adică o miniaturizare pe care încă nici nu ne-o putem imagina.

S-a descoperit de exemplu modalitatea de a cultiva o proteină pe bază de celuloză care seamănă cu plasticul pentru a nu mai fi nevoie de petrol. Această proteină poate fi crescută natural și prin urmare este și biodegradabilă. Dar în același timp au apărut noi enigme și provocări în domeniul științei. S-a aflat cu totul întâmplător faptul că Europiul este supraconductor deși în mod normal nu ar trebui să fie, deoarece e un element care face parte dintr-o clasă de metale ce nu manifestă proprietăți supraconductoare. E atât de multă informație încât pur și simplu te depășește.

Un alt personaj foarte contestat la ora actuală este Nassim Haramein. Eu cred că ceea ce face el este de a anunța faptul că a sosit vremea schimbării modului nostru de a defini un model, deoarece nu se mai poate transmite informația pe această cale de exemplu, dacă ne gândim numai la ideea că încă noi în liceu învățăm despre curgerea curentului electric de la borna A la borna B. În viziunea cea mai modernă a științei de azi, noi putem număra electronii și observăm că circulația lor într-un conductor e cu totul altfel. Și atunci ce facem? Anulăm modelul vechi din liceu? Nu putem, deoarece el funcționează la un anumit nivel al realității noastre.

Cred că am ajuns într-o fază în care trebuie să schimbăm modul de gândire asupra vieții și Universului. De aceea apar tot mai mulți indivizi, precum Haramein care, în esență, ne transmit mesajul: *schimbați-vă modul vostru de gândire, ... trăiți la modul prezent, ...* Deci acesta e mesajul său central, care se regăsește în cultura orientală de mii de ani.

Pentru acei orientali care trăiesc în litera acestei tradiții, totul e firesc și normal. De aceea Dalai Lama a fost surprins de ceea ce a descoperit la occidentali. Chinezii au făcut un experiment care a evidențiat capacitatea PSI uluitoare la copiii dintr-o anumită provincie. Aș fi vrut să știu în ce mod au analizat ei toate aceste aspecte. Noi ca occidentali știm cum lo analizăm, dar ei o fac cu totul altfel și nu știm asta deoarece nu ne putem raporta la modul lor de gândire, limbă și cultură.

Dar aș vrea să îți dau încă un exemplu. Eckhart Tolle a vizitat un templu chinez buddhist unde a văzut două ideograme și a întrebat pe ghid să îi explice ce reprezintă. El știa că numele lui Buddha are o reprezentare formată dintr-o singură ideogramă nu din două. Răspunsul a fost: una din ele înseamnă „NU” și cealaltă înseamnă „OM”. Acest lucru mi s-a părut foarte profund și din punctul meu de vedere, atunci când atingi un anumit nivel al conștiinței, practic depășești condiția umană obișnuită. Ea nu este negată în esență ci este depășită. Din câte am observat, Nassim Haramein insistă pe o dezvoltare a conștiinței.

REFERINȚE BIBLIOGRAFICE:

Comentariu de Emanoil Surducan, fizician I.N.C.D.T.I.M., Cluj

3. CONSIDERENTE TEORETICE

3.1 MECANISMELE BIOCHIMICE ȘI BIOALCHIMICE

Bioalchimia umană este procesul definitiv și ireversibil, declanșat o singură dată în viață la starea de „masă critică”, aparent miraculos, prin care materia vie la nivel celular, secretată de glandele seminale, se transmută și transsublimează sub influența conștiinței (și gândurilor) într-o anumită formă de energie sau „bioplasmă” (cunoscută în literatura ezoterică sub diferite denumiri, precum kundalini, energie vitală, bioenergie, forța vieții, qi etc.). Aceasta are drept efect detașarea de evenimentele emoționale, obținerea curajului, dobândirea iubirii superioare, vorbirii corecte, forței mentale etc., care vor fi prezentate în extenso în capitolele următoare.

Astfel, bioalchimia umană mai poate fi înțeleasă ca ceva „mai mult decât biochimie”, în care combinarea substanțelor reactante generează exclusiv energie, fără produși de reacție secundari. Astfel, avem mecanisme de forma:

O₂

(1) MECANISMUL BIOCHIMIC: $\text{Hrană} \Rightarrow S_{\text{simple}} + E_a$

Hrana este metabolizată în prezența oxigenului din aerul inspirat. În urma tuturor reacțiilor, rezultă energia necesară menținerii proceselor vitale din organism (temperatură constantă, motricitate, procese cognitive etc.) care reprezintă, pe scurt, diferența dintre energia legăturilor chimice care se desfac și a celor care se formează (o energie de proveniență alimentară, notată cu E_a) plus substanțe simple secundare notate cu S_{simple} (dintre care unele toxice), ce sunt în mare parte eliminate de organism. Tot acest proces are un randament mediu care scade semnificativ după o anumită vîrstă. (Notă: Pe durata creșterii organismului, hrana e cea care oferă și masă celulară suplimentară necesară creșterii.)

Mintea

(2) MECANISMUL BIOALCHIMIC COMPLET: $M_n + M_s \Rightarrow S_i \Rightarrow E_{b100\%}$

Ecuția (2) sugerează o transformare completă a unui amestec de substanțe $M_n + M_s$, cu caracter vital, în energie pură (bioalchimică) notată cu $E_{b100\%}$, printr-un proces cu o stare intermediară S_i . Acest mecanism are drept catalizator un element din structura bioinformațională, susceptibil a fi mintea/conștiința.

Ambele mecanisme se regăsesc în organismul uman și sunt manifeste în ființele umane, cu diferența că, la oamenii obișnuiți, în cazul (2) au loc pierderi însemnate de energie prin ecuația (3), când organismul își suplimentează energia vitală prin mecanisme de tipul (1), consumând cantități semnificative de hrană bogată în grăsimi saturate și calorii.

(3) MECANISMUL BIOALCHIMIC CU PIERDERI: $M_n + M_s \Rightarrow (\uparrow M_{np\%} + \uparrow M_{sp\%}) + E_{b\%} - E_{dev}$

Am notat cu $M_{np\%}$ și $M_{sp\%}$ aceeași combinație de substanțe reactante din care s-a pierdut ($\uparrow$) procentual (p%) o cantitate (de obicei, majoritară) în exteriorul organismului și doar o mică parte s-a transformat în energie $E_{b\%}$ (ce are semnul +, deoarece se acumulează în corp). Se observă că lipsește starea intermediară S_i și catalizatorul.

În fiecare situație a evacuării lichidului seminal, apare o anumită pierdere de vitalitate, asociată formal unei energii E_{dev} , ce echivalează masa de lichid seminal care ar fi avut posibilitatea sau potențialul de a se transforma (din masa totală produsă $M_n + M_s$, într-un anumit interval de timp), favorizând aproape instantaneu o senzație de somnolență, oboseală și lipsă de concentrare mentală.

Se poate spune că $|E_{dev}|$ este echivalentul energetic al $|(\uparrow M_{np\%} + \uparrow M_{sp\%})|$, prin urmare, cei doi termeni se „anulează” reciproc și din ecuație rămâne doar $E_{b\%}$, care e mult mai mic decât $E_{b100\%}$.

Energia E_{dev} pierdută de corp are semnul -. Cu alte cuvinte, mecanismul bioalchimic este prezent în toate sistemele vii, dar în cazul ființelor umane el funcționează cu randament scăzut și

necesită o etapă suplimentară de perfecționare, Cantitățile din paranteză sunt pierdute în exteriorul organismului.

3.2 CONCLUZII

- În mecanismul de tip (1), acest mod inefficient de a obține energie are dezavantajul că, după o anumită vârstă, organele și sistemele se uzează și îmbătrânesc prematur, capacitatea de prelucrare a hranei scade, nevoile vitale devin tot mai mari iar acumularea produșilor toxici (pe care corpul nu îi poate elimina) favorizează apariția bolilor.

- Mecanismul de tip (2) are rolul de a suplimenta cerințele vitale ale organismului, prelungind durata de funcționare a organelor și sistemelor biologice, diminuând acumularea de produse toxice. În acest caz, M_n și M_s sunt componente de natură biologică, produse de glandele seminale care, pe lângă rolul recunoscut de îndeplinire a funcției de reproducere și exprimare a trăirilor de natură erotică, oferă o sursă „alternativă” de obținere a unei energii de același tip cu cea care asigură menținerea tuturor proceselor vitale în organism (notată cu $E_{b100\%}$).

În funcție de cantitatea totală a acestei energii din ambele procese (biochimice și bioalchimice), se poate estima gradul de vitalitate al unui om. Din motive încă puțin cunoscute, unii oameni prezintă aptitudini native, mai mult sau mai puțin conștiente, în utilizarea satisfăcătoare a mecanismelor bioalchimice. Vitalitatea acestora nu poate fi asociată cu forma exterioară sau greutatea corpului. Ea reprezintă o expresie a unor potențiale situate peste medie, în ceea ce privește viteza de procesare a informațiilor, viziunea de ansamblu asupra fenomenelor și evenimentelor, o bună integrare socială, spontaneitate și calm.

Astfel, energia totală acumulată ar reprezenta un fel de însumare a energiilor specifice celor două reacții, și anume:

$$(a) E_{total} = E_a + E_{b100\%} \rightarrow E_{total} \text{ crește}$$

respectiv:

$$(b) E_{total} = (E_a + E_{b\%}) - E_{dev} \rightarrow E_{total} \text{ scade}$$

Cu trecerea timpului și degradarea treptată și inevitabilă a organelor și sistemelor biologice, se ajunge la situația în care E_a este insuficientă pentru întreținerea funcționalității corpului și anumite organe încep să cedeze sau să își înceteze activitatea. Astfel, suma ($E_a + E_{b\%}$) nu mai este suficientă pentru a acoperi pierderile prin devitalizare seminală (notată cu E_{dev}) iar E_{total} este în scădere continuă. Desigur, există și multe alte cauze, dar cazul (b) este larg răspândit.

Situațiile nepermis de puțin care se încadrează în cazul (a) generează un aport energetic bioalchimic atât de bun încât, în lipsa unui efort fizic semnificativ, cantitatea $E_{b100\%}$ este suficientă pentru a compensa aproape în totalitate pe E_a , subiecții manifestând nevoi scăzute de alimentare cu hrană și apă, inclusiv nevoi reduse de somn. De aici, rezultă faptul că $E_{b100\%} > E_a$.

Amestecul celor două substanțe $M_n + M_s$ are o proprietate specială, încă necunoscută sau nerecunoscută de știința medicală, deși există anumite cercetări în această direcție. Amestecul lor este deosebit de sensibil la acțiunea gândurilor și, în funcție de natura și intensitatea acestora, se produc transsublimări. Acestea permit modificarea stării de agregare, de la suspensia unui solid dispersat în lichid, la o stare necunoscută asemănătoare celei de „bioplasmă rece” (traversând inițial o stare intermediară scurtă S, asociată unor momente emoționale de conștientă de viață, ce influențează ulterior materia seminală) după care, la un anumit „semnal”, aceasta transsublimează violent spre starea de „bioplasmă”, părăsind învelișul glandei seminale.

Observație: M_n și M_s nu reacționează între ele (semnul + simbolizează doar un amestec fizic).

În acel moment, energia continuă să se orienteze pe un anumit traseu, oarecum ascendent, care nu este neapărat paralel cu coloana vertebrală.

Detaliile acestei așa-zise ascensionări vor fi explicate în capitolul 4. Toate ființele umane și animalele cu sânge cald utilizează ambele mecanisme pentru a produce energia necesară susținerii proceselor vitale. În cazul oamenilor și unor specii de primat, spermatogeneza glandelor seminale

depășește cerințele vitale obișnuite iar procesul inconștient, care se manifestă de foarte multe generații, este acela de a evacua „surplusul” care produce o anumită iritare sau disconfort psihic.

3.3 COMENTARII

Odată cu dezvoltarea științei, acest fenomen a fost considerat „firesc” și toate cărțile de medicină afirmă că starea de „normalitate” este definită prin manifestarea unui comportament identic, specific majorității indivizilor speciei umane. Dar există și excepții.

În acest context, lucrarea profesorului Adrian Pătruț, intitulată „De la normal la paranormal” (Ed. Sincron 1992)¹ ne prezintă câteva ipoteze:

Teoriile biosistemice moderne, care exprimă poziția oficială a științei, consideră că proprietățile fundamentale ale sistemelor vii, ce definesc viața, pot fi exprimate în termeni fizico-chimici. Sistemele vii sunt sisteme chimice ale căror proprietăți fundamentale, luate separat, sunt fie fizice, fie chimice, dar care se combină, în mod propriu, în organisme după legi biologice. Astfel, teoriile biosistemice afirmă că nici una din proprietățile sistemelor vii nu este în sine biologică și reduc organismele la o singură componentă concretă, structurată și reprezentată de corpul fizic.

Împotriva acestor teorii, ce pot fi considerate exclusiv moleculare și care nu explică satisfăcător unele aspecte ale vieții, s-au ridicat numeroase voci, uneori chiar din interiorul comunității științifice. Teoria biostructurală a lui Eugen Macovschi, ce susține așa-numita biostructură, se înscrie în încercările de a depăși modelele actuale ale biologiei. Dar, teoria sa a fost infirmată, la scurt timp după ce a fost formulată.

Teoriile exotice (antice sau moderne) afirmă că la baza vieții se află un principiu sau un element definitoriu de tip imaterial (numit suflet), respectiv energetic (numit Qi, prana, Ka etc.), care susține corpul fizic în relație cu sufletul. Astfel, organismele vii ar dispune de cel puțin două elemente: corpul fizic și sistemul bioplasmatic care este animatorul și modelatorul acestui corp.

Deși studiile fenomenelor de tip *inedia*, realizate în condiții extrem de riguroase din punct de vedere științific, ne obligă să acceptăm ca posibilă interconversia **substanță ⇔ bioplasmă ⇔ substanță**, prin aceasta se dorește a sugera faptul că ea ar fi prezentă, chiar și numai la un nivel foarte scăzut, în orice ființă umană. În cazul *inedia*, această ipoteză nu necesită demonstrație, deoarece subiectul consumă exclusiv O₂ și elimină CO₂, adică o cantitate semnificativă de carbon, fără să piardă masă corporală. Această situație este diferită de cea în care se produc conversii energetice de tipul **energie transfizică ⇔ energie fizică** și care ar putea fi asociate combustiiilor spontane dar și inediei, deoarece nu se cunoaște suficient originea lor.

În acest caz, este firesc să ne întrebăm cum este generat sistemul bioplasmatic și care sunt legile pe baza cărora acționează neîmlocit asupra corpului. O serie de autori au prezentat diferite mecanisme ipotetice, dar acestea nu sînt deocamdată confirmate.

Chiar dacă ar putea părea bizar, legătura biunivocă **creier ⇔ emoții ⇔ glande seminale** este una de maximă importanță în viața oamenilor. Numeroasele probleme de natură somatică sau psiho-emoțională, care copleșesc societatea modernizată, au ajuns la cote critice.

Majoritatea metodelor tradiționale și științifice de combatere a stress-ului se află în impas iar oamenii se simt tot mai neîmpliniți. Această neîmplinire îi împinge excesiv și aproape exclusiv spre idealul realizării unui trai comod și în condiții de lux, în iluzia deșartă că aceasta este singura cale de realizare în viață. Însă majoritatea oamenilor abia beneficiază de un trai situat la limita decenței iar trauma neîmplinirii și neregăsirii de sine este accentuată și mai mult de sărăcie și nereușite în plan profesional și personal.

Se caută soluții, se discută numeroase problematice și se propun diverse abordări, dar rezultatele întîrzie să apară. Ținta principală a omului societății moderne rămîne aceeași: satisfacerea nevoilor emoționale și dobîndirea succesului în obținerea unui trai confortabil, ceea ce este un obiectiv important, dar nu e echivalent cu „tot ceea ce se poate mai bine”. Adesea, din acest obiectiv se omite sănătatea iar stress-ul și traumele au ajuns atît de puternic înrădăcinate în fiecare individ, încît au intrat în „firescul” vieții de zi cu zi, postulându-se că: „boala este inevitabilă, stress-ul e inevitabil sau viciile sunt inevitabile.” În acest caz, concluzia este una singură: „suferința e inevitabilă”.

Credința în această idee limitează orice posibilă dezvoltare interioară sau posibile soluții ale ieșirii din impas. Autorul nu pretinde că a descoperit o metodă concretă și ideală pentru oricine, ci dimpotrivă, ea pare aplicabilă doar în împrejurări speciale, destul de greu de atins, dar nu imposibile, iar procedeul în sine nu este transmisibil. El necesită o descoperire individuală.

Majoritatea animalelor nu au „probleme” legate de utilizarea potențialelor latente, care le permit să supraviețuiască în condiții extreme sau în stare prelungită de hibernare, dar anumite specii de primat prezintă comportamente asemănătoare celor umane. De aici s-a „tras” concluzia că acesta este „firescul” naturii noastre interioare și, prin urmare, nu merită prea multă atenție. Astfel, media continuă să cultive acest comportament prin prezentarea de filme cu violență excesivă, sexualitate exagerată și consum de psihedelize.

Suntem de părere că trebuie să depășim ideea conform căreia omul ar fi doar o maimuță ceva mai „evaluată”, pentru a ne îndrepta spre idei mai sănătoase și ecologice, conform cărora omul are resurse interioare excepționale pe care le poate accesa în anumite condiții.

3.4 ASOCIERI FILOSOFICE CU MODELUL MECANICII CUANTICE

Deși mecanica (fizica) cuantică, în prezent, se aplică doar universului inframic, tot mai mulți filosofi și unii oameni de știință doresc să asocieze acest model vieții sociale umane. Această asociere este eronată ab initio dar din punct de vedere psihologic și emoțional ea poate oferi câteva direcții interesante de dezvoltare interioară folosind principiul observatorului. Subliniem faptul că e vorba de o asociere filosofică și nu de una științifică.

Prezența observatorului poate modifica condițiile de reacție, deoarece el face parte din acest câmp densificat. De exemplu, determinarea poziției unei particule sau a comportamentului acesteia (undă sau corpuscul), este influențată de observator. Astfel, la nivel atomic, materia manifestă „tendențe de a exista” iar evenimentele nu se desfășoară în momente de timp bine definite, ci au „tendența de a se produce”. Astfel, manifestările sunt asociate unor probabilități iar particulele se manifestă ca și „unde de probabilitate”².

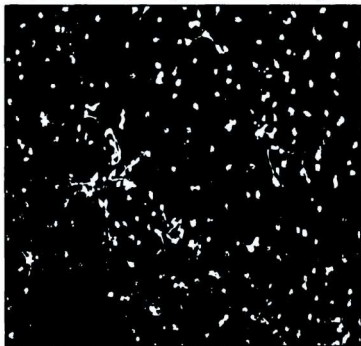
Ne place să considerăm spațiul gol și materia solidă. De fapt, materia nu conține absolut nimic, fiind complet lipsită de substanță. Să luăm de exemplu un atom. Îl considerăm un fel de bilă solidă. Apoi gândim că există un punct minuscul și dens chiar în centru, înconjurat de un nor pufos de electroni „probabili”, oscilând între „existență” și „nonexistență”. Ulterior, se dovedește că nici măcar acest lucru nu e adevărat. Chiar și nucleul, pe care îl considerăm atât de dens, alternează între „existență” și „nonexistență”, asemenea electronilor.

În cadrul experienței conștiente, ni se pare că înaintăm în timp, dar în teoria cuantică ne putem deplasa și înapoi în timp. Dacă nu privim procesul, atunci e ca o undă sau *pachet de unde de probabilitate*. Dacă îl privim, atunci e ca o particulă sau *particule de posibilități*. O particulă pe care o considerăm ca ceva „solid”, există de fapt într-o așa-numită superpoziție, asemenea unor zone extinse de posibilități. Particula există în toate acele regiuni simultan.

În clipa în care ne „focalizăm” asupra ei, ea se „stabilizează” brusc într-o singură poziție dintre toate pozițiile posibile. Superpoziționarea cuantică afirmă că o particulă se poate afla, cu o anumită probabilitate, în mai multe locuri simultan. Acesta este un concept foarte bizar și constituie una dintre calitățile esențiale ale lumii cuantice, până în clipa în care facem o alegere. Întrebarea este: Cum poate un sistem sau un obiect să fie în două sau mai multe regiuni în același timp? Noi ne gândim la lucruri ca fiind lucruri, pentru că fiecare avem obiceiul de a crede că totul în jurul nostru este deja un lucru „concret”, care există fără contribuția noastră, fără alegerea făcută de noi, chiar independent de noi. Trebuie să eliminăm urgent acest tip de gândire și să recunoaștem că lumea materială din jur: scaunele, masa, camera, covorul, chiar aparatul de filmat, nu sunt nimic altceva decât manifestări aflate într-o anumită lăză de dezvoltare. În fiecare clipă, alegem una dintre acele manifestări, pentru a ne aduce experiența personală în acea manifestare. Acesta este singurul mod de gândire necesar de a fi dezvoltat și aplicat pe parcursul lecturii cărții.

Karl Pribram teoretiza faptul că atunci când observăm lumea, creierul comunică cu restul corpului prin tipare de interferență (fază, amplitudine și frecvență), altfel spus, noi percepem un anumit lucru, obiect sau fenomen în funcție de modul în care „rezonăm” cu el. *A cunoaște lumea înseamnă a ne acorda pe aceeași structură de vibrație a acesteia.* (Lynne McTaggart „CÂMPUL-Căutarea Forței Secrete a Universului, Ed. Adevăr Divin 2009, citat din interviuri telefonice cu Karl Pribram)

Tendința noastră este să considerăm că Universul există independent, în afara noastră, independent de experiența noastră. Heisenberg, unul dintre pionierii mecanicii cuantice, a afirmat că

atomii nu sunt lucruri, ci doar tendințe. Deci în loc să ne gândim la lucruri, e mai bine să ne gândim la posibilități. Toate sunt posibilități ale unei conștiințe. Atunci când ne gândim la lucrurile din jur, facem realitatea mai concretă decât este. Acesta este punctul în care ne blocăm. Noi gândim că, dacă realitatea este concretă, eu sunt nesemnificativ și nu pot să o schimb.

Dar dacă realitatea este *posibilitatea* mea, o *posibilitate* a conștiinței în sine, atunci apare imediat întrebarea: Cum pot să o schimb? Cum pot să o îmbunătățesc? Cum pot să o aduc mai aproape de idealul meu? Astfel, ne extindem propria imagine. În cadrul vechiului tipar de gândire, eu nu pot schimba nimic, pentru că nu am nicio funcție în cadrul

realității, deoarece realitatea era deja acolo înaintea mea. Ea e formată din obiecte materiale, care se deplasează în felul lor, în virtutea unor legi deterministice precise.

Lumea e alcătuită din posibile linii temporale ale realității, până în momentul în care alegem. Toate realitățile există simultan într-un câmp cuantic. Definiția pe care o oferă fizica cuantică dependenței e foarte simplă: dependența e un proces pe care nu îl poți opri. Există lumi diferite în care locuim: lumea macroscopică pe care o vedem și există o lume a celulelor, atomilor, nucleelor. Aceste lumi sunt complet diferite și au fiecare limba și matematica sa proprie.

Nu numai că sunt mici, dar fiecare lume este complet diferită și sunt în același timp complementare pentru că eu sunt atomii mei și tot eu sunt în același timp și celulele; eu sunt și fiziologia mea macroscopică. Toate sunt adevărate, atâta doar că există diferite nivele ale adevărului. Nivelul cel mai profund al adevărului, revelat de știință și de filosofie, este adevărul fundamental al unității. La nivelul cel mai profund al realității noastre, dumneavoastră și cu mine suntem practic UNUL ȘI ACELAȘI ².

Creierul îndosariază gândurile, asemănător cu imaginea unui nor de furtună. Sinapsa neuronală e asemenea cerului dintre furtună și pământ, pământul fiind partea receptivă a sinapsei. Creierul pare cuprins de o furtună puternică când prezintă un gând coerent, deși nimeni nu a văzut vreodată gândurile. Ceea ce văd neurofizicienii este o furtună dezlănțuită în diverse zone ale creierului. Aceste zone corespund anumitor părți ale corpului și stimulilor la care răspunde ființa. Aceasta e o imagine holografică: furie, instinct criminal, ură, compasiune, iubire etc. Creierul nu face diferența între ceea ce vede în mediul înconjurător și ceea ce își amintește, pentru că în ambele situații sunt activate aceleași rețele neuronale.

Creierul este alcătuit din celule nervoase foarte mici, numite neuroni. Acești neuroni au ramificații subțiri, prin intermediul cărora se conectează la alți neuroni, formând o rețea. Fiecare punct de conexiune este integrat într-un gând sau o amintire. Creierul alcătuiește concepte prin intermediul legii memoriei asociative. Ideile, gândurile și sentimentele sunt toate încorporate și interconectate în această rețea neuronală.

Conceptul și sentimentul de iubire, de exemplu, sunt „depozitate” în această vastă rețea neuronală. Dar noi construim conceptul de iubire, din multe alte idei. Unii oameni au asociat iubirea cu

dezamăgirea. Și atunci când se gândesc la iubire, ei experimentează amintirea durerii, tristețe, mânie sau chiar furie².

Dacă prezentăm un alt exemplu, furia poate fi conectată la sentimentul de durere, care poate fi legat de o persoană, conectată mai departe la sentimentul iubirii. În acest caz, relația dintre cele două persoane nu funcționează. Noi construim modele referitoare la modul în care vedem lumea exterioară. Cu cât avem mai multe informații, cu atât ne rafinăm mai mult modelul. Practic, ajungem să ne spunem nouă înșine o poveste referitoare la modul în care este lumea exterioară.

Orice informație pe care o procesăm, orice informație care intră în sistemul nostru din mediul exterior e colorată întotdeauna de experiențele avute și de un răspuns emoțional, pe care îl prezentăm ca reacție la intrarea respectivă.

Cine e la comandă atunci când ne controlăm emoțiile sau când răspundem la emoțiile noastre? Din punct de vedere fiziologic, celulele nervoase care se activează simultan se conectează între ele. Dacă repetăm un anumit lucru, celulele nervoase se vor conecta dobândind o relație pe termen lung care va dezvolta un automatism sau un mecanism.

Dacă ne enervăm sau ne simțim frustrați, dacă suferim zilnic, dacă ne căutăm motive să ne victimizăm în viață, atunci practic ne reconfigurăm, și ne reintegrăm zilnic rețeaua neuronală. Rețeaua neuronală are o relație pe termen lung cu toate celelalte celule nervoase, numită identitate. Celulele nervoase, care nu sunt activate simultan, nu mai sunt interconectate și își pierd relația pe termen lung, pentru că de fiecare dată când întrerupem un proces de gândire, care produce un răspuns chimic în corpul nostru, celulele nervoase interconectate încep să rupă relația pe termen lung.

Atunci când începem să observăm, dar nu din perspectiva relației stimul-răspuns și reacții automate, ci din aceea a efectelor produse, nu mai suntem o persoană de tipul corp-minte-conștiință-emoții, care răspunde la mediul înconjurător ca un mecanism automat.

Aceasta nu înseamnă că emoțiile sunt bune sau rele. Toate emoțiile sunt substanțe chimice imprimate holografic. Cea mai sofisticată farmacie din univers e aici în interiorul nostru. Folosiți-o cu încredere ! Cu aceste idei de pregătire interioară vă invităm să lecturați această carte, pas cu pas.

3.5 TEORII HINDUSE REFERITOARE LA TRANSFORMAREA SEMINALĂ

Această teorie este extrasă din lucrarea lui Shivananda „Practice of Brahmacharya”. Autorul este un recunoscut practicant yoghin, despre care se presupune că a atins anumite realizări spirituale.

Dacă încetează pofta carnală, care este sursa tuturor plăcerilor în această lume, atunci toate legăturile lumești, care își au substratul în minte, încetează. Chiar și cea mai puternică otrăvă nu se compară cu puterea de influență a poftii carnale. În timp ce prima afectează doar corpul, cealaltă afectează mai multe corpuri, în diferite reincarnări succesive.

Un act amoros produce o „impresie” (care sa mai numește și zaḥ sau samskara) în mintea subconștientă (numită și chitta). Această „impresie” (amprantă) dă naștere la o undă mentală oscilantă (numită și vritti) care se propagă în mintea obișnuită (în timpul stării de veghe), iar această oscilație determină apariția unei alte „impresii” sau samskara.

Plăcerea slăbește voința. Prin intermediul memoriei și imaginației se naște o nouă dorință sexuală. Așadar, din „patul”, impresiilor și tentațiilor carnale, care se derulează în minte se formează noi tipare de imaginație, care sunt ulterior memorate. Apoi umează atașamentele. Atașamentele determină apariția suferințelor. Împreună cu imaginația se manifestă impulsuri și emoții. Acestea două coexistă împreună și se susțin reciproc.

Apoi umează excitația sexuală, care face ca mintea să fie însetată după o nouă experiență sexuală și aceasta se transmite în tot corpul. Ea copleșește corpul atât de mult încât este aproape imposibil să i te opui. Dar dacă ești suficient de vigilent, atunci poți înlătura imaginația nefastă chiar din primele clipe ale apariției ei, prevenind astfel apariția inevitabilului. Dar chiar și atunci când imaginația „te fură” și reușește să se instaleze în prima secțiune a minții, privește-o cu forța atenției până când aceasta ajunge la cea de-a doua secțiune a minții unde se produce excitația sexuală

maximă. Acolo poți arde totul dintr-o lovitură sau poți pierde sămânța. Aici e cel mai mare examen al practicantului în drumul său spre iluminare.

Cel care trece acest examen arzând dorința, în cea mai intensă manifestare a ei, acela nu va mai avea niciodată vise și atracții spre aceasta. Astfel se ard dorințele și astfel acela care reușește se mai numește cel care a atins brahmacharya (n.t. continentă cu biotransformare). Visele nefaste care conțin conotații sexuale reprezintă gradul de impuritate a minții. Atunci când ele dispar, mintea se îndreaptă spre puritate.

Și astfel, cel care a atins brahmacharya (n.t. continentă cu biotransformare) depășește prăpastia iluziei cele mai nefaste din viața sa. Nu femeia este frumoasă, ci ceea ce ne imaginăm noi despre aceasta. Nu zahărul este dulce, ci ceea ce ne imaginăm noi despre acesta. Nu mâncarea este gustoasă, ci ceea ce ne imaginăm noi despre aceasta. Nu omul este slab, ci ceea ce ne imaginăm noi despre acesta. De aici se naște înțelegerea gradată și profundă a naturii iluziei și a minții. Apoi se trezește înțelepciunea.

Astfel, cel care a atins brahmacharya va distruge toate decepțiile minții, concepțiile și creațiile acesteia. Frumusețea este doar un aspect al pielii, care în cele din urmă se estompează și piere.

Aceasta se mai numește și maya. Iar corpurile noastre sunt cele mai puternice aspecte ale acestei maya care trebuie transcense.

De aceea, învățăturile străvechi se concentrează asupra transcenderii celei mai puternice iluzii, aceea a sexualității care este o creație a minții. Textul menționează mai departe că întreaga maya, de fapt, constă în ideea sexualității. Iar întreaga practică spirituală nu are alt rol decât acela de a distruge această singură idee sau idee-corp. Extincția acestei idei și nimic altceva, înseamnă moksha.

Energia vieții, cea care animă totul, care este prana pranelor, care face ochii voștri să strălucească, care transmite adevărata voastră frumusețe, este cea mai mare comoară pe care o aveți acum la dispoziție. Fiecare picătură din sămânța voastră este fabricată din 40 de picături de sânge. Cel care își controlează mintea, controlează prana și sămânța. Cel care își controlează sămânța, controlează mintea și prana.

Brahmacharya (n.t. continentă cu biotransformare) este singura cheie care poate deschide creștetul capului (sushumna) și să trezească kundalini (forța vitală, qi, principiul vital etc.).

Nimic nu e imposibil în cele 3 lumi dacă s-a atins starea de brahmacharya. Dar fără aceasta; toate practicile sunt nule și nu produc nimic permanent. Aceasta e cheia spre adevărata fericire și sănătate. Este piatra de temelie a edificiului strălucirii și fericirii necondiționate. Este singura trăsătură care ne face oameni cu adevărat. Aceasta va distruge cel mai eficient boala, bătrânețea și chiar moartea. În urma dobândirii stării permanente de brahmacharya, acela va trăi și va cunoaște pacea interioară, memoria, știința, sănătatea și realizarea de Sine.

Cea mai mare Dharma (învățătură) este aceea de a urmări brahmacharya (n.t. continentă cu biotransformare). Aceasta este și cea mai profundă cunoaștere, cea mai mare putere și tărie de caracter. Brahmacharya (n.t. continentă) este baza obținerii lui kaya siddhi. Prin practică, sămânța se transformă în ojas sakti. Corpul va deveni perfect, încărcat de grație și mișcările sale vor fi armonioase.

COMENTARIU:

În accepțiunea lui Stanislav Grof („Jocul Cosmic”, Ed. State University of New York, 1998), sexul reprezintă o ambiguitate inerentă similară cu cea a nașterii și morții. În funcție de împrejurări, sexul poate media stări unificatoare profunde sau adânci separarea și alienarea. Cu siguranță, cel puțin unul din aceste două modele se manifestă la fiecare individ. Grof este de părere că:

- Dacă partenerii care interacționează sexual nu simt iubire și respect unul față de celălalt și sunt animați exclusiv de impulsurile sexuale sau nevoia de dominare, relația sexuală va avea toate șansele să intensifice sentimentele de separare și înstrăinare.

- Dacă uniunea sexuală se produce între doi parteneri, care sunt maturi din toate punctele de vedere, având o bună compatibilitate biologică și psihică și o profundă rezonanță emoțională și

înțelegere reciprocă, actul sexual se poate transforma într-o experiență spirituală de mare profunzime și ei pot transcende hotarele individuale.

Academician prof. Constantin Dumitru Dulcan precizează un element foarte important despre comportamentul creierului în cartea *„În căutarea sensului pierdut – vol. 2”*:

„Creierul nu pare să facă diferența între ceea ce este imaginat și realitate. Creierul declanșează, la simpla imagine a unei acțiuni, o parte apreciabilă din seria de reacții ce au loc în timpul percepției realității. Astfel, dacă visăm un animal, care vine spre amenințător spre noi, atunci vom avea instantaneu toate reacțiile vegetative declanșate de acest stress, inclusiv starea fizică de percepție a fricii. Creierul nu face diferența dintre vis și realitate.”

Această realitate a funcționalității creierului a fost dovedită, odată cu dezvoltarea tehnicilor imagistice de tip RMN, care au pus într-o postură negativă unele concepte materialist-reducționiste ale medicinei alopate. Având în vedere că, dintr-o perspectivă holistică, creierul este un instrument controlat de conștient și subconștient, visele, imaginația și procesele cognitive se produc în creier, dar sunt generate de către componentele bioinformaționale iar acest fapt este deja suficient de bine înțeles și acceptat de științele clasice.

Mai mult decât atât, anumite experiențe ale mysticilor orientali sugerează că eliminarea acestor așa-numite „zațuri” sau „impurități” ale minții (proces cognitive aleatoare, imaginație, cunoaștere falsă, identificări și atașamente) necesită o „biotransformare” la nivelul minții, care este mult mai dificil de produs, stăpânit și menținut în permanență.

Shivananda menționa, poate cu prea multă încredere și optimism, în lucrarea *„Practice Of Brahmacharya”* faptul că:

„Mulți oameni care pretind că realizează brahmacharya (n.t. continența și biotransformarea substanței seminale), de fapt nu au nimic altceva decât un succes limitat asupra domeniului biologic. În realitate, mintea lor este încă supusă multor tentații, chiar dacă practicantul le menține sub un control. Așadar, cei care ating această realizare, doar la nivelul corpului fizic, nu sunt complet realizați, deoarece au obținut controlul corpului dar nu și al minții. Ei încă nu reprezintă o dovadă a depășirii acestor tentații, nu datorită faptului că brahmacharya (aplicată simultan asupra corpului și a minții - n.t.) este atât de greu de atins, ci datorită mediului social în care aceștia trăiesc.”

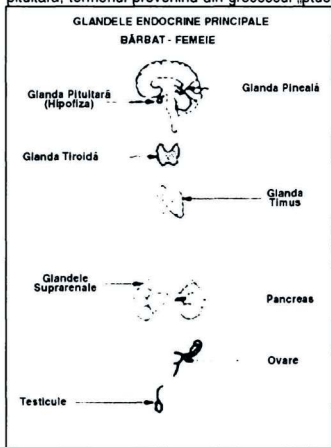
În acest context, observația lui Bruce Lipton, asupra dificultății atingerii a indiferent ce performanțe în cadrul unei anumite comunități, este cu atât mai dificilă cu cât aceasta se îndepărtează mai mult de obișnuințele și credințele vehiculate în cadrul comunității respective.

4. BIOALCHIMIA MASCULINĂ

4.1 CREIERUL ȘI GLANDELE CEREBRALE

4.1.1 HIPOFIZA

Hipofiza (sau glanda pituitară), este o glandă endocrină cu structură și funcții complexe, situată la baza creierului, în șaua turcească de pe fața superioară a osului sfenoid. Se mai numește și glandă pituitară, termenul provenind din grecescul „ptuo” - a scuipa și latinescul „pituita” - mucus, pentru că,

pe atunci, se credea că mucusul produs de creier era excretat prin nas de către hipofiză. Hipofiza este o glandă de ca. 0.5 g, cu dimensiunile de 10 x 13 x 6 mm. Ea este alcătuită din două (după alți autori, trei) porțiuni distincte embriologic, structural și funcțional: lobul anterior sau adenohipofiza care constituie 80% din glandă și lobul posterior sau neurohipofiza.

Adenohipofiza produce, printre altele, hormonii de creștere (somatotropi - prescurtat STH), care mobilizează acizii grași din grăsimile de rezervă și pune la dispoziția proceselor anabolice protidice energia necesară, respectiv hormonii gonadotropi (prescurtat GSH), care stimulează tot ce este legat de sexualitate și glandele sexuale.

Prin hormonii pe care îi secretă, hipofiza are influență asupra funcționării celorlalte glande endocrine, fiind supranumită și creierul endocrin, deoarece îndeplinește un fel de funcție de comandă asemenea epifizei (situată foarte aproape de aceasta), care, la rândul ei, influențează alte glande endocrine. Pentru alte

detalii, puteți consulta literatura de specialitate menționată în bibliografie.

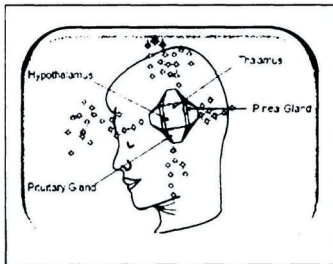
(s-au folosit citate din: http://www.freewebs.com/d3vil_maxxx/glandeleendocrine.htm)

4.1.2 PINEALA

Ea a fost pentru prima dată menționată în scrierile lui Herophilus, un medic grec din sec. II î.C. Numele ei provine din latinescul *pineus*, care se referă la pin, *pinus*. Acest organ este de forma unui con de pin cu lungimea de 5-6 mm. Glanda pineală are un statut special, în sensul că deși toate celelalte componente ale creierului sunt grupate în perechi (2 lobi frontali, 2 lobi temporali etc.), ea este singurul organ fără o reprezentare dublă la nivelul de profunzime a creierului¹.

Interesul legat de glanda pineală ne readuce la afirmația carteziană „gândesc, deci exist”. Descartes a formulat primul ipoteza conform căreia gândurile se „nasc” în glanda pineală, deoarece credea că localizarea pinealei deasupra ramificațiilor principale, străbătute de fluidul cerebrospinal, ar fi o dovadă suficientă în aceste sens. Însă Descartes credea că glanda pineală are un rol esențial în exprimarea trăirilor sufletului, fiind un intermediar între corpul biologic și esența sa energetică, corespondență pe care a numit-o suflet¹.

Cercetări mai recente au dezvăluit alte aspecte. Glanda pineală are acces direct la centrii emoționali ai creierului și funcționarea sa este influențată de emoții și lumina solară. Astfel, întunericul constant blochează funcția de reproducere și contractă organele sexuale dar stimulează creșterea glandei pineale și a producției de melatonină (5-metoxi-dimetiltriptamină sau N-acetil-5-metoxitriptamină) iar lumina solară constantă contractă glanda pineală, reduce productivitatea de dimetiltriptamină (DMT), dar animă funcția sexuală. De aici rezultă faptul că melatonina are efecte antireproductive.

Astfel, misterul sufletului nu a putut fi elucidat, fiind reluat de profesorul Rick Strassman și colegii lui de la Secția de medicină a Universității din New Mexico. În opinia sa, molecula DMT s-ar situa la granița dintre corpul biologic și esența spirituală, fiind un fel de traducător chimic al celor două aspecte ale ființei umane. Cu toate acestea, nu se cunosc cu precizie toate funcțiile melatoninei.

Strassman a dovedit faptul că deși DMT și 5-metoxi-DMT sunt foarte înrudite, numai DMT-ul

are efecte halucinogene, însă acesta este produs în situații extrem de rare legate de reprezentarea fizică a proceselor imateriale. Cercetări de ultimă oră au confirmat faptul că glanda pineală produce o cantitate de DMT în corpul fătusului cu puțin timp înainte de naștere și apoi în momentul nașterii, după care nu mai produce această moleculă decât în momentul morții și în experiențe situate în preajma morții, meditații profunde sau în cazuri patologice de psihoze halucinatorii.

În concluzie, glanda pineală se află la baza multor experiențe de tip paranormal sau halucinator, atunci când ea produce cantități importante de DMT.

(s-au folosit citate din: http://www.freewebs.com/d3vil_maxxx/glandeleendocrine.htm)

NOTĂ IMPORTANTĂ:

Atracția spre senzațional și insolit a încurajat mulți cercetători și mai ales narcomani să creeze sau stimuleze, prin mijloace artificiale, apariția de DMT în corp. Acest fapt a avut urmări ireversibile asupra sănătății multor subiecți, inclusiv asupra lui Terence McKenna, convins că a „descoperit” o nouă teorie revoluționară a așa-numitei stări de plenitudine cosmică, Teoria pentru orice, dar nu a reușit să o demonstreze. În ultima perioadă a vieții, McKenna s-a confruntat cu numeroase experiențe mistice halucinatorii și apoi s-a îmbolnăvit grav de un cancer fatal. Atracția spre experiența extrasenzorială avansată își are origini ancestrale. Nu știm de unde venim și încotro ne îndreptăm, dar ceva misterios ne atrage în permanență. Din nefericire, nu orice mijloace și nu orice căi sunt potrivite.

4.1.3 HIPOTALAMUSUL

Conform dicționarului medical on-line¹, hipotalamusul secretă doi hormoni stocați în hipofiză, înainte de a fi eliberați în sânge: hormonul antidiuretic sau vasopresina, care împiedică pierderea prea mare a apei din organism în urină și ocitocina, care stimulează contracțiile uterine în cursul nașterii. Hipotalamusul secretă, de asemenea, liberine, hormoni care controlează secrețiile antehipofizei.

În esență, centrii hipotalamici reglează și coordonează principalele funcții vegetative: menținerea constantă a temperaturii corpului, reglarea metabolismului apei, aportului alimentar, funcțiilor sexuale, reacțiilor emoționale, stări de somn-veghe¹.

Pe lângă acestea, hipotalamusul contribuie la menținerea constantă a concentrației glucozei din sânge (glicemie), la menținerea în limite fiziologice a presiunii arteriale, la reglarea circulației, respirației și metabolismului energetic. Nu este recunoscut faptul că atunci când ființa umană pierde mult timp multă masă de celule reproducătoare, în mod cu „totul întâmplător” majoritatea funcțiilor glandelor creierului sunt, cel puțin, perturbate¹.

Hipotalamusul e ca o minifabrică, unde se assemblează substanțe chimice, corespunzând anumitor emoții pe care le experimentăm. Aceste substanțe chimice se numesc peptide. Ele sunt alcătuite din mici lanțuri secvențiale de aminoacizi. Corpul este practic o unitate ce funcționează pe bază de carbon care fabrică diferiți aminoacizi. Ele formează împreună structura sa fizică. Peptidele sunt asamblate în hipotalamus, sub formă de neuro-peptide, sau hormoni neuronal, care se potrivesc cu stările emoționale pe care le experimentăm zilnic. Există substanțe chimice pentru furie, tristețe, starea de victimă, poftă etc. Există substanțe chimice care se potrivesc fiecărei stări emoționale, pe care o experimentăm. În clipa în care experimentăm acea stare emoțională, hipotalamusul va asambla imediat peptida corespunzătoare și o va elibera în fluxul sanguin.

Din momentul în care ajunge în sânge, ea străbate o cale până la diverse centre sau părți ale corpului nostru. Fiecare celulă a corpului are receptori exteriori. O singură celulă poate avea mii de receptori. Atunci când o peptidă ajunge la suprafața celulei, ea este ca o cheie care intră în broască, se poziționează pe suprafața receptoare și se conectează la aceasta, ca și cum s-ar răsuci acolo. E asemenea unei sonerii care transmite un sunet în interiorul celulei. În exteriorul celulei, există miliarde de locații de receptare, al căror rol e pur și simplu de a recepționa informația utilă. Un receptor la care s-a cuplat o peptidă transformă celula în multe moduri, declanșând o serie întreagă de fenomene biochimice în cascadă, dintre care unele pot produce schimbări în nucleul celulei. Cu siguranță, fiecare celulă are o „conștiință” proprie, mai ales dacă definim conștiința ca punctul de vedere al unui observator. Întotdeauna există o perspectivă a celulei. De fapt, celula este cea mai mică unitate de conștiință a corpului.

Noi suntem emoțiile și emoțiile sunt însăși ființa noastră. Nu putem separa emoțiile, dacă ne gândim la fiecare aspect al digestiei, fiecare sfîcter care se contractă și se dilată, fiecare grup de celule care vin să se hrănească și apoi se îndepărtează pentru a vindeca sau a repara ceva. Toate sunt influențate de moleculele emoționale. E ca un bâzâit continuu. Așa că ne întrebăm dacă emoțiile sunt ceva rău. Nu sunt ceva rău! Ele sunt însăși viața. Ele ne colorează și ne îmbogățesc experiența. Dar dependența noastră de ele constituie o problemă.

Majoritatea oamenilor nu își dau seama (atunci când sunt dependenți de emoții) de faptul că nu e vorba doar de un proces psihologic, ci de unul biochimic. De exemplu: heroina folosește același mecanism de recepție la nivel celular ca și compușii chimici care generează emoțiile. E ușor să ne dăm

seama că dacă putem fi dependenți de heroină, putem deveni dependenți de orice neuropeptidă, deci de orice altă emoție.

Criteriul relevant de căutare are la bază descoperirea unei anumite stări emoționale. Practic nu putem să privim într-o anumită direcție, fără ca acest lucru să fie corelat cu un aspect emoțional. Mintea noastră ne creează și ne modelează corpul. Totul se desfășoară la nivel celular. Celula este o „mașinărie” care produce proteine. Corpul primește semnalele din creier. Receptorii se schimbă continuu din punctul de vedere al sensibilității. Dacă un anumit receptor (pentru o anumită substanță sau lichid produs de corpul nostru) este bombardat mult timp și cu mare intensitate, practic el își va bloca răspunsul față de acel stimul.

În concluzie, vor fi tot mai puțini asemenea receptori activi, sau vor fi practic desensibilizați față de stimulii pentru care au fost programați să ofere un răspuns. Prin urmare, aceeași cantitate din drogul sau lichidul intern respectiv va determina un răspuns mult mai redus și ea va fi insuficientă pentru minte și corp. De aici se naște dependența, față de indiferent ce stimul, substanță sau emoție.

¹ http://www.statulmedicului.ro/Dictionar_medical/hipotalamus_6393.html

4.1.4 NEUROFIZIOLOGIA CREIERULUI

Omul trăiește într-un mediu hipercomplex ce evoluează imprevedibil. Mediul social este sursa cardinală de informație prin care sistemul neurocognitiv își reprezintă caracteristicile conspecificilor și relațiile cu aceștia, precum și evenimentele din mediul social, prin care își elaborează comportamentul social. Mediul social circumscrie o serie de norme și valori a căror asimilare este necesară pentru adaptarea individului la conviețuire și comunicare⁷.

Flexibilitatea reprezentatională, care permite adaptarea omului la acest mediu, se sprijină pe un sistem neuronal care se dezvoltă prin interacțiunea dinamică dintre *mecanismele de creștere neuronală și activitatea neuronală determinată de solicitările din mediu*. Creierul a evoluat filogenetic, prin maximizarea capacității sale de a interacționa și de a fi modelat structural și funcțional de către mediu. Dinamica mediului a determinat dezvoltarea capacităților reprezentationale, susținută de potențialul neuroplastic al creierului. *Neuroplasticitatea circumscrie toate modificările structurale și funcționale care survin în creier pe tot parcursul dezvoltării și în viața adultă, ca urmare a interacțiunii dintre organism și mediu și care au drept scop optimizarea funcțională a sistemului nervos*⁷.

Dacă acceptăm că procesele cognitive și cele neuronale interacționează, conceperea creierului ca structură statică cu circuite funcționale predeterminate (*hardwired*) nu se poate susține. Dinamica reprezentatională trebuie să fie paralelă cu neuroplasticitatea. În paradigma *constructivismului neuronal*, arhitectura neurocognitivă are un grad minim de prespecificare, iar modificările structurale și funcționale, care survin în interiorul său sunt conduse de reguli de dezvoltare neuronală derivate din activitate. Omul se confruntă cu probleme diverse care solicită elaborarea unor programe a căror implementare implică, în mod necesar, adaptarea structurală a creierului. Într-o formulă mai tehnicistă, *nonstaționaritatea mediului solicită flexibilitatea reprezentatională susținută de neuroplasticitate*. O modificare de comportament, introdusă prin învățare, corelează cu o multitudine de evenimente moleculare și celulare.

Din nefericire, o mulțime de funcționalități ale creierului sunt atât de automate încât neuroștiințele au „alunecat” multă vreme spre identificarea „eu-lui” cu creierul. Fiecare comportament instinctiv este automat și cuprinde fie un element de apetit, fie unul de aversiune sau pe ambele. Apetitul este o stare de agitație, care continuă atâta vreme cât un anumit stimul, care ar putea fi numit stimul apetitogen, este absent. La intervenția stimulului apetitogen, el activează o reacție consumatorie căreia îi urmează o stare de repaus relativ. Elementul aversiv este o stare de agitație, care continuă atâta timp cât este prezent un stimul cu caracter perturbator dar care încetează, atunci când e înlocuită cu o stare de repaus, deci stimulul a încetat să mai acționeze asupra organului de simț⁷.

⁷ Adrian Opre, „Psihologie Generală”, Universitatea „Babeș-Bolyai”, Cluj-Napoca, 2002

Transformarea potențialelor biologice latente în bioenergie are drept efect o transformare a multor automatisme cerebrale în acte volitive controlate, precum starea de foame, necesitatea fiziologică sexuală etc. În timp, organismul pretinde tot mai multă energie necesară susținerii proceselor vitale pentru a compensa efectele inerente deteriorării și îmbătrânirii celulare. De exemplu, unele persoane devin supraponderale, deoarece lipsa de energie obligă hipotalamusul să regleze aportul alimentar. Pe baza automatismelor, individul va consuma cantități necontrolate de hrană, dar reacțiile biochimice rezultate prin prelucrarea hranei sunt tot mai ineficiente.

Neurofiziologia precizează faptul că la om comportamentul sexual este mai complex prin emoțiile și sentimentele cu care se poate asocia. Prin simbolistica actului sexual comportamentul este legat mai mult de componenta hedonică a acestuia și mai puțin de cea reproductivă, de perpetuare a speciei. El este, în primul rând, un comportament emoțional la care, înaintea fazei consumatorii, are

loc faza apetitivă, psiho-emoțională. Această ultimă fază persistă la om și în perioadele în care capacitățile reproductive încetează să funcționeze, generând cel mai mare atașament din viață.

Însă se omite uneori faptul că ființa umană, înrobătă atât de sever unui automatism cerebro-hormonal, nu va fi capabilă să manifeste sentimente pure și permanente, care să nu fie condiționate de acest mecanism iar aceasta favorizează apariția numeroaselor probleme afectiv-emoționale ce caracterizează majoritatea relațiilor interumane actuale. Este aproape un flagel la nivel mondial.

Există extrem de multe probleme etichetate ca fiind psihologice, a căror cauză e faptul că oamenii fac alegeri greșite. Și ar trebui să fie învățați să facă alte alegeri. Uneori, ne retragem treptat din acea zonă a creierului legată de personalitatea noastră, de asocierea noastră cu alți oameni, cu alte locuri, lucruri, perioade temporale și evenimente.

Nu există nimeni, în centrele asociative din creierul nostru care să afirme identitatea și personalitatea. Oamenii obișnuiți, care consideră viața plictisitoare sau nu se simt inspirați de aceasta, cred astfel deoarece nu au făcut nicio încercare să obțină cunoștințele și informația care să îi inspire. Ei sunt hipnotizați de mediul în care trăiesc, prin intermediul media și altor oameni care trăiesc și creează VIP-uri. Toți se străduiesc să devină asemenea lor. Ele reprezintă idealuri pe care nimeni nu le poate împlini, în ceea ce privește aspectul fizic și definițiile date frumuseții. Ca și valoare, acestea sunt toate iluzii, în fața cărora mulți oameni abandonează și își trăiesc viețile în mediocritate^{3,4}.

Dar dacă totuși se ridică la suprafață ei se întreabă: „Există și altceva?” sau „De ce sunt aici?”. „Care e scopul vieții?” „Încotro mă îndrept?”. „Ce se întâmplă când mor?” Când încep să își pună aceste întrebări vechile lor concepte, și modul în care își vizualizează viața, încep să se prăbușească. Suntem pe un teritoriu complet nou (din creierul nostru) și din acest motiv îl reconfigurăm și ne reconectăm la un nou concept, care ne transformă dinspre interior spre exterior.

Dacă îmi modific mintea, schimb și ceea ce aleg? Dacă îmi modific alegerile, mi se va schimba și viața? De ce nu mă pot schimba? De ce anume sunt dependent? Care lucru, de care sunt atașat din punct de vedere chimic, îl voi pierde? Și care e persoana, locul, momentul în timp sau evenimentul de care sunt atașat din punct de vedere chimic, pe care nu vreau să le pierd, pentru a nu fi nevoit să experimentez la nivel emoțional reacția chimică care ar rezulta din această pierdere?^{3,4}

Creierul execută milioane de operațiuni în fiecare secundă. Oamenii ar trebui să știe cât de capabili sunt și cât de performantă este creierul și mintea lor. Cunoașterea acestui lucru, aparent incredibil, poate aduce mari avantaje. Ne poate ajuta să învățăm, ne putem chiar transforma și adapta, putem deveni mai buni decât suntem și ne poate ajuta să transcendem condiția actuală. Poate există chiar un mod prin care să accesăm un alt nivel al existenței noastre, o Realitate de Ordin Superior prin care să înțelegem lumea, relația noastră cu celelalte lucruri și ființe într-un mod mult mai profund^{3,4}.

TEORII ALE FUNCȚIONĂRII CREIERULUI ȘI CONȘTIINȚEI *

Câteva dintre cele mai interesante, dar totodată controversate teorii au fost succint amintite de către jurnalista Lynne McTaggart în cartea sa *Câmpul – Căutarea Forței Secrete a Universului*, Ed.

Adevăr Divin, 2009.⁸

• Una din ele, formulată de Pribram și Hameroff consideră conștiința drept o emanație a unei superradianțe, o cascadă a undelor de coerență subatomică. Astfel, gândurile care formează un sistem coerent pot să producă modificări ale realității sau percepției acesteia, sau după cum spunea Robert Jahn într-o discuție cu Brenda Dunne: *atunci când pătrundem suficient de adânc în Universul cuantic, s-ar putea să nu mai existe deosebire între mental și fizic, conștiința fiind aceea care încearcă să dea sens unui „viscol” de informații. În locul a două lumi aparent tangibile s-ar putea să nu avem decât una singură: câmpul și capacitatea materiei de a se autoorganiza coerent.*

• În studiile sale, Karl Pribram a formulat o teorie a funcționării creierului care precizează faptul că aceasta are la bază principiul hologramei afirmând că: *Creierul comunică cu sinele și cu restul corpului biologic prin limbajul*

interferenței undelor – fază, amplitudine și frecvență. A cunoaște lumea înseamnă pur și simplu a rezona cu ea. Teoriile lui Pribram au fost primite cu multă neîncredere în perioada anilor 1960 când au fost publicate pentru prima dată.

- Biologul Paul Pietsch de la Universitatea Indiana a fost un sceptic convins al teoriei

holografice asociată funcționării creierului. În încercarea sa de a dovedi contrarul el a efectuat nenumărate experiențe de extirpare și apoi repunere la loc a diferitelor părți din creierul unei salamandre, dar care nu i-a influențat funcțiile obișnuite. În peste 700 de experimente, Pietsch a extirpat o mulțime de fragmente de creiere de salamandre, a inversat chiar și locul diverselor bucăți la repunerea lor în corp, le-a tăiat cu o mașină de tocat carne amestecându-le aleator și de fiecare dată când erau puse la loc, în indiferent ce cantitate și în ce combinație, salamandrele își reveneau la un comportament normal.

- O altă teorie care precizează rolul și existența conștiinței (unui observator în viață) reformulată de Helmut Schmidt se referă la așa-numita interpretare „Copenhaga” (numită astfel deoarece Bohr locuia acolo la vremea când postula principiile fizicii cuantice). Bohr și Heisenberg au observat, pe baza unui experiment, că un electron nu este o entitate clar definită ci el există ca potențial a unei mulțimi de probabilități dar în momentul unei măsurători (observări) el „îngheață” într-o anumită stare, iar în momentul finalizării acelei măsurători sau observații, electronul se „re-topește” în mulțimea probabilităților, astfel încât niciodată nu vom ști totul despre el.

Observarea electronului este echivalentă cu colapsul funcției de undă la momentul t al efectuării observației. Interpretarea Copenhaga sugerează faptul că manifestarea aleatoare este o trăsătură de bază a naturii. Oare în virtutea acestei descoperiri am putea opri un fluture în zbor sau să îi modificăm traiectoria ? Nu. Acțiunea observatorului asupra sistemelor macroscopice cu grad ridicat de organizare necesită focalizări perfect coerente ale energiilor cu care el realizează observarea.

- Modelul funcționării minții sugerat de W. G. Braud se referă la faptul că dorințele și intențiile noastre ne creează realitatea în care trăim. „Aveți grijă ce doriți” spunea Braud. „Fiecare dintre noi are capacitatea de a-și împlini dorințele.” Braud a testat această idee observând că ea funcționa numai la manifestarea moderată a lor și nu în cazurile de străduințe intense. Astfel, lupta puternică și motivată de a reuși în lume, bazată pe principiul unei selecții a celui mai puternic este deseori sortită eșecului, în timp ce manifestările relaxate, pasive, receptive și detașate ale dorințelor au oferit rezultate, uneori, remarcabile. Și exemplele ar putea continua.⁸

- Ne putem atribui o semnificație mai profundă nouă înșine și lumii din care facem parte. Putem arăta că există o parte „spirituală” a creierului, la care putem avea acces cu toții. E ceva ce putem face fiecare. Trebuie doar să formulăm ceea ce ne dorim, să ne concentrăm suficient de mult și să fim atât de focalizați asupra acestui lucru, să fim atât de conștienți de el, încât să ne „pierdem” pe noi înșine, să pierdem noțiunea timpului și a identității noastre. În clipa în care suntem implicați în acea experiență, imaginea respectivă va fi singura cu adevărat reală. Fiecare am trăit această experiență când ne-am dorit ceva din toată ființa. Aceasta se numește „fizică cuantică” în acțiune. Aceasta este realitatea care se manifestă, și e Observatorul în acțiune^{3,4}.

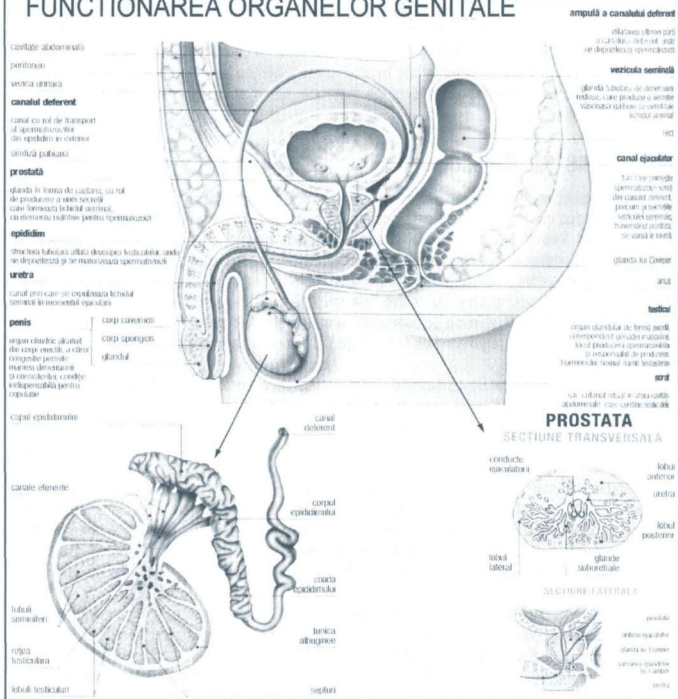
Conștiința noastră îi influențează pe cei din jur și influențează proprietățile materiei. Ea ne influențează viitorul. Noi participăm la crearea propriului viitor: „Dă-mi astăzi un semn, care să îmi arate că ai fost atent la vreunul dintre lucrurile pe care le-am creat și fă aceasta într-un mod în care să nu mă aștept, astfel încât să fii la fel de surprins în fața abilității mele de a reuși să experimentez și fă în așa fel încât să nu am nicio îndoială că a venit de la tine.” Aceasta e toată filosofia.

Ne aflăm aici ca să infiltrăm spațiul cu idei și opere ale gândului. Suntem aici ca să facem ceva extraordinar în viață și să recunoaștem locul în care avem într-adevăr posibilitatea de a alege, pentru a înțelege existența și manifestarea minții, sinelui și a sufletului. Lecturând această carte, pagină cu pagină, veți fi capabili să înțelegeți și să aplicați ideile prezentate în viața și profesia dumneavoastră. Impactul informației corect asimilate este garantat.

4.2 ANATOMIA ȘI FIZIOLOGIA GLANDELOR SEMINALE

Testiculul reprezintă „uzina creatoare” a bărbatului. Spermatogeneza ia naștere în urma unui proces destul de misterios (sub influența secrețiilor androgene ale testiculului și a hormonilor hipofizari)

FUNCTIONAREA ORGANELOR GENITALE

în tubii seminiferi, care sunt grupați în mai mulți lobuli testiculari despărțiți de septuri. După producție, aceștia urcă prin canalele eferente spre capul epididimului, unde ajung la maturitate (în timp surprinzător de scurt). Mai întâi, o primă grupă de mușchi împing lichidul alb-brânzos și netransparent al spermatozoizilor din corpul epididimului, prin canalul deferent spre vezicula seminală. În acest loc se produce și un lichid ușor vâcos, galben deschis, care este o componentă a lichidului seminal și are rol nutritiv. Evacuarea lichidului seminal prin prostată mai adaugă amestecului o componentă lubrifiantă transparentă și uleioasă, secretată de aceasta, precum și hormoni masculini ⁵⁶.

Spermatogeneza este un proces continuu, care se derulează cu viteză variabilă în funcție de bioritmurile interioare, secrețiile hormonale hipofizare și prezența stimulilor exteriori care excită organele de simț tactile, vizuale și olfactive. În medicină nu este (sau este prea puțin) recunoscut faptul că spermatogeneza ar putea fi influențată și de respirație. Asupra acestui aspect vom reveni în paragrafele următoare.

Dacă se acumulează un grup mare de spermatozoizi în vezicula seminală, acumularea produce o perturbare la nivel psihoemoțional, care îi „sugerează” bărbatului să participe „urgent” la o relație

intimă. Perturbarea crește gradat cu trecerea timpului și cu manifestarea stimulilor excitativi care transmit semnale organelor de simț. Acestea, la rândul lor, răspund la „evenimentele” exterioare transmițând semnale spre creier, unde sunt analizate și interpretate drept „emoții” ca urmare a unor reacții chimice speciale.

Mintea va realiza imediat conexiunile logice și va „crede” că impulsurile stimulilor de natură erotică sunt echivalente cu „iubirea” iar glanda hipofiză eliberează o cantitate importantă de hormoni, care va induce o nouă serie de reacții chimice la nivelul scoarței cerebrale. Acestea, la rândul lor, vor genera un nou „set” de emoții, interpretate în același mod. Mintea sa e acum „convinsă” că el este îndrăgostit. Până aici, acest proces decurge aproape automat, asemenea unui mecanism cu funcționare condiționată.

4.3 MECANISMUL CHIMIC

La indivizii obișnuiți, în cel mult 10 minute de la preluarea stimulilor excitatori, oferiți de organele de simț, se produc excitații nervoase care acționează asupra unei multor grupe de mușchi, ale căror contracții nu pot fi controlate conștient. Prin excitații tactila repetate, care ajung pe cale aferentă la centrul nervos ejaculator, localizat în măduva lombară, se generează un impuls nervos, care se propagă pe cale eferentă, declanșând motricitatea veziculei seminale. De obicei, au loc un număr de cel puțin 5 contracții spasmodice succesive, ale mușchilor bulbo- și ischiocavernoși. Primele 2-3 contracții se succed la intervale de 0,5 secunde, următoarele la 1 secundă și ultima după ca. 3-5 secunde, în urma cărora întregul conținut (ca. 4-5 mL) al veziculei seminale este evacuat prin prostată spre uretră ^{5,6}.

Fiecare contracție a veziculei seminale este urmată de o contracție a prostatei, care produce una dintre componentele lichidului seminal (asemenea unui lubrifiant pentru ejacularea propriu-zisă având rol secundar în protejarea pereților de acizii ureici). Ulterior, mușchii perineali, care au provocat staza venoasă se relaxează iar sângele poate părăsi corpii cavernoși ai organului sexual și acesta intră în repaus.

Trebuie subliniat faptul că, imediat după acest eveniment, așa numita stare de „iubire” se estompează sub efectul narcotic-euforizant al evacuării lichidului seminal (declanșând imediat eliberarea unor endorfine care îl „recompensează” pe bărbat) și, de cele mai multe ori, starea dispare, pentru a reapare la următoarea „necesitate” imperioasă de a întreține o relație intimă. Există din lericire și suficiente excepții de la această „regulă”, însă într-o minoritate aflată în scădere. Este important de evidențiat confuzia generată de efectul endorfinelor și starea adevărată de iubire superioară. Majoritatea bărbaților „trăiesc” exclusiv la nivelul de manifestare al unor reacții chimice, fără să bănuiescă că, de cele mai multe ori, acestea îi controlează existența și nu invers.

În volumul ocupat de cei 5 mL de lichid evacuat există între 120 și 200 milioane spermatozoizi. Știința medicală îl consideră „fresc”, dar delimitează anumite situații legate de „sănătatea” acestora, precum capacitatea lor de a fecunda un ovul și valoarea procentului celor considerați viabili sau afecțiuni patologice care determină productivitatea nefiresc de scăzută a glandelor seminale de a produce suficienți spermatozoizi sau spermatozoizi viabili.

În urma acestui proces, organismul este puternic devitalizat și narcotizat. Bărbatul simte o unică plăcere în momentul evacuării spermei, de care se va atașa pe tot restul vieții. Procesul biologic masculin de apariție a substanței creatoare seminale în interiorul testiculelor se declanșează în jurul vârstei de 9 – 13 ani și continuă, de obicei, pe tot restul vieții.

Deși medicina nu acceptă că există o legătură între evacuarea excesivă a lichidului seminal la bărbat și tot complexul de boli psihice, suferințe emoționale, dezechilibre energetice și alte afecțiuni de natură somatică, un număr tot mai mare de oameni de știință se străduiesc să dovedească conexiunea prin diverse explicații teoretice, dar fără posibilitatea efectuării unor studii clinice pe subiecții care au reușit să depășească această problemă aparent insurmontabilă.

Pe de altă parte, numărul nepermis de redus al subiecților care pot manifesta aptitudinea bioalchimică definitivă este atât de scăzut, încât se încadrează la categoria „excepții neînțelese” sau

„paranormal”, iar mentalitatea „firescului”, conform căreia comportamentul majoritar este cel „bun” iar cel minoritar ar fi patologic sau paranormal, este înrădăcinat în gândirea științifică medicală.

Notă: În Atlasul de Anatomie (Editura VOX, 2008), pag. 135, paragraful „Producerea spermatozoizilor” menționează următoarele: *Producția de spermatozoizi (între 10 și 30 miliarde pe lună) are loc în tubii seminiferi din testicule. Spermatozoidii nou formați intră în epididim, care e o zonă de stocare și dezvoltare a celulelor reproductive masculine, fiind necesare între 60 și 72 ore pentru a atinge maturitatea completă. Epididimul poate fi golit, uneori, de 3-4 ori pe zi și reumplerea sa necesită aproximativ 2 zile.*

Fraza cea mai importantă care încheie paragraful citat este: *Dacă nu apare nicio ejaculare, spermatozoidii se dezintegrează și sunt reabsorbiți.* Prin cuvintele *dezintegrează* și *reabsorbiți* se urmărește o explicație asupra unor observații incomplete și prea puțin înțelese de medicina clasică. Nu ni se spune ce înseamnă această *dezintegrare* și nici cum anume se produce, așa după cum nu ni se spune unde și cum sunt *reabsorbiți*.

4.4 MECANISMUL BIOALCHIMIC

Afirmările care urmează sunt deocamdată nerecunoscute sau prea puțin recunoscute de către știința medicală.

Testiculele produc spermatozoizi continuu și neîntrerupt, probabil și pe durata nopții (dar într-un ritm mai redus). Aceștia ajung în epididimul care îi împinge prin înșcări de contracție lente și rare, în grupuri mici, pe canalul deferent. Asemenea sângelui, care curge într-un ritm, și aceștia curg spre vezicula seminală, într-un ritm, unde vor ajunge la maturitate extrem de rapid. În funcție de anumite condiții speciale (care vor fi explicate în paragrafele următoare), amestecul notat $M_n + M_s$ poate manifesta un fenomen special.

M_n este componenta nutritivă în substanțe vitale (între 60-70% provenind de la glandele seminale, precum fructoză, fosforilcolină, ergotionină, acid ascorbic etc. și ca. 20% de la prostată, care sunt spermină, acid citric, colesterol, fosfolipide, fibrinolizină etc.) iar M_s (între 10-20%) reprezintă componenta efectivă de celule vii rezultate din procesul de spermatogeneză.

A. ETAPA DE MODIFICARE A STĂRII DE AGREGARE

După aproximativ 1-2 minute de la atingerea unor condiții emoționale extatice, amestecul suspensiei seminale are tendința să își schimbe starea de agregare, la temperatură constantă, devenind mai întâi „excitat” (fenomen temporar, de scurtă durată, asociat unei stări emoționale extatice), stare în care productivitatea de hormoni crește mult, fiind însoțită adesea de intrarea în excitație a organelor sexuale. Aceasta e o stare intermediară (notată cu S_i menționată în capitolul 3).

Ieșirea din starea de „excitație”, S_i determină fie revenirea amestecului seminal la starea anterioară, fie evacuarea sa necontrolată spre exterior, deoarece această stare e caracterizată de o mare instabilitate. Repetarea procesului produce același fenomen însoțit de, aproximativ, aceleași emoții și senzații, însă asocierea lor cu o anumită *atenție foarte bine focalizată*, favorizează apariția următoarelor etape, care durează doar 1.5-2 secunde.

B. ETAPA TRANSSUBLIMĂRII

În această etapă, amestecul $M_n + M_s$ sau numai (ori mai ales) componenta M_s de celule reproducătoare a amestecului, ajunse la starea temporară de „excitare” S_i , transsublimează cu violență în „bioplasmă” și părăsește rapid cavitatea veziculei seminale și/sau canalelor deferente. Nu există suficiente date pentru a preciza exact dacă în afara celulelor reproducătoare, restul substanțelor din amestec suferă vreo transsublimare, cel puțin parțială, sau ele sunt integral reabsorbite de organism prin circuitul sanguin. Ar fi logic ca fenomenul să fie asociat, mai ales, spermatozoizilor care au atins maturitatea, adică cei stocați în epididim iar restul substanțelor să fie supuse unor procese periodice de recirculare.

De asemenea, nu există suficiente date pentru a preciza dacă biotransformarea are loc doar în veziculă sau atât în aceasta cât și în canalele deferente care transportă spermatozoidii spre veziculă. Conform descrierii senzațiilor calorice violente percepute în timpul transformării în stare de „bioplasmă” (vezi paragraful 4.9.1 din cartea *“Biotransformări sub Influența Psihicului”*), există o

anumiă probabilitate ca ambele ipoteze să reflecte adevărul. În această situație specială, nerecunoscută încă de știința medicală, „bioplasma” formată are stabilitate mult mai mare, fiind caracterizată de o proprietate specială : de a ascensiona cu mare viteză spre creier pe anumite trasee, alături de evenimente energogene de mare intensitate. Se exclude categoric ipoteza conform căreia spermatozoizii ar putea fi dezintegrați și/sau reabsorbiți în circuitul sanguin.

Aceast fenomen nu se poate produce decât la așa-numita *masă critică*, atunci când în urma spermatogenezei s-a creat și s-a acumulat maximul de cantitate posibilă care poate ocupa volumul veziculei seminale și testiculelor, moment în care fie are loc evacuarea seminală necontrolabilă sau are loc o eficientizare (declanșare) spontană a mecanismului bioalchimic care se produce o singură dată în viață. Următoarele procese vor fi puțin sesizabile și se vor integra fiziologiei firești a corpului.

C. COMENTARII

Pe parcursul cărții, s-a utilizat uneori termenul mecanism sau proces „declanșat” în loc de „eficientizat”, deoarece manifestarea sa (la indivizi cu toxicitate crescută) este destul de bruscă și violentă în primele etape ale acesteia. În realitate, el funcționează tot timpul la toți oamenii, dar într-o stare latentă, mai mult potențială decât cinetică.

Cu alte cuvinte, el funcționează, dar cu randament foarte scăzut. La aceste persoane, fenomenul se manifestă doar la *masă critică* și nu în orice moment deoarece, autorul a observat faptul că, în funcție de activitățile fizice și mentale, mecanismul bioalchimic nu este inactiv, ci doar prea puțin eficient. Se pare că această eficiență scade începând încă din copilărie, pe măsură ce o serie de factori somatici și fizici perturbatori intervin în viața unui individ, încetinind tot mai mult mecanismul. „Bioplasma” rezultată nu mai poate „ascensiona” prin corp, fiind „blocată”, mai mult sau mai puțin, de acei factori (i.e., stress, toxicitate etc.).

Astfel, „deblocarea” traseului necesită o energie inițială foarte mare, care nu se poate obține decât dintr-o biotransformare a unei mase celulare mare iar aceasta nu se poate realiza decât prin efort conștient cu maximă concentrare și atenție, care trebuie să fie cultivate în permanență. Din aceste motive, „masa critică” este absolut necesară declanșării procesului bioalchimic, astfel încât el să se automențină și să devină definitiv. Procesul este însă mult mai ușor de declanșat/eficientizat în cazul tinerilor sănătoși cu vârste cuprinse între 15 și 25 ani.

Declanșarea bioalchimiei, cu o cantitate insuficientă de masă celulară, are o anumită probabilitate de a fi reversibilă și prin urmare nu se va autosuține pe tot restul vieții practicantului.

Reamintim faptul că există și indivizi care, datorită dezvoltării *conștiente sau inconștiente* a unor aptitudini încă din tinerete, pot accesa cu mare ușurință mecanisme bioalchimice. Ele se vor automenține pe tot restul vieții favorizându-i cu numeroase avantaje (precum stare de sănătate excelentă, echilibru psihic excelent, inteligență mult peste medie, uneori chiar genială și altele).

În acest caz, ei nu vor simți apariția unui eveniment bioalchimic evident, nefiind (probabil) conștienți de aceste aspecte decât după studii teoretice avansate și observații personale realizate cu mare acuratețe. Cu toate acestea, există posibilitatea ca, la un moment dat, ei să „uite” de faptul că se află într-o postură oarecum mai „privilegiată”, putând comite greșeli majore dacă se lasă copleșiți de factori perturbatori.

Uneori, asemenea persoane depun eforturi exagerate pentru soluționarea problemelor zilnice de la locul de muncă și/sau din familie. Energiile eliberate prin intermediul reacțiilor de tip bioalchimic nu sunt infinite, prin urmare organismul nu poate fi solicitat la efort exagerat pe timp îndelungat, deoarece se pot manifesta afecțiuni ireversibile sau foarte greu recuperabile. Am observat personal două situații de acest gen. Avem uneori tendința să credem că putem supune organismul la factori de stress și eforturi fizice nelimitate dar, în realitate, odată cu trecerea timpului, organismul și mintea devin tot mai lente și greu de controlat. Solicitățile extreme generate în favoarea unui salariu mai mare sau a unui loc de muncă mai bun cere sacrificii care pot avea urmări ireversibile asupra sănătății.

NOTĂ: De remarcat faptul că densitatea crescută de spermatozoizi din amestecul seminal nu este suportată de bărbat, motiv pentru care el este obligat să apeleze la mijloacele pe care le are la

dispoziție pentru a înlătura disconfortul psihic accentuat. Există diferențe semnificative, în esență, culoarea și fluiditatea lichidului seminal în funcție de concentrația celulelor reproducătoare.

- Psihiatria și psihologia nu recunosc încă suficient legătura dintre concentrația crescută a componentei de celule vii reproducătoare din vezicula seminală și stările depresive ale indivizilor care nu sunt capabili să rezolve situația într-un fel sau altul. Una dintre „rezolvările” nerecomandate, dar din nefericire unanim recunoscută și acceptată, este aceea de evacuare a lichidului seminal în timpul relației intime. O altă variantă de asemenea nerecomandată este aceea de utilizare a unor mijloace artificiale de stimulare sau autostimulare pentru evacuarea lichidului seminal.

- Imposibilitatea sau incapacitatea de a aborda oricare din aceste metode va favoriza cu totul alte reacții și fenomene. Deși evacuarea seminală este un proces care nu poate fi controlat conștient, biochimia nu poate fi generată în orice condiții, fiind întotdeauna dependentă de amestecul variabil de emoții și stări la un moment dat. Aici se pot defini cel puțin două situații posibile:

4.4.1 BIOALCHIMIA DISTRUCTIVĂ CU BLOCAREA EVACUĂRII

Uneori, stările de nervozitate și frustrare pot favoriza evacuarea seminală dar, în situații extreme, o pot chiar împiedica. La un moment dat, aglomerarea excesivă creată de procesul continuu de spermatogeneză lăsat în afara oricărui control va favoriza apariția unor reacții de tipul (2), dar care vor avea cu totul alte consecințe. Transformarea unei mici cantități de lichid seminal în „bioplasma” se va face în lipsa atapei intermediare S, ea fiind rapid blocată de starea mentală excesivă de nervozitate.

În acest caz, „bioplasma” formată este instabilă în timp și, cu toate că părăsește pereții veziculei, ea nu va ajunge până la creier sau va ajunge, dar îl va influența negativ, deoarece are un caracter perturbator și chiar distructiv. Ea e „însotită” de starea mentală a subiectului, asemenea unui zgomot care bruiază semnalul util al unui aparat de radio. „Zgomotul” se transmite fiecărei celule din organism deoarece (fiind o energie) are posibilitatea de a se propaga în întregul volum ocupat de corpul fizic și chiar în afara acestuia. Mai întâi vor fi influențate celulele slăbite și îmbătrânite, după care vor urma celulele și țesuturile sănătoase respectiv sisteme și organe întregi.

De asemenea, „bioplasma” se poate „rematerializa” în diverse zone ale corpului, formând o materie străină, asemenea unor tumori care pot rămâne inactive sau se pot dezvolta după ani de zile. Ele pot fi benigne (de cele mai multe ori), dar pot trece și spre stadiul malign. Nu întâmplător aceste materii străine apar uneori pe glandele endocrine deoarece în apropierea acestora se manifestă anumite purcte-focar energetice (care sunt descrise în capitolele cărții **“Biotransformări sub Influența Psihicului”**). Asemenea „materializări” pot fi asociate microchisturilor temporare sau permanente, la ovare și săoi, respectiv tumori ale prostatei, precum și altor maladii.

Prin repetarea necontrolată zilnică sau săptămânală a acestui fenomen, timp de ani de zile, se ajunge la o exacerbare a acestor trăiri distructive care, într-o primă etapă, vor distruge sistemul nervos favorizând fie apariția unor maladii psihice, fie fragmentarea moleculei ADN (a anumitor celule sau grupuri de celule) ale unor organe vitale, precum stomac, ficat, pancreas, fie slăbirea mușchilor cardiaci. Fragmentele ADN se replică și apoi părăsesc peretele celulelor consumate pentru a se replica în alte celule sănătoase, folosind materialul biologic pe care îl au la dispoziție.

Molecula ADN este caracterizată de o sensibilitate crescută la influența stărilor emoționale, deoarece și acestea, în ultimă instanță, nu sunt decât energii. Tumoarea reprezintă un efect al fragmentării ADN-ului, în urma căruia se vor produce celule străine mutante cu componentă genetică alterată. Odată produse, aceste celule transportă informația eronată spre alte celule și apare un proces de multiplicare necontrolat, aleator și dezordonat, care se poate localiza în tumori cu granițe fizice bine definite sau poate fi delocalizat (precum prezența celulelor mutante în sânge, limfă sau ganglioni limfatici).

Este recunoscut faptul că emoțiile benefice favorizează sănătatea iar cele negative favorizează boala și moartea. Există desigur și numeroase alte motive ale apariției maladiilor, dar acestea nu reprezintă obiectul cărții.

4.4.2 BIOALCHIMIA DISTRUCTIVĂ CU EVACUARE EXCESIVĂ

O altă situație nedorită este aceea în care evacuarea repetată a lichidului seminal se realizează fără apariția reacțiilor de tipul (2) sau acestea sunt cu totul nesemnificative. În acest caz, organismul este supus unui fenomen de devitalizare accentuată repetată, consumul de hrană se mărește, mai ales cel al grăsimilor saturate, iar aceasta nu are legătură cu aspectul mai mult sau mai puțin supraponderal al persoanei în cauză.

Menținerea acestui fenomen nedorit timp de ani și tendința de înlocuire a pierderii mari de energie vitală prin reacții metabolice ale mecanismului biochimic obișnuit nu poate ține pasul cu accelerarea procesului de îmbătrânire și scăderea drastică a puterii de concentrare mentală.

Organele de maximă importanță vitală (plămâni, inimă, stomac, ficat etc.) vor absorbi necesarul de energie pentru a se automenține funcționale, în timp ce coloana vertebrală, sistemul osos, muscular și alte părți ale corpului vor fi defavorizate. Apariția prematură a discopatiilor degenerative, coxartrozelor, periartritelor, nedatorate unor accidente severe sau eforturi fizice exagerate (sau cazuri clinice speciale, care au necesitat administrarea excesivă de hidro cortizon), la fel ca și migrenele severe prelungite, hipercolesterolemia (care va determina hipertensiune arterială), pot fi asociate (și) acestui factor generator.

Într-o altă etapă, sistemul digestiv, ficatul și pancreasul se vor deteriora în urma prelucrării miilor de kg de hrană consumată, excesiv de consistentă, încărcată cu grăsimi saturate, toxine și energii reziduale. Slăbirea sistemului digestiv este semnalată prin avertizamentele banale ale unei indigestii care, de cele mai multe ori, nu sunt privite cu seriozitate de pacient și/sau medic și se încheie cu afecțiuni grave, precum ulcer, cancer și altele. Din nefericire, această uzură fiziologică este puternic accelerată de factorii psihici negativi precum stress-ul, disperarea, mânia, ura și altele. Subiectul este oarecum „avantajat” de păstrarea în bune condiții a sănătății mentale și este bine integrat social, dar viața sa va fi dominată de eșecuri și neîmpliniri.

4.4.3 CONCLUZII

Evacuarea excesivă și repetată a lichidului seminal va favoriza apariția bolilor, bărbatul se va „polariza” în aspectul energetic receptiv (devenind deosebit de sensibil la orice problemă minoră din viața sa) iar glanda hipofiză va genera în scoarța cerebrală un set de reacții chimice, care îi vor schimba atitudinea față de femeia iubită. Noua atitudine va fi una de respingere, refulare, nervozitate și bolile îi vor aduce mari suferințe. Relația de cuplu încetează și se transformă într-o relație de tip hardware-software, un automatism sau o conviețuire în condiții mai mult sau mai puțin bune.

Există și excepții, dar nepermis de puține. Ele nu reprezintă obiectul cărții. În afară de cele două situații prezentate anterior, mai pot exista orice combinații între acestea, ceea ce complică și mai mult problemele.

NOTĂ: Este esențial de înțeles faptul că înlocuirea celulelor reproducătoare, eliminate din organism, se face cu ajutorul celulelor stem produse de măduvă, vehiculate în circuitul sanguin. Acestea ajung la glande, unde prin „prelucrare” sunt transformate în celule cu funcție precisă.

- Complexul miliardelor de maladii este asociat cu oscilațiile violente ale stărilor emoționale ce caracterizează viața de zi cu zi a mării majorități a indivizilor. Nu se cunoaște cu precizie de ce și cum s-a ajuns în această situație, dar ea este reală și îngrijorătoare. Anumite ipoteze afirmă că se manifestă o așa-numită îndepărtare a ființei umane de natură și mediu, cu izolarea sa într-un habitat tot mai artificial și urbanizat, ceea ce ar putea fi însă eronat.

- Păreri extremiste susțin că grupări oculte s-ar juca cu mințile oamenilor sau că totul nu ar fi decât un experiment al unui nu se știe ce sau cine, ceea ce în opinia noastră este cât se poate de neadevărat.

- Cel mai probabil și mai aproape de adevăr este faptul că fiecare individ își creează propria cale și propriile condiții de trai, desigur într-o anumită interacțiune cu ceilalți, dar el este și va rămâne responsabilul principal al consecințelor faptelor și acțiunilor sale. Fiecare trăiește într-o realitate modelată de mintea sa.

• Exemplele din paragrafele 4.4.1 și 4.4.2 pot fi asociate atât între ele cât și cu altele care nu sunt prezentate aici. Combinațiile aleatoare favorizează maladii atât de complexe încât, de cele mai multe ori, medicina este incapabilă să facă față situațiilor iar suferințele pacienților sunt foarte severe.

NOTĂ IMPORTANTĂ:

Blocarea conștientă sau inconștientă a evacuării lichidului seminal prin mijloace artificiale sau chirurgicale este contraindicată. Orice acțiune îndreptată asupra secreției de testosteron poate reduce spermatogeneza dar, în același timp, favorizează apariția unor „semnale” (gonadotrofine) recepționate la nivelul hipotalamusului. În urma acestor semnale, hipotalamusul va produce creșterea secreției de testosteron. Oprirea totală a secreției de testosteron favorizează procese de feminizare. Folosirea unor procedee distructive sau limitatoare în fața unui fenomen natural, cum este evacuarea lichidului seminal la bărbat, poate avea consecințe grave asupra sănătății.

Creșterea presiunii intratesticulare prin blocarea mecanică sau chirurgicală a canalului deferent sau altor structuri anatomice ale aparatului reproducător favorizează, în timp, microfisurarea acestora. Lichidul seminal va străpunge țesuturile și se va răspândi parțial în organism, generând o reacție inflamatorie și un răspuns autoimun. Organismul va identifica „un corp străin”, luptând împotriva acestuia cu anticorpi. Aastă proces nedorit favorizează apariția granuloamelor și cancerului de prostată. Orice tendință de micșorare a procesului de spermatogeneză (altă decât cea prin educarea unui proces de biotransformare) va produce creșterea cantității de testosteron în sânge și riscului de cancer de prostată.

Organismul biologic nu face decât să își restabilească un echilibru cu spermatogeneza redusă și testosteron crescut. Din acest motiv, atragem atenția cititorilor asupra pericolelor care pot apărea în cazul înțelegerii și aplicării greșite a fenomenelor de biotransformare. Biotransformarea are loc la nivelul celulelor reproducătoare și constă în modificarea stării de agregare a acestora până la nivelul de „bioplasmă”. *Orice altceva, în afară de aceasta, reprezintă cazuri patologice care necesită tratament.*

4.5 MECANISMUL BIOALCHIMIC ȘI LIBERUL ARBITRU

Întrebarea tulburătoare care poate apărea în mintea celui sau celei care urmărește să declanșeze acest mecanism special este dacă va mai fi capabil(ă) să procreze (în vederea întemeierii unei familii). Răspunsul este afirmativ, dar elementele nu sunt foarte evidente. Aceasta se datorează faptului că în perioada imediat următoare declanșării mecanismului bioalchimic, la masă critică, se impune cu necesitate evitarea oricăror pierderi seminale timp de cel puțin 5-6 luni la bărbat, respectiv 1 an la femeie deoarece, datorită naturii purificatoare a acestui fenomen energetic, *în acest interval* au loc „arderile” interne ale unor toxine și energii distructive remanente pe care organismul nu le poate elimina prin procesele fiziologice cunoscute.

După încheierea acestui proces de așa-numită purificare, subiectul se poate întoarce la viața pe care și-o dorește și nu va mai fi niciodată supus disconfortului psihic, deoarece mecanismul bioalchimic se autosusține pe baza propriei energii dezvoltate, desfășurându-se continuu sub forma percepției unor mici impulsuri (descrise în paragrafele cărții **“Biotransformări sub Influența Psihicului”**) la câteva minute, ore sau uneori de numai câteva ori pe zi în zona creștetului capului.

Cu timpul, impulsurile se vor simți mai rar iar starea de conștiență se stabilizează la nivelul acestora. Vezicula seminală nu va mai conține decât concentrații foarte scăzute, cu cel puțin 3-5 ordine de mărime mai mici decât înaintea apariției acestui eveniment, dar fără diminuarea intensității spermatogenezei. Deși se produce la fel de mult în unitatea de timp, concentrația de celule vii reproducătoare din veziculă este scăzută, datorită transformării continue a materiei celulare în „bioplasmă”. Între două transformări, subiectul are posibilitatea să realizeze procreerea la o singură evacuare, cu un număr neobișnuit de mic de celule din lichidul seminal, dar care sunt excepțional de bine dezvoltate.

Numărul mic de celule aflate într-o cantitate mai mare de lichid nutritiv favorizează îmbunătățirea performanțelor mecanice și vitale ale acestora de a se deplasa spre ovul. Un alt avantaj este lipsa devitalizării deoarece, spre deosebire de situația obișnuită, cantitatea de celule vii evacuate

este cu 3-5 ordine de mărime mai redusă decât cea a unui subiect care nu a atins această realizare. Se poate spune că mecanismul bioalchimic are caracter eliberator, deoarece subiectul își poate permite să revină la viața pe care și-o dorește, fără ca aceasta să îi mai perturbe nivelul vital sau echilibrul emoțional și psihic.

De aici mai rezultă încă o observație interesantă: atunci când are loc bioalchimia lichidului seminal, cea mai mare parte a energiei de susținere a proceselor vitale este obținută prin transsublimarea celulelor reproducătoare și mult mai puțin de recircularea sau reabsorbirea componentelor amestecului nutritiv, în ciuda faptului că acum acesta este în cantitate mai mare.

Pe de altă parte, la indivizii obișnuiți, numărul foarte mare de celule reproducătoare din cavitatea seminală are la dispoziție cantități de elemente nutritive (individuale) scăzute, favorizând apariția stărilor de frustrare și disconfort psihic (deși nu se înțelege de ce se întâmplă aceasta) iar aceste energii psihice slăbesc, îmbolnăvesc sau chiar distrug majoritatea celulelor reproducătoare. Totodată, are loc o aplatizare afectivă, care este însă recompensată de hipocamp (în momentul ejaculării seminale) prin eliberarea de endorfine care transmit bărbatului impresia de „bine”.

Trebuie înțeles și recunoscut faptul că glandele secretă substanțe tot timpul aproape pe întreaga durată a vieții subiectului așa că dacă acestea sunt utilizate corect atunci viața se va fi mai plăcută, rareori tulburată de suferințe fizice sau psihice. În caz contrar, se întâmplă ceea ce deja cunoaștem din exemplele oferite prin intermediul media și literaturii de specialitate.

4.6 PIEDICI ÎN TIMPUL PROCESULUI BIOALCHIMIC

A. Una dintre piedici este incapacitatea subiectului de a ascensiona energia dezvoltată din proces până la nivelul creierului, fie datorită unui impuls inițial insuficient, precum neîndeplinirea condiției de masă critică, fie datorită „consumării” unei părți majoritare pe traseu. Energia „arde” sau neutralizează toate reziduurile unor produse toxice neeliminate de organism, care s-au acumulat de-a lungul vieții. Dacă energia obținută prin biotransformare se „consumă” înainte să ajungă spre creier, mai concret spre complexul hipotalamo-hipofizar (dar mai ales spre zona glandei pituitare), apare un fenomen de revenire. Aceasta înseamnă că, în decurs de câteva luni sau uneori după un an, subiectul pierde treptat aptitudinile bioalchimice, fără să fie conștient de aceasta, revenind la condiția inițială sau, în cazurile fericite, rămâne cu o stare de vitalitate ușor îmbunătățită. Din acest motiv, există recomandări precise, menționate în unele scrieri tibetane și chineze, cu privire la evitarea oricăror pierderi seminale, nu doar pe durata stabilizării procesului bioalchimic, ci chiar pe tot restul vieții, (exceptând cazul în care se realizează întemeierea unei familii cu dorința de a avea copii). Dar acest deziderat este considerat exagerat de către societatea occidentală, care se bazează pe cu totul alte principii.

B. O altă piedică posibilă ce poate readuce subiectul la starea inițială este consumul de alcool, cafea, dulciuri și medicamente cu efect narcotic sau stimulant, care au tendința de a diminua puterea de concentrare. De altfel, folosirea îndelungată a acestor produse poate avea repercusiuni ireversibile asupra sănătății. Evitarea stress-ului și șocurilor emoționale este obligatorie pentru stabilizarea mecanismului bioalchimic. Subiectul trebuie să urmărească detașarea completă de toate acestea, timp de minim 5 luni de la declanșarea sa. Neacceptarea sau neînțelegerea acestui aspect poate avea urmări nefavorabile derulării procesului bioalchimic.

4.7 CONDIȚII PRACTICE ȘI ATITUDINI INTERIOARE NECESARE

Realizarea acestui proces deosebit de complex este o adevărată provocare. Condițiile și vârsta optimă la care poate fi declanșat sunt extrem de importante. Din păcate, nu există un „șablon” care să poată fi „imitat” sau „copiat” de oricine, pentru a obține rezultate garantate. Nu se poate descrie nimic „metodă”. În afara experienței personale. Eckhart Tolle pune accentul pe urmărirea fluctuațiilor minții și folosirea capacității de focalizare a atenției asupra a ceea ce se întâmplă în proximitatea clipei prezente.

Așa cum va fi prezentat în alte paragrafe, bioalchimia favorizează reducerea semnificativă a oscilațiilor minții, datorită faptului că este eliminată perturbarea interioară generată de concentrația extrem de ridicată a celulelor reproducătoare din veziculele seminale. În afară de aceasta, există nenumărate alte surse perturbatoare exterioare secundare importante, care nu fac obiectul de studiu al acestei cărți.

Școlile ezoterice promovează o serie de metodologii neconvenționale, dar eficiența acestora este dovedită numai prin intermediul rezultatelor obținute de practicanți. Există cel puțin două tipuri de pregătire și școli: școli pentru pregătirea privind realizarea etapei bioalchimice definitive și ireversibile (care mai este cunoscută și sub conceptul de *trezirea lui kundalini*), respectiv școli pentru abordarea unei căi spirituale, adepții având deja rezolvată problema mecanismului bioalchimic (*trezirea lui kundalini*).

- Cele din prima categorie sunt numeroase, dar majoritatea adepților nu reușesc să declanșeze procesele bioalchimice.

- Cele din a doua categorie sunt pe cale de dispariție, deoarece aproape nimeni nu mai dorește să continue practica foarte severă a trezirii complete a tuturor potențialelor latente, inclusiv folosirea cu randament înalt a creierului. Există relații, dar ele sunt insuficiente pentru a valida teoria conform căreia ființa umană ar fi capabilă să își sublimizeze întregul corp fizic până la starea de energie pură sau pură conștiință.

4.7.1 PERICOLE CARE POT SĂ APARĂ LA DECLANȘAREA BIOALCHIMIEI

1. Realizarea unor reacții bioalchimice într-un organism cu grad ridicat de toxicitate reziduală poate favoriza apariția unor simptome dureroase, asociate unor arsuri, traume, accidente cu urmări reversibile sau ireversibile și chiar întreruperea definitivă a reacțiilor de tip bioalchimic, când organismul intră automat în stare de autoprotecție.

2. Dacă pregătirea mentală cu privire la atașamentul față de emoții și stări este inadecvată sau insuficientă, pot apărea traume și șocuri psihice ireversibile, care inhibă orice altă încercare de a mai realiza reacții bioalchimice educate, în baza aceluiași mecanism cu autoprotecție.

3. Dacă pregătirea intelectuală (cu privire la procesele și simptomele care apar după declanșarea primelor reacții bioalchimice de mare intensitate) este insuficientă, inadecvată sau eronată, subiectul se poate confrunta cu teamă, incertitudini și blocaje energetice, care pot încetini, opri temporar sau chiar definitiv orice încercare ulterioară de a reveni asupra bioalchimiei. Cu alte cuvinte, în cazuri rare, se poate restarta procesul bioalchimic după o anumită perioadă de timp, uneori la peste 10 ani de la prima încercare eșuată, dar gradul de dificultate crește odată cu înaintarea în vârstă, deoarece corpul răspunde tot mai greu comenzilor care nu fac parte din „obișnuința”.

4. Perturbarea conștiinței sau inconștiinței a activității glandelor seminale în sensul micșorării sale atrage îndepărtarea de bucuria față de viață, apare lipsa chefului de a mai trăi o viață ce pare lipsită de sens și se dezvoltă maladii psihice grave, care pot evolua până la suicid.

5. Orice opoziție manifestată în sensul unei forțări sau împotriviri asupra acestui fenomen natural de ejaculare poate avea consecințe psihice extrem de grave iar subiectul este irecuperabil. Frustrările pot apărea mai mult în grupul celor care se „străduiesc” cu consecvență să opună „rezistență” în fața tentațiilor iar această greșală poate avea consecințe ireversibile. (vezi paragraful *notă importantă!*)

4.7.2 ATITUDINI CARE FAVORIZEAZĂ BIOALCHIMIA

4.7.2.1 ATITUDINEA 1 - ALIMENTAȚIA NATURALĂ ECHILIBRATĂ

Aceasta are rolul de a asigura un nivel cât mai scăzut de toxicitate reziduală în organism și o stare bună de sănătate fizică și mentală. Trecerea spre acest tip de alimentație, lipsită de proteine animale și grăsimi de proveniență animală, se poate face pe durata a cel puțin câțiva ani, deoarece corpul, dar mai ales stomacul, are nevoie de timp pentru readaptare. Carnea poate fi înlocuită

treptat cu produse de soia, se poate renunța la fierberea în ulei a anumitor mâncăruri în favoarea fierberii lor în apă. Se poate înlocui zahărul cu miere sau cu zahăr brun de trestie, ciocolata poate fi înlocuită cu produse asemănătoare pe bază de roșcove etc. În cele din urmă, este recomandată o alimentație lacto-vegetariană bogată, dar în același timp echilibrată și variată, dacă organismul cere surplus energetic.

Pe scurt, prin nutriție înțelegem totalitatea proceselor fiziologice prin care organismul își procură hrana necesară creșterii și dezvoltării, obținerii energiei pentru desfășurarea proceselor vitale, refacerii țesuturilor etc. Din nefericire, societatea occidentală consumă cele mai nefavorabile alimente, cu nivel crescut de toxicitate pentru organism, în ciuda campaniei media care, de cel puțin 10 ani, a luat o poziție fermă în ceea ce privește alimentația echilibrată și sănătoasă, prin numeroase emisiuni de radio și televiziune difuzând informații utile și necesare.

Conform unor statistici publicate de Organizația Mondială a Sănătății, în timp ce 800 milioane de persoane sunt malnutrite, peste 1 miliard au ajuns supraponderale, dintre care 300 milioane prezintă afecțiuni importante. În Statele Unite, 60 milioane de oameni (30% din populația adultă) suferă deja de obezitate iar numărul tinerilor cu vârste între 6 și 19 ani, care au astfel de probleme, a crescut de trei ori în intervalul 1980-2002, conform specialiștilor Asociației Medicale Americane.

Organizația Mondială de Cercetare a Cancerului estimează că o mare parte din decesurile determinate de cancer au la bază obezitatea și dieta nesănătoasă. Factorii care influențează sănătatea pot fi grupați astfel: alimentația fast food cu conținut ridicat de grăsimi saturate, hidrați de carbon și prea puține substanțe nutritive, mâncarea supraprocesată și prefabricată, asociată unui deficit de fibre vegetale provenite din fructe, legume și cereale, stil de viață sedentar, poluarea, stress-ul, anumite tipuri de medicamente, lipsa relaxării și ore de somn insuficiente sau somn perturbat.

Dr. Rich Anderson, specialist nutriționist a afirmat următoarele:

„Sistemul digestiv este centrul întregului corp. El hrănește glandele și organele noastre și implicit fiecare celulă. Atunci când sistemul digestiv este lent, saturat cu acid și toxic, el devine din ce în ce mai ineficient. Ulterior, intestinul manifestă o creștere nenaturală de aciditate și încearcă să se protejeze de aceasta secretând o substanță (glicoproteină) care se depune pelicular pe lungimea întregului perete intestinal.

Odată cu evoluția acestei probleme, digestia tinde să se degradeze iar toxicitatea intestinului crește foarte mult. Astfel, sângele se încarcă cu toxinele care circulă prin vasele sanguine ale intestinului. El conduce substanțele nutritive ce hrănesc inima, plămânii, creierul, mușchii etc., ajungând în cele din urmă spre ficat.

După zeci de ani de procesare a toxinelor sanguine, ficatul se deteriorează și devino mai lent. Ulterior el va funcționa ineficient și toxinele vor ajunge spre rinichi, inimă, limfă, încheieturi, creier, piele etc. Acolo, toxinele formează depozite și apariția bolii este inevitabilă, deoarece sângele devine incapabil să mai transporte oxigen și elemente nutritive în cantități suficiente.” ***

Pentru alle detalii, puteți consulta și pagina web: <http://www.nutritia-sanatoasa.ro/>. Există nenumărate manuale de specialitate pe aceasta temă. Unele sunt menționate și în referințele bibliografice de la sfârșitul cărții **“Biotransformări sub Influența Psihicului”**.

4.7.2.2 ATITUDINEA 2 - PREGĂTIREA TEORETICĂ

Aceasta are rolul de a explica practicantului tot ceea ce este legat de dobândirea cunoașterii de sine, probleme de viață, câștigarea încrederii în sine, raționamente corecte, funcționarea minții umane și elemente de fizică cuantică. O listă importantă a acestor surse de informare e prezentată în bibliografia cărții **“Biotransformări sub Influența Psihicului”** dar ea este accesibilă gratuit și de pe pagina web a autorului (www.scribd.com/cristim23).

Această pregătire necesită, la rândul ei, ani de zile, continuând și după atingerea rezultatelor. Din nefericire, viața exagerat de trepidantă a societății de consum, lipsa acută de timp liber și condiții adecvate de liniște și retragere, face aproape imposibilă îndeplinirea acestei atitudini. Aceasta nu e o condiție eliminatorie, dar poate întări foarte mult încrederea interioară, mai ales în situațiile în care subiectul a fost puternic influențat de culte religioase, secte sau alte organizații.

Din acest motiv, s-a introdus o anexă mai amplă, (care poate fi consultată în cartea **“Biotransformări sub Influența Psihicului”** sau de pe pagina web a autorului) care are rolul de a șterge din mintea practicantului cele mai înrădăcinate ideologii și mentalități, pentru a-l determina să

vedea ceea ce se situează cu adevărat dincolo de cuvinte, expunerea lui Miceal Ledwith fiind cea mai potrivită în acest sens. Este esențial de înțeles faptul că sunt necesare toate părgiile posibile în vederea unei posibile dezvoltări interioare.

Ca anexă în aceeași carte, există pentru cititori o bibliografie și o anexă care merită consultate, titlu cu titlu, plus cărțile în format electronic de pe DVD-ul aferent. DVD-ul este oferit gratuit la cerere numai celor care doresc un exemplar din cartea originală **“Biotransformări sub Influența Psihicului”**.

4.7.2.3 ATITUDINEA 3 - RESPECTUL FAȚĂ DE CUVÂNT ȘI ADEVĂR

Aceasta este o atitudine eliminatorie. Deși îndeplinirea ei nu necesită pregătire specială, ea este din ce în ce mai greu de realizat datorită îngrămădării unei mentalități excesive de nepăsare față de cei de lângă noi, perpetuarea minciunii și înșelăciunii, a violenței și tratarea violenței prin violență.

Singura teorie care ar putea motiva această atitudine e participarea observatorului la experiment, pe baza asocierii principiilor fizicii cuantice. Minciuna și nepăsarea ar reprezenta un fel de „negare” manifestată în desfășurarea experimentului. Observatorul își neagă propriul experiment. Gândurile sunt energii iar cuvintele sunt „încăleate” cu energiile specifice gândurilor care le însoțesc.

S-a observat cu ajutorul investigației RMN că atunci când subiectul minte sau exagerează conștient faptele și/sau realitatea percepută, activitatea cerebrală se intensifică, deoarece în timp ce afirmarea adevărului este un simplu proces cognitiv, afirmarea neadevărului este un proces complex care constă în folosirea unei cantități mari de energie și materie cerebrală, activarea mai multor lobi pe suprafețe extinse, influențând comportamentul tuturor celulelor corpului.

Nerespectarea adevărului perceput (chiar dacă e incomplet) favorizează o situație de conflict care se manifestă intens asupra creierului. Creierul încearcă să soluționeze problema și intră în conflict cu el însuși. Repetarea acestor situații determină apariția unor obișnuințe sau permanente la nivelul gândirii, astfel încât afirmarea neadevărului devine un fenomen „firesc”.

Problema care apare în societatea umană este o discrepanță exagerată dintre gândurile rostite și cele nerostite. Experimentul (care poate fi orice acțiune banală de zi cu zi) se bazează pe multitudinea de gânduri implicate. Dacă sunt în opoziție cu experimentul, apare un conflict care nu poate fi soluționat iar observatorul eșuează în a-și atinge scopul. Se spune, nu întâmplător, că „suntem ceea ce gândim”.

4.7.2.4 ATITUDINEA 4 - RITMAREA RESPIRAȚIEI

Această atitudine este necesară mai mult în societatea occidentală, deoarece stress-ul excesiv a modificat semnificativ ritmul respirator al indivizilor. Cum se știe, starea de stress mărește ritmul respirator și micșorează volumul de aer inspirat iar cea de relaxare produce opusul. Medicina nu recunoaște legătura importantă dintre ritmul respirator și activitatea creierului (și glandelor). Dar există studii legate de rolul oxigenului în organism, care regenerează și realimentează celulele bolnave, respectiv produce îmbătrânire accelerată.

Așadar este important să știm cum îl respirăm sau cum îl administrăm (în cazul aplicării unor terapii oxidative). Există opinii în literatura esoterică, conform cărora fiecare ființă umană ar avea un număr oarecum predestinat de respirații și bătăi ale inimii. Deși această ipoteză nu poate fi demonstrată prin mijloace științifice, putem înțelege faptul că nu este recomandat să „accelerăm” aceste două bioritmuri vitale esențiale.

În general, subiecții din societatea occidentală sunt caracterizați prin bioritmuri, mai degrabă ridicate decât scăzute, datorită factorilor de stress.

Din punct de vedere al realizării biotransformărilor, respirația are rol de *moderator* al stărilor emoționale și trebuie să fie lentă tot timpul și nu doar în momentele în care subiectul își propune să declanșeze procesul biochimic. Pe baza unor exerciții zilnice simple și ușoare, subconștientul va prelua, în cele din urmă, noul ritm și îl va memora ca atare. Subconștientul este un mecanism care funcționează prin repetarea ideilor și acțiunilor. Dacă ne autosugestionăm cu ideea de boală, atunci subconștientul va favoriza apariția bolii sau o va accelera pe cea care deja a apărut.

Dacă vrem să schimbăm ritmul respirator, prin repetare mai îndelungată (aprox. 6 luni) se resetează ritmul vechi și se „copiază” cel nou. Exercițiile de ritmare a respirației sunt prezentate în extenso în literatura esoterică. Din acest punct de vedere, lucrările care descriu aceste exerciții sunt utile și merită lecturate. Exercițiile de ritmare a respirației pot fi descoperite, cu ușurință, în literatura menționată în bibliografie.

Majoritatea pot fi practicate fără pericole. Un exemplu detaliat este prezentat în capitolul numit **EXERCIȚII DE RITMARE CONȘTIENȚĂ A RESPIRAȚIEI** iar prezentarea lecției se va putea realiza în sala de sport.

4.7.2.5 ATITUDINEA 5 - CONȘTIENȚA DE VIAȚĂ

Aceasta este o atitudine necesară, deoarece starea emoțională, bogat ilustrată prin aspecte benefice de bună dispoziție, bucurie și împlinire, este necesară ridicării stării de agregare a amestecului seminal până la o scurtă stare intermediară (notată cu S₁ și prezentată în capitolele anterioare), determinată de calitatea acestei conștiințe a vieții.

Orice alte stări opuse celor amintite blochează mecanismele biochimice, anulându-le parțial sau definitiv. Conștiința de viață înseamnă a descoperi bucurie în cât mai multe acțiuni, în cât mai multe momente și de a realiza totul cu atenție, detașare, luciditate și trăire euforică, chiar extatică dacă este posibil. Conștiința de viață reprezintă răspunsul sub formă emoțională la întrebările: „Ce este viața?”, „Care este sensul ei?”, „Cum trebuie trăită?” și, mai ales, „Cum trebuie să ne bucurăm de ea?”

Din motive legate de mentalitatea greșită sau inadecvată a societății occidentale, nu putem prezenta anumite detalii despre aspectele privind trăirile intime, care sunt cel puțin la fel de importante. Din aceleași motive, ele nu sunt descrise nici în literatura ezoterică (de cele mai multe ori) sau sunt descrise în limbaj excesiv de simbolic, astfel că, deocamdată, nu se poate vorbi mai mult despre acest subiect. Comentarii suplimentare sunt prezentate în capitolul 12 al cărții **“Biotransformări sub Influența Psihicului”**.

4.7.2.6 CONCLUZII

În ceea ce privește realizarea acestor 5 atitudini, trebuie subliniat că nu este vorba de atingerea perfecțiunii absolute, ci de intenția, cât mai bine focalizată, asupra reușitei de a învăța din greșeli și nu se referă la situația utopică de a nu mai comite greșeli. Ideea de a nu comite aceeași greșală reprezintă un punct câștigat, în sensul că învățătura a fost asimilată corect cu privire la o anumită situație negativă. Faptul că pot apare situații nedorite și se vor comite noi greșeli nu trebuie considerate eșecuri, câtă vreme nu au fost comise cu intenții clare. Nimeni nu e perfect și perfecțiunea nu este un scop. Eșecurile trebuie iratate cu încredințare iar realizările trebuie fructificate cu umilință și simplitate.

4.8 DECLANȘAREA MECANISMULUI BIOALCHIMIC

După îndeplinirea, atât cât este posibil, a celor 5 atitudini menționate, declanșarea procesului biochimic mai necesită un singur element important, și anume o concentrare mentală excepțională continuă, timp de câteva minute, mai mare decât orice altă concentrare sau situație limită în care ai fost vreodată, care se impune în starea intermediară S₁. Aproximarea de pragul declanșării biochimice poate fi asociată cu o situație limită. Aici au loc cele mai intense și violente transformări pe care le poate obiectiva un practicant.

Uneori, biochimia se poate declanșa în urma conversiei unor energii negative psihono-emoționale de foarte mare intensitate (care apar în situații limită, stări critice, situații neașteptate) în energii benefice, asemenea unui foc interior, dar acest proces nu poate fi predeterminat sau anticipat. Fiecare practicant va observa propriile detalii și va trece prin propriile experiențe, care sunt unice și ne-transmisibile. Este nevoie de mare atenție și perseverență. În câteva minute, are loc trecerea de la condiția umană obișnuită și firească (care nu e deloc firească) la aceea de ființă capabilă să resimtă

un grad ridicat de libertate și independență. Acest prag este asemănător pragului dintre starea de somn și cea de veghe.

Este extrem de dificil de manifestat *prezența* exact în zona pragului, adică între stări. În cazul analizat, există totuși avantajul că procesul se desfășoară în starea de veghe, dar concentrarea mentală trebuie să fie de o intensitate excepțională, asemenea unei raze laser, dublată de o relaxare musculară generală. Acest mecanism nu reușește de la prima încercare, nici de la a doua, ci probabil după câteva sute sau mii de încercări, fapt care poate aduce multă descurajare, dar este esențial să se mențină perseverența și încrederea în reușită. Nu există raționamente clare și precise care să poată descrie întreaga fenomenologie, exact așa cum se întâmplă, deoarece nu există mijloacele tehnice și lingvistice necesare pentru a o obiectiva și explica.

Aici intervine încă un element care necesită o abordare specială: diferențele dintre structurile psiho-emoționale și aptitudinile interioare ale oamenilor sunt atât de mari, încât fiecare va trebui să descopere înodabilitatea de unul singur, deoarece calea individuală este nescrisă. În vederea acestei abordări, se impune cu necesitate realizarea tuturor eforturilor intelectuale posibile, chiar și în puținul timp pe care îl are fiecare la dispoziție, pentru a înțelege cât mai bine anumite proprietăți ale corpului fizic și a stărilor emoționale, asemenea unei autoanalize care se recomandă fără a perturba bunul mers al vieții de zi cu zi, preocupările, interesele imediale, serviciul, relațiile socio-profesionale și cele familiale, studiile și lucrările de specialitate, buna conviețuire cu toți cei din jur etc. Cu alte cuvinte, nimeni și nimic nu trebuie să perturbe viața firească așa cum se desfășoară ea în societate (cu părțile ei bune și slabe).

Este o mare greșeală să fie prezentate descrieri pur personale ale unor stări, care oricum nu sunt transmisibile, deoarece adeptul va încerca să le copieze sau va asocia propriile sale realizări cu „modelul” oferit. Este nevoie doar de un *alt* punct de vedere și o *altă* atitudine interioară, prin intermediul căreia se pot îndeplini aceleași lucruri ca și până acum. În măsura posibilităților și interacțiunilor cu ceilalți membrii ai familiei, rămâne valabilă sugestia conform căreia este important să se acorde mai mult timp cunoașterii de sine, cu tot ceea ce implică aceasta, dar fără a forța pe alții să facă același lucru, fără a impune cu forța ideile personale celor care nu sunt pregătiți să le înțeleagă.

Nu se recomandă imitarea altora, a deveni altcineva sau altceva, ci doar de a înțelege în profunzime și în rest să fii tu însuși, așa cum simți că te poți desfășura într-un context, în care acțiunile și ideile tale nu reprezintă o amenințare la adresa celor din apropiere. Dar, aceasta este o linie de demarcație greu de trasat, deoarece însăși această cană este o amenințare directă asupra credințelor și ideologiilor false create de societate.

Rămâne la latitudinea fiecăruia să își umple puținul timp liber pe care îl mai are la dispoziție cu ce anume dorește astfel încât acțiunile sale să nu producă tulburări emoționale, stress sau alte asemenea manifestări nedorite atât lui cât și celor din jur. În acest sens, locul de muncă și familia reprezintă două obiective de maximă importanță în viața fiecărui individ. Alegerile realizate își vor pune amprenta definitiv asupra întregului curs al vieții. Pentru toți cei interesați autorul le stă la dispoziție, pentru a răspunde la întrebări. El poate fi contactat atât prin telefon cât și prin internet.

4.8.1 OBSERVATOR, EXPERIMENTATOR ȘI OBIECT AL EXPERIMENTULUI

Ca urmare a numeroaselor întrebări ce mi-au fost adresate de către persoane sincer interesate de mecanismul declanșator al fenomenului biochimic, am încercat să descriu relația dintre aceste trei aspecte esențiale ale vieții. Descrierea este însă insuficientă, săracă și incompletă.

Noi existăm în permanență în dubla ipostază de *observatori* și *experimentatori* ai unui anumit obiect al fiecărui experiment din orice moment pe care îl trăim. Fizica cuantică a postulat, probabil una dintre cele mai descoperiri ale secolului: *noi modificăm (într-o anumită măsură), realitatea pe care o observăm. La scară atomică, acest aspect este clar demonstrat prin calcule ce pot fi înțelese de către specialiști cu înaltă pregătire. La scara Universului, s-a dovedit că fizica cuantică este funcțională. Stephen Hawking a reușit să conceapă modele matematice excepționale, care conectează fenomenele și procesele macrocosmice cu cele microcosmice. Însă aceste descoperiri trebuie integrate unei științe a conștiinței.*

De aici rezultă că este perfect logic și acceptabil faptul că omul, situându-se în partea mediană a dimensiunilor lumii materiale, nu se poate sustrage legilor fizicii cuantice. Dacă acceptăm ideea că nu putem ocoli aceste legi, înseamnă că ele ne determină și ne influențează existența moment de moment. Astfel, *dacă observi un fenomen, atunci îl modifici, dar dacă vrei să îl descrii în cuvinte, atunci nu este exact acela ci doar o palidă aproximare.*

Cum putem aplica această lege în biologia umană? Foarte multe procese și fenomene din corpul uman sunt încă necunoscute. Nu știm în ce fel le influențăm dacă vom încerca să le observăm, dar cel puțin două dintre ele pot fi influențate cu rezultate predictibile: **primul** este respirația iar **al doilea** este circulația fluidelor seminale.

Dacă observăm (și chiar cultivăm o aprofundare), a observării actului respirator, conform celor prezentate în capitolul 5, *atunci* îi putem modifica ritmul. Experimente practice au demonstrat faptul că acest tip de exerciții, favorizează o scădere a ritmului, dar cu o creștere a amplitudinii și eficienței oxigenării sanguine menținându-se un tonus vital și biologic foarte bun.

Odată ce acest aspect, împreună cu celelalte 4 atitudini, ce favorizează biochimia, sunt integrate în viața noastră de zi cu zi, obținem o profunzime mărită a *actului de observare* ce poate fi aplicat circulației fluidelor seminale. O primă și unică *observare* nu conduce la rezultate definitive și imediate, dar va avea o anumită influență garantată asupra *obiectului*, rezultatul acestei influențe fiind *modificarea* acestei circulații. Circulația se poate desfășura numai în două moduri posibile:

- a) Fluidele seminale sunt evacuate spre exteriorul organismului;
- b) Fluidele seminale sunt biotransformate în interiorul organismului.

Neobservarea acestui fenomen a determinat timp de mii sau milioane de ani, un flux de tip a) în exces față de tipul b). Aplicând legile fizicii cuantice, *observarea* acestui fenomen permite *experimentatorului* modificarea fluxurilor în sensul maximizării celui de tip b) și minimizării celui de tip a). Acest rezultat este predictibil conform principiului *observatorului* dacă este aplicat asupra circulației fluidelor seminale, deoarece poate fi argumentat prin obținerea unui rezultat analog din aplicarea aceluiași principiu asupra circulației aerului inspirat și expirat. Modificarea unui ritm se face prin repetare, până ce subconștientul înregistrează și memorează noul ritm indus prin tehnici psiho-fizice.

Dacă pot aplica o anumită lege asupra unui anumit fenomen al corpului fizic (de exemplu, respirația), atunci ea poate fi aplicată tuturor celorlalte aspecte cel puțin de aceeași natură. Faptul că este mult mai ușor de aplicat principiul *observatorului* asupra *obiectului* circulației aerului inspirat și expirat când rezultatele sunt observabile în timp scurt, decât asupra *obiectului* circulației fluidelor seminale are legătură cu *profunzimea acestei observații*.

Diferite obiecte și fenomene asupra cărora *experimentatorul* realizează *observații* produc efecte diferite. Astfel, *observarea* anumitor fenomene cu o anumită *profunzime* (sau *stare de conștiență*) poate produce modificări mai mari, mai rapide și cuantificabile, în timp ce *observarea* altora, cu *aceeași stare de profunzime* (sau *conștiență*) poate produce modificări mai slabe, lente și dificil de cuantizat.

Deoarece experimentul *observării* circulației fluidelor seminale nu are decât două rezultate posibile, rezultatul trebuie să corespundă manifestării opuse de *neobservare*, pentru simplul motiv că nu există și o a treia alegere. Există cel puțin două cauze identificabile ale acestui neajuns:

- fluctuațiile minții;
- setarea implicită a Naturii, în vederea asigurării perpetuării speciei.

Prima cauză poate fi suficient de bine minimizată prin aplicarea celor 5 atitudini descrise în capitolul 4, dar minimizarea celei de-a doua necesită o anumită acumulare de energie mentală (psihică) necesară depășirii unei bariere ancestrale. Această energie se obține gradat, pe măsură ce minimizăm fluctuațiile minții, deoarece respirația este factorul determinant. O a doua sursă de energie se obține prin trăirea efervescentă a emoțiilor și bucuriilor de zi cu zi, astfel că optimizarea aplicării celor 5 atitudini, permite obținerea unui surplus de energie, ce poate fi ulterior adus cu ușurință la nivelul psihicului (a minții și a inteligenței).

Astfel, se poate presupune că declanșarea mecanismului biochimic, prin cultivarea celor 5 atitudini esențiale, nu numai că este posibilă, ci chiar inevitabilă. În concluzie, se poate afirma:

A. Înțelegere rațională favorizează observarea.

B. Observarea pătrunzătoare favorizează schimbări.

C. Schimbările devin cumulative în timp iar mecanismul se declenșează.

Ce înseamnă a observa? Deseori, a observa un lucru poate fi asociat cu a privi acel lucru și nu neapărat a ști o teorie despre el. Un exemplu sugestiv poate fi prezentat astfel: cu toții știm cum arată un fluture în zbor. Știm că bate din aripi, știm că zboară cu viteză, poate face diverse manevre în aer, știm comportamentul lui etc. Dar să observi un fluture în zbor, înseamnă exclusiv să ne fixăm vizual cât mai mult și mai bine cu putință asupra poziției sale în aer și să urmărim întregul zbor de la desprinderea sa, de exemplu de pe o floare, până la aterizarea sa într-un alt loc. Acest tip de observare nu e legat în niciun fel de actul unei cunoașteri raționale. Ea pare a fi neobișnuită deoarece, odată cu intrarea noastră în sistemul de educație și învățământ, lucrurile, ființele și fenomenele sunt etichetate, analizate și teoretizate, dar prea puțin observate.

• A ști o mulțime de lucruri despre funcționarea biologiei umane este un fapt evident care nu necesită alte explicații. Se cunoaște anatomia, fiziologia, biologia celulei, patologia etc.

• A observa un anumit lucru, proces sau fenomen din corpul biologic necesită o atitudine asemănătoare celei prezentate în exemplul anterior.

În cazul de față, observarea foarte atentă înseamnă observarea profundă și focalizată a circuitului fluidelor semnale, de la primele semne premergătoare începutului oricăror tendințe la semnalele care anunță o apropiere de un moment culminant, observarea modificării stărilor psiho-emoționale în această etapă, observarea unor detalii de cât mai mare finețe și subtilitate ale acestei manifestări, de la începutul până spre finalul acesteia și de a nu opune rezistență, așa după cum nici în cazul observării unui fluture în zbor, nu opunem rezistență zborului acestuia. Cu alte cuvinte, ne detașăm de obiect, dar îl observăm.

4.9 HIPERBIOALCHIMIA

Hiperbioalchimia este o bioalchimie intensificată la voință atunci când aceasta se află deja în starea de automenținere. Hiperbioalchimia apare pe durate de timp limitate și nu se automenține. Ea este condiționată de fenomene temporare emoțional-extatice extreme care pot să apară spontan sau pot fi cultivate în anumite condiții speciale. Abordarea lor necesită experiență și atenție deosebită. Durata unui interval de hiperbioalchimie poate varia de la câteva ore la câteva zile, uneori fără întrerupere sau pot fi însoțite de scurte perioade de somn obișnuit sau somn ultrarapid.

Efectul imediat al hiperbioalchimiei este o accelerare a productivității seminale simultan cu accelerarea biotransformărilor pe unitate de timp, ceea ce are drept rezultat aducerea unei cantități suplimentare de energie vitală în organism, mai ales în zona creierului. Această energie poate determina accelerarea proceselor de vindecare a unor maladii mai severe și în același timp modificarea anumitor ritmuri cerebrale și/sau bioritmuri ale organismului, iar pe măsura repetării perioadelor de hiperbioalchimie, aceste modificări tind să se permanentizeze. Practicanții perseverenți vor trebui să descopere singuri aceste detalii, deoarece ele vor fi extrem de bine particularizate propriei lor personalități.

În general, numeroase fenomene de extracorporalitate, dedublare, proiecție la distanță și altele sunt corelate cu mărirea rapidă a energiei vitale din zona creierului și suprapunerea unei componente a undelor de tip alfa și theta (specifice transei și somnului profund) peste cele de tip beta (specifice stării de veghe). Tot datorită creșterii semnificative a intensității energiei vitale din zona creierului se poate ajunge la situații de percepții extrasenzoriale, experiențe mistice sau de tip OZN, abducții sau experiențe de natură religioasă prin hiperactivarea glandei pituitare, generându-se molecule de DMT, care le determină și întreține. Ele sunt instabile în timp, pot genera anumite forme de dependență, transferă minții destul de multe informații eronate iar repetarea lor limitează sau plafonează dezvoltarea interioară a celui care le manifestă.

Notă:

Hiperbioalchimia mai poate fi generată, mult amplificat, într-o relație intimă în care ambii parteneri au eficientizat un proces de biotransformare cu autosusținere. Ameliorările unor procese inflamatoare determinate de afecțiuni cronice pot fi surprinzătoare, culminând uneori cu vindecări aproape complete.

4.10 CONCLUZII

Realizarea fenomenului bioalchimic atât la femeie cât și la bărbat are elemente comune, dar și diferențe semnificative. Când acesta nu se dezvoltă „firesc” de la vârsta adolescenței, acumularea de toxine, obișnuințele și mentalitățile eronate impun cu necesitate o abordare prin educație conștientă, folosind cunoașterea teoretică adecvată, la care se adaugă cultivarea anumitor tehnici, atitudini și formarea unor noi mentalități care să favorizeze pregătirea declanșării conștiinței a fenomenului bioalchimic.

Cartea se adresează, în special, persoanelor care nu manifestă cu suficientă eficiență mecanisme bioalchimice și care doresc să le identifice, să le cultive dar, mai ales, să le realizeze practic. În baza interviurilor realizate și discuțiilor purtate cu diferite persoane, se poate preciza faptul că, în ciuda multor opinii contradictorii, realizarea bioalchimică prin tehnici de educație psihomentală nu este mai ușoară pentru bărbați și mai dificilă pentru femei. Ea nu este nici ușoară și nici imposibilă.

Sexul masculin sau feminin nu poate determina, favoriza, sau defavoriza acest mecanism, deoarece, într-o astfel de eventualitate, unii ar avea tendința să se considere victime ale propriului lor sex. Aceasta e doar o iluzie, precum este și aceea legată de victimizarea noastră față de informația ADN. Noi nu suntem victime! Nu suntem nici victimele propriului nostru genom și nici ale sexului pe care îl avem. Suntem victimele propriilor noastre mentalități, credințe false și atitudini greșite față de viață și mediul înconjurător.

Organismul nostru biologic refuză declanșarea acestor mecanisme, deoarece este dotat cu sisteme de autoprotecție, care intră în funcție atunci când condițiile fizice și psihice sunt necorespunzătoare. Faptul că, ulterior, după 10 sau 20 ani, reușim să recreem aceste condiții, dar mecanismul nu se declanșează, este legat de starea de inerție, toxicitate acumulată și îmbătrânire celulară care se instalează gradat.

Organismul va răspunde tot mai greu la stimulii psihici, se va adapta tot mai greu unor atitudini și deprinderi noi, va face față tot mai greu condițiilor de mediu și cercul vicios se închide cu slăbirea accentuată a sistemului imunitar. Apariția bolii va perturba mintea și orice alte preocupări, în afara bolii sau durerii, sunt puternic diminuate. Este un aspect absolut firesc și natural pe care trebuie să îl acceptăm. Alternativa este bioalchimia umană, dar ea nu reprezintă decât un pas mărunț și insuficient pentru a rezolva toată problematica suferinței.

Manifestarea ineficientă a acestui mecanism biologic este o cauză majoră a suferinței fizice și emoționale care se instalează gradat, odată cu înaintarea în vârstă. Adevărata evoluție personală este mai degrabă interioară decât tehnologică. Tehnologia nu se poate dezvolta peste nivelul mediu de conștiință al membrilor acestei societăți din prezent. Ea reprezintă o reflexie palidă a acestuia și nu un factor generator.

4.11 TRASEUL ENERGETIC ȘI EFECTE RESIMȚITE

Evenimentul declanșării acestor reacții biologice este de obicei violent fiind urmat de o serie lungă de consecințe, unele mai puțin plăcute. Cu ajutorul unei pregătiri adecvate, practicantul poate înțelege că aceste simptome nu reprezintă semne de boală, ci interacțiuni energetice cu simptome false de boală, precum arsuri severe în diverse zone ale corpului, cefalee, insomnii și altele. Toate acestea sunt evenimente temporare ce nu trebuie să producă îngrijorare.

De asemenea, e important să nu se intervină cu medicație, deoarece aceasta introduce mai multe toxine iar energiile dezvoltate vor produce și mai multă durere pentru a elimina produsele toxice recent acumulate. Autorul a experimentat declanșarea procesului bioalchimic definitiv și ireversibil în după-amiaza zilei de vineri 3 februarie 2006 la vârsta de 41 ani. Fiecare etapă a fost percepută cu multe detalii, dintre care unele au fost redată în cartea sa „**Biotransformări sub Influența Psihicului**”.

Prezența lor în acest manual nu e necesară deoarece, educarea unui fenomen de bioalchimie la vîrste tinere (între 15 și 25 ani) este lipsită de o simptomatologie atât de complexă precum cea redată de autor în cartea sa. Prin observații experimentale s-a estimat faptul că nivelul de toxicitate al

unui organism tânăr este mult mai redus și mai ușor de neutralizat prin fiziologia naturală decât la un organism cu vârste cuprinse între 25 și 50 ani. Cartea originală **"Biotransformări sub Influența Psihicului"** se adresează mai ales acestui segment de indivizi ale căror vârste se află în intervalul 25-50 ani.

4.12 NECESITĂȚI REDUSE ALE ODIHNEI NOCTURNE

Printre efectele resimțite și descrise de autor, în cartea sa **"Biotransformări sub Influența Psihicului"**, conform propriilor sale caracteristici, sunt important de amintit două lucruri foarte importante și anume avantajul reducerii necesităților zilnice alimentare și avantajul reducerii orelor de somn.

Autorul folosește fără nici un efort doar o medie de 4 ore de somn zilnic și câteva sute de grame de alimente solide, în rest, mai ales, alimente naturale care conțin apă în procente de cel puțin 80-90%. În plus, cu trecerea timpului, somnul inițial inconștient devine treptat semiconștient, datorită energiilor de biotransformare care se produc continuu în corp și care ridică gradul de conștiență al subiectului.

FENOMENUL SOMNULUI ULTRARAPID

Există anumite momente în care se manifestă un așa numit somn ultrarapid, adică o stare superficială de somn, fără deconectarea simțului auditiv, cu durata de câteva minute. În aceste perioade de timp, se resimte o revitalizare a întregului corp fizic ca și după cel puțin 3 ore de somn obișnuit. Fenomenul somnului ultrarapid poate fi uneori asociat cu somnul obișnuit de 4 ore pe zi pe care autorul îl experimentează de aproape 5 ani.

„Detectarea” momentelor de timp care „anunță” apariția somnului ultrarapid necesită anumită atenție și acordarea permisiunii de a se instala în cel mult 30 secunde de la „detectia” semnalelor premergătoare, la fel cum, pentru instalarea somnului obișnuit, există un interval mai larg de manifestare a somnolenței, de cel puțin 1-2 ore. Dacă subiectul se așează în poziția acceptării stării de somn în acest interval, el va beneficia de un somn odihnitor pe tot restul nopții, dar dacă îl refuză, atunci el va trebui să aștepte un nou interval de timp peste alte două ore, după care are posibilitatea de a beneficia de odihnă pe tot restul orelor nopții.

În cazul somnului ultrarapid, nu se cunoaște mecanismul care permite subiectului o recuperare vitală și energetică într-un timp atât de scurt, dacă se exclude prezența biotransformării. Din acest motiv, știința medicală nu este pregătită să accepte și să studieze epifenomenele asociate biotransformării, deoarece nici măcar biochimia nu este studiată și/sau acceptată ca obiect de studiu.

Experiența personală a autorului a determinat formularea unei ipoteze conform căreia somnul ultrarapid este o stare de prag a conștiinței situată între cea de veghe (obișnuită) și cea de somn (obișnuit), recunoscută în psihologie și psihiatrie dar care este denumită tranzitorie și se consideră că subiectul nu poate fi conștient în această perioadă de timp.

SOMNUL SEMICONȘTIENT

Somnul conștient este o stare specială a conștiinței, în care, cel puțin, simțul auditiv rămâne neadormit, corpul fizic atinge o stare foarte profundă de relaxare și subiectul poate să își audă respirația nazală mai mult sau mai puțin zgomotoasă (așa-numitul sforăit).

La început, această conștientizare stranie îi va produce întreruperea somnului și intrarea în starea de veghe, dar, după câteva zeci sau sute de asemenea experiențe, apare obișnuința (catalizată de mecanismele subconștiente automate) și ascultarea respirației începe să fie tolerată de partea trează a conștiinței, în timp ce o altă parte se află într-o stare neutră, probabil asociată somnului.

UNDELE CEREBRALE ȘI FUNCȚIONAREA CREIERULUI

Starea de veghe este opusă celei de somn și se caracterizează prin faptul că scoarța cerebrală este activată difuz, iar omul realizează o contemplare generală sau așteptare pasivă. În stare de veghe, creierul emite **unde beta** și consumă foarte multă energie pentru a controla organismul.

În timpul somnului, creierul emite **unde alfa și theta**. În această stare el ajută organismul să treacă de la stare de veghe, (consum energetic ridicat), la stare de încărcare (consum optimizat). Întregul corp se relaxează și în această stare anumite glande încep să secrete substanțe care ajută corpul să se regenereze din punct de vedere al energiei vitale necesare menținerii proceselor fiziologice.

În mod normal, aceste unde cerebrale nu pot fi emise de creier în același timp. Există însă și situații în care creierul poate să emită toate tipurile de unde cerebrale anterior amintite.

Aceste situații apar în timpul practicilor meditative. În timpul meditației s-a observat că frecvența respirației și a pulsului scade, tensiunea arterială și metabolismul se armonizează, contracțiile musculare dispar (datorită relaxării care este de aproape patru ori mai puternică decât în timpul somnului), iar undele cerebrale apar simultan și se sincronizează. Acest lucru a putut fi verificat atunci când o serie de practicanți ai meditației au fost de acord să fie testați în timpul practicilor.

Astfel de experimente au fost realizate cu sprijinul instructorului taoist Mantak Chia la Institutul pentru Biocibernetică Aplicată și Cercetarea Feedback-ului din Viena, Austria, dar și la un institut din San Francisco, S.U.A. În timpul acestor testări s-a observat și măsurat (printre alte rezultate) o echilibrare și armonizare a activității emisferelor cerebrale și în același timp sincronizarea undelor **alfa**, **beta** și **theta**.

Surse de informare:

<http://www.eva.ro/sanatale/medicina-alternativa/cum-poti-sa-dormi-si-sa-fii-treaz-in-acelasi-timp-articol-4316.html>

<http://ro.wikipedia.org/wiki/Aten%C8%9Bie>

INFLUENȚA BIOALCHIMIEI ASUPRA STĂRII DE VEGHE ȘI SOMN

Mentținerea unui fenomen constant de bioalchimie la nivelul corpului produce un fenomen asemănător, astfel că subiectul se poate afla aproape permanent într-o stare de sincronizare a undelor **alfa**, **beta** și **theta** fără ca acesta să fie neapărat într-o postură de meditație, putând chiar desfășura activități obișnuite care nu implică eforturi fizice sau mentale foarte mari.

Bioalchimia este un mecanism care se comportă ca un regulator și un optimizator de energie. Menținerea foarte mult timp a unei stări de sincronizare a undelor cerebrale are drept efect reducerea consumurilor la nivelul scoarței cerebrale, aprofundarea automată a stărilor de meditație și relaxare și creșterea puterii de atenție și focalizare. Există și opinii care susțin faptul că o asemenea economie de energie poate întârzia apariția prematură a îmbătrânirii, organismul fiind capabil de a se menține vital și sănătos la vîrstă înaintată. Desigur, această teorie necesită și demonstrații, bazate pe sute sau mii de observații experimentale pe subiecți dotați. Nu știm deocamdată unde am putea găsi acești subiecți, în același timp doriți să participe la experimente.

Din experiența autorului se poate preciza faptul că, în anumite condiții poate să apară o stare de modulare care se suprapune celei de veghe și este caracterizată de prezența unor unde (probabil **alfa** și/sau **theta**) care pot fi recunoscute nu doar prin monitorizare pe aparatură medicală ci mai ales prin efectele lor directe și anume tendința de a induce o stare de somn. Cu toate acestea, nu apare starea de somn iar somnul nocturn nu își modifică durate sau caracteristicile, deja menționate în paragrafele anterioare.

Se poate suspecta prezența unui fenomen de hiperbioalchimie care este un fel de bioalchimie ce sa desfoară ou viteză lent crescătoare sau uneori accelerată. Aceasta înseamnă că acumularea energiei în corp devine atât de mare încît creierul își poate permite să funcționeze într-o stare intermediară, numită și stare contemplativă sau meditativă.

Desigur, aceasta poate fi mult amplificată sau accelerată prin tehnicile de meditație, dar este important de precizat faptul că fenomenul de bioalchimie produce un efect sesizabil prin el însuși. Aceasta înseamnă că subiectul poate opta pentru a realiza activități obișnuite specifice rutinei zilnice, cu consum energetic optimizat sau poate alege să realizeze un exercițiu de meditație sau relaxare cu rezultate foarte bune.

Uneori pot să apară ocazional stări de căscat, ale căror origine încă nu este elucidată științific. Însă în cazul parcurgerii unor etape de modulare și sincronizare a undelor cerebrale, poate să apară ocazional o stare de căscat. În această situație particulară ea are o cauză energetică și este absolut naturală. Punctul de vedere prezentat poate avea un grad ridicat de subiectivitate, prin urmare el nu trebuie acceptat *ad litteram*.

Un alt aspect legat de influența bioalchimiei asupra corpului și creierului este creșterea stării de atenție. Atenția se definește ca funcție sau mecanism de orientare, focalizare și fixare a conștiinței asupra unui obiect, sarcini, întrebări, probleme, etc. Atenția face parte din categoria fenomenelor psihice care susțin energetic activitatea.

Referitor la starea de veghe, ea nu este aceeași la toți oamenii, ci are profunzimii diferite direct proporționale cu magnitudinea energiei vitale existente în corp în fiecare moment. Deseori auzim expresii adresate copiilor la școală sau chiar oamenilor maturi, de genul: a dormi stînd în picioare, a fi căzut din cer, a nu fi cu picioarele pe pămînt, etc. Ei bine toate aceste caracterizări evidențiază un singur lucru, care nu este bine înțeles, și anume: energia vitală diminuată în organism.

De aceea, există altele stări de veghe, cîți oameni sunt în viață și ele sunt diferite. Primele efecte ale diminuării energiei vitale în organism se resimt asupra minții și creierului. Abia mai tîrziu ele perturbă restul sistemelor și organelor biologice, determinînd în cele din urmă, apariția maladiilor și a îmbătrînirii premature.

4.13 FIINȚA UMANĂ ÎN VIZIUNE HOLISTICĂ

• **Sufletul** ar fi cea componentă bioinformațională imaterială care are proprietatea de a se „reîncarna” într-un anumit corp nou născut, pe baza unor condiții prestabilite și aduce cu sine toate experiențele acumulate de-a lungul altor așa numite existențe anterioare.

• **Conștiința** ar fi o altă componentă bioinformațională imaterială, cu rolul de a exprima și intermedia participarea sufletului la toate experiențele din cursul vieții „încarnate”. Ea ar cuprinde două aspecte: conștiința limitată sau ego-ul, care nu este capabilă să recunoască prezența sufletului la aceste experiențe și se „simte” oarecum ruptă de acesta, acționând ca un fel de entitate de sine stătătoare, respectiv o altă arie a conștiinței (Sinele suprem etc.), capabilă să recunoască prezența sufletului, dar care este momentan inaccesibilă și/sau negată de cea numită „ego”.

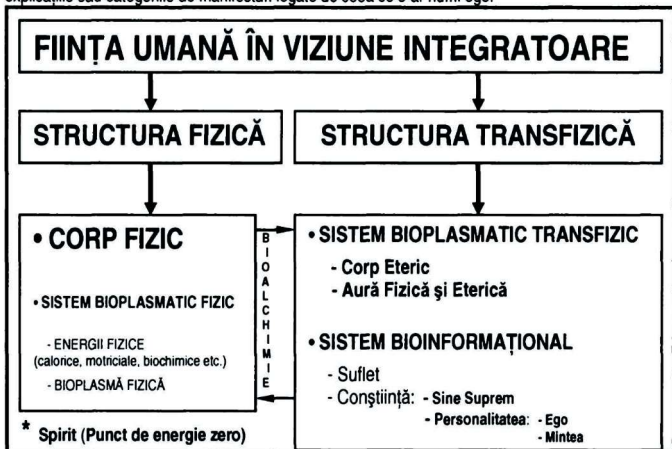
• **Mintea** este o altă componentă bioinformațională imaterială, prin intermediul căreia se desfășoară multitudinea de raționamente, interpretări și credințe asociate experiențelor trăite de „ego”, dar, de cele mai multe ori, cele două componente par a se confunda una cu cealaltă, conform exprimărilor deseori întâlnite la majoritatea indivizilor, care răspund la întrebarea „cine sunt Eu?” prin fraza „eu sunt această minte care gândește și acest corp care trăiește”.

Notă: Starea firească a minții este aceea de a fi localizată, dar și ea are nevoie de energie pentru a funcționa în acest mod. Devitalizarea repetată determină corpul să gestioneze resursele spre componentele biologice de maximă importanță și, astfel, mintea, lipsită de necesarul optim de energie vitală, devine instabilă și agitată. Ea va dirija haotic corpul și creierul, generând o identificare falsă a personalității prin întărirea ego-ului și slăbirea conștiinței de sine. Atunci când mintea primește energia vitală optimă, în urma proceselor biochimice, ea se va stabili, oscilațiile se vor micșora iar falsele identificări vor fi mai puțin prezente în sfera conștiinței.

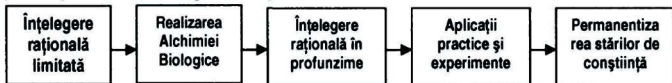
• **Spiritul** sau ar reprezenta o a patra componentă *neadăugată* acestui „amestec”, despre care se spune doar că este necreată și ar fi identică în fiecare ființă umană, lucru sau fenomen, celelalte componente menționate fiind create. Spiritul sau câmpul unificat de conștiință universală este nedescriptiv, imaterial, adimensional și atemporal, situându-se în afara oricărei realități create.

Notă: Aceste conceptualizări sunt extrem de inexacte și eronate atunci când se impune o investigație serioasă, deoarece elementele menționate formează un întreg care funcționează ca atare. Ele nu există definite separat.

Anumite conflicte interioare, transformări de natură psihică sau biochimică sunt deseori confundate de către adepții unor școli ezoterice ca fiind manifestări de natură metafizică. În continuare, sunt descrise experiențe care nu pot fi încadrate cu suficientă claritate în nici una din explicațiile sau categoriile de manifestări legate de ceea ce s-ar numi ego.

Până în prezent, nu există nicio dovadă științifică, care să explice și să demonstreze, fără îndoială, prezența sau absența oricăreia dintre cele 4 componente amintite, dar sunt convingeți că unele mistere au început deja să fie elucidate și într-un viitor nu foarte îndepărtat știința și medicina vor putea cuprinde o arie mai largă a cunoașterii de sine.

CONCLUZII:

Tot mai mulți cercetători, printre care și fizicianul William Tiller, șef al Departamentului de științe materiale din cadrul Universității Stanford, sunt convingeți că realitatea înconjurătoare este similară „holodeck-ului” din serialul TV „Star Trek Generația Următoare”, în care toate dorințele cu substrat material puteau fi „materializate” din computer. Tiller crede că Universul este rezultatul integrat al manifestării tuturor lucrurilor vii. În opinia sa, el există pentru ca noi să realizăm experiențe, sau după cum spunea un alt savant: „Universul s-a născut pentru ca să existe observatori”¹.

Ceea ce știința cunoaște este așa-numitul set de **legi generale** (normale), care descriu și ilustrează majoritatea fenomenelor și proceselor întâlnite și recunoscute de om. Mult mai recent, s-a formulat ipoteza conform căreia în natură se manifestă ocazional așa-numitele **legi speciale** (anomale – de la anomalii, fenomene anormale), care au acțiuni discretă, limitată în spațiu și timp, proprietăți cu totul neobișnuite și mecanisme necunoscute generând fenomene anormale. Numeroase asemenea fenomene s-ar datora manifestării acestui set de legi speciale, începând de la așa-numitele întâlniri de gradul 3, abducții, până la aparițiile mariale etc., cu influența, cel puțin parțială, a minții sau conștiinței martorilor. În acest context, s-a formulat o nouă ipoteză de actualitate și anume **fenomenul global polimorf**². Probabil că acesta este asociat cu conștiința umană. În principiu există două posibilități:

1. Fenomenul global polimorf este un subprodus colectiv al minții umane, al cărui rol este deocamdată dificil de precizat.

2. Fenomenul global polimorf este un fenomen independent, probabil natural, și inteligent dar nu un produs sau subprodus biologic, care se manifestă prin interacțiuni cu o conștiință umană.

Istoria și evoluția Universului, a Pământului, a vieții și a omului este rezultatul exclusiv al setului de legi generale (normale), care acționează aleator (și nu preferențial), la scară individuală, respectiv statistic la scară mare.

Multe încercări de a formula teorii generale și imbatabile, de a elabora modele ale manifestărilor considerate paranormale, anormale sau insolite sunt sortite eșecului. Cu toate acestea, existența legilor discrete și a manifestărilor este reală dar nu poate fi explicată. Faptul că un pahar spart nu se poate recompune din cioburi sau că nu putem întineri la voință, arată că setul de legi speciale are acțiune locală și preferențială strict limitată. Trăim într-o lume dominată aproape exclusiv de fenomene și legi normale iar insolitul și neconvenționalul sunt o excepție și nicicum o regulă în viața noastră³.

REFERINȚE BIBLIOGRAFICE:

S-au folosit comentarii personale originale și foarte scurte rezumate sau citate din următoarele surse de informare:

¹ emisiune TVR Cluj, „Fenomenele de la Pădurea Hoia-Baciu”, 2002

² serialul de televiziune „Unsolved Mysteries”, (1993-1999)

³ http://www.freewebs.com/d3vil_maxxx/glandeleendocrine.htm

⁴ <http://www.whatthebleep.com/>

⁵ Badiu C. Teodorescu-Exarcu, „Fiziologia și fiziopatologia sistemului nervos”, Ed. Medicală, 1978

⁶ Colectiv de autori, „Atlas de Anatomie”, Ed. Steaua Nordului, 2006, ISBN 973-8459-27-3. (un atlas de mare utilitate).

⁷ Adrian Opre, „Psihologie Generală”, Universitatea „Babeș-Bolyai”, Cluj-Napoca, 2002

⁸ Lynne McTaggart, „Cămpul – Căutarea forței secrete a Universului”, Ed. Adevăr Divin, 2009

5. BIOALCHIMIA FEMININĂ

5.1 SCURT ISTORIC

Procesul fiziologic al menstruației reprezintă o descărcare simptomatică de sânge și țesuturi necrozate din uter dar nu se știe aproape nimic despre factorul ei generator. Atât cauza cât și mecanismul menstruației sunt încă prea puțin cunoscute și cercetate.

- În cartea „*Contributions to the Study of the Early Development of the Human Ovum*”, 1908, autorii T. Bryce și J. Teacher, au prezentat menstruația ca pe un proces ciclic care ar urmări menținerea endometriului într-o stare de relativă imaturizare necesară producției unui țesut numit **decidua materna**, producție ce ar putea avea loc imediat după o perioadă menstruală însoțită de ovulație. Cu toate acestea, „*cauza primară precum și factorul generator al menstruației sunt necunoscute*”. S-a observat însă faptul că declanșatorul primelor sângerări îi reprezintă contracțiile ritmice ale mușchilor uterului, care se produc ca și când ar avea loc o naștere în miniatură.

- Alți doi autori, Burdach și Beard, au sugerat faptul că cel mai potrivit mod de a înțelege menstruația este de a o considera un avort involuntar al **decidua materna**. Pe de altă parte, unii autori au sugerat faptul că există o relație între menstruație și ovulație. Nu cu mulți ani în urmă, se credea că însăși maturarea unui ovul în ovare ar fi reprezentat factorul generator al menstruației.

- Dar în prezent se cunoaște faptul că ovulația are loc pe întreaga durată a vieții, chiar și în perioada fetală și în timpul gestației iar în urma unor operații chirurgicale de îndepărtare a ovarelor s-a constatat că menstruația a continuat să apară. Acest fapt a fost consemnat de Robinson, în *American Gynecological and Obstetrical Journal*, August, 1905.

- Menstruația regulată sau excesivă se poate manifesta chiar și în absența congenitală a ovarelor și tubilor Fallopieni. Cercetări amănunțite despre acest subiect au fost publicate de către Bossi, în *Annali di Ostetrica e Ginecologia*, September, 1896; plus un rezumat publicat în *British Medical Journal*, October 31, 1896.

- În același context legat de influența ovarelor asupra uterului îi putem menționa pe Carmichael și F. H. A. Marshall, cu publicația „*Correlation of the Ovarian and Uterine Functions*,” *Proceedings Royal Society*, vol. 79, Series B, 1907. Pe de altă parte, în condiții foarte bune de sănătate, o femeie cu organe genitale normal dezvoltate, cu mecanisme normale de ovulație, poate prezenta o absență totală a menstruației.

- Autorul german Beutner, a precizat în revista sa, *Centralblatt für Gynäkologie*, No. 49, 1893; (cu rezumat de asemenea publicat în *British Medical Journal*, December, 1893.) faptul că multe cazuri studiate au indicat că starea de graviditate poate avea loc chiar și în absența menstruației. În plus, există și o sursă suplimentară de informare în revista *Nouvelles Archives d'Obstétrique et de Gynécologie*, 25 Janvier, 1894, supplément, p. 9.

- Conform acestor precizări este nevoie să privim uterul asemenea unui organ relativ independent iar menstruația ca fiind un proces care se naște, fără îndoială, în prezența ovulației dar care totuși a devenit foarte independentă, astfel încât ea poate să fie sau să nu fie prezentă în anumite condiții.

- Este posibil, și chiar verificabil, faptul că factorul generator primar al ovulației și menstruației să fie identic. Autorul Heape, argumentează în cartea sa *Transactions Obstetrical Society of London*, 1898, vol. xl, p. 161, faptul că cele două sunt legate și influențate de o stare de acumulare a unui ferment, datorită unor modificări sanguine produse de calitatea și cantitatea surselor de hrană, domnia sa propune că ar fi vorba de gonadin. Detalii pot fi lecturate și în publicația lui W. Heape, *Proceedings of Royal Society*, 1905, vol. B. 76, p. 266.

- Cercetări efectuate pe animale de laborator au evidențiat faptul că ovulația ar putea depinde de copulație iar autorii consideră că ovulația și menstruația pot fi atât dependente una de cealaltă cât

și de un factor unic. Detaliile și concluziile acestor studii au fost publicate de F. H. A. Marshall, în *Philosophical Transactions*, 1903, vol. B. 196; de asemenea de Marshall și Jolly, *id.*, 1905, B. 198., și de C. J. Bond, în "An Inquiry Into Some Points in Uterine and Ovarian Physiology and Pathology in Rabbits," *British Medical Journal*, July 21, 1906.

- În anumite cazuri, menstruația poate lipsi în totalitate și femeia să fie în același timp într-o stare excelentă de sănătate. Un asemenea caz a fost cercetat de Dr. H. W. Mitchell, și a fost publicat într-un articol din New York County Medical Society, February 22, 1892 (ce poate fi regăsit și în *Medical Reprints*, June, 1892). Prezentăm în continuare un rezumat:

Subiectul a fost o femeie tină, necăsătorită, în vîrstă de 22 ani. A fost născută în Irlanda și a copilărit într-o atmosferă liniștită, alături de părinții ei, pînă la emigrare. În jurul vîrstei de 20 ani a emigrat în Statele Unite la New York. Pînă la acea dată ea nu a avut nici un fel de simptome menstruale și nici nu a știut că există așa ceva.

Dar, de îndată ce și-a găsit un serviciu la New York, cei apropiați au început să îi povestească ce efecte negative are lipsa menstruației încît a devenit îngrijorată, apoi a început să prezinte eemne de anemie, a pierdut din greutate, somnul a devenit neregulat și au apărut o serie de simptome imaginare la nivelul minții. S-a prezentat la un medic și a solicitat o examinare intrauterină. Examinarea nu a evidențiat nicio patologie. A fost asigurată de către medicul specialist că nu suferă de nicio boală la nivel somatic, și nu e nici bolnavă psihic.

În concluzie putem spune faptul că datorită sugestiilor verbale preluate ea a "uitat" că este diferită de alte fete. După o dietă sănătoasă, îngrijire corporală și gândire optimistă a revenit la starea anterioară de absență totală a menstruației cît și a simptomelor (care temporar au fost determinate de sugestie). După cîțiva ani de observări medicale atente ea s-a supus unei examinări complexe și s-a constatat că nu prezenta nici un fel de semne sau simptome anormale.

Examinarea a evidențiat următoarele: greutate 55 kg (scăzînd de la ca. 62 kg în Irlanda), talia, înălțimea și alte caracteristici ale aspectului fizic perfect normale, inima sănătoasă, puls 76, ritm normal, aparat respirator normal, respirație ușoară, somn normal etc. Este o femeie perfect sănătoasă, bine dezvoltată fizic, toate funcțiile fiziologice sunt normale cu singura excepție că îi lipsește ciclul menstrual. Studiindu-se, cu acordul ei, stările emoționale și excitația clitorisului, timp de 2 ani, s-a observat că toate acestea sunt normale cu singura excepție că părul pubian era foarte puțin prezent și toate instinctele sale erotice și dorințe sexuale erau absente.

Odată ajunși în această arie a cercetării, specialiștii au sugerat că ea are o anumită subdezvoltare a caracterului sexual, (n.t. deoarece știința medicală nu crede că cineva se poate sustrage tuturor dorințelor erotice dar în același timp să fie capabil de a le manifesta.)

- Într-o altă situație, autorul german Plant a precizat în revista *Centralblatt für Gynäkologie*, No. 9, 1896, cu rezumat apărut și în *British Medical Journal*, April 4, 1896, faptul că atunci cînd organele sexuale interne sunt subdezvoltate, menstruația este absentă, precum sunt absente și părul pubian, axilar iar cel de pe cap este lung și puternic. Este dificil de prezentat concluzii.

- În nici o manifestare fiziologică a organismului uman nu este normală prezenta durerii, cu excepția nașterii, deci nici în cazul menstruației nu se justifică existența acesteia. Prin modificarea atitudinii față de menstruație, se pot descoperi noi dimensiuni ale individualității umane. Pentru a înțelege cauza menstruației e necesară o schimbare de perspectivă. Menstruația este un proces hemoragic complex. Tot mai multe observații experimentale susțin ideea că menstruația poate fi dăunătoare atunci cînd fluidele sunt foarte abundente și se elimină în cantități însemnate, multe zile la rînd.

- dr. Emil Novak, profesor de obstetrică și ginecologie în Baltimore, la Universitatea John Hopkins a afirmat în cartea sa „Menstruation and its disorders (Gynecological and obstetrical monographs), Ed. Appleton (1926)”: „afirmația conform căreia menstruația este un proces de curățare prin care se elimină din corp toxine și materiile consumate, a creat credința conform căreia amenoreea (absența menstruației) determină o retenție a acestor toxine în corp, ele fiind dăunătoare pentru sănătatea femeii. După cum s-a arătat deja, nu există nici o dovadă științifică petru a susține o astfel de teorie și într-adevăr, rezultatele studiilor clinice sunt chiar opuse ei.”

- Prezența menstruației la femeie este o setare foarte veche a naturii umane, care s-a perpetuat în mod eronat prin educație și atitudini care îi determină manifestarea în exces. Atunci când sunt îndeplinite condițiile psihoemoționale necesare și gradul de biotransformare este ridicat, menstruația se manifestă asimptomatic, cu pierderi nesemnificative de fluide iar acestea nu au nici un fel de consecințe asupra stării de vitalitate a organismului.

În acest context, un studiu realizat de Dr. Mary Hodge (detalii la Marian Goldwasser, M.D. *Primary Dysmenorrhea* "A Local Manifestation Of A Constitutional Disease And Its Treatment, Los Angeles, Discussion By C. Morley Sellery, M. D., Beverly Hills; Etta Gray, M. D., Los Angeles; N. Kavinoky, M. D., Los Angeles.) pe 974 de fete sănătoase, a descoperit că 31% aveau dureri (și alte simptome) moderate, în 5% din cazuri acestea au fost severe, în 21% din cazuri au fost ocazionale, și în 7% ele au fost aproape absente. Durerile, precum și alte simptome, care apar în perioada premenstruală sugerează faptul că deja se produc anumite pierderi de substanțe cu caracter vital pentru sistemul nervos (și nu numai), în timpul leucoreei sau altor procese infecțioase ale vaginului.

- Un alt aspect, cu caracter de factor psihologic generator, este credința falsă conform căreia o femeie nu poate avea copii dacă apare fenomenul de suspendare a ciclului în condiții foarte bune de sănătate. În realitate, literatura inedică a consemnat numeroase cazuri ale unor femei care au născut copii sănătoși fără să fi avut vreodată ciclu menstrual. Celebru fiziolog John Harvey a consemnat în studiile sale faptul că a cunoscut o femeie care a născut mai mult de 10 copii fără să fi avut vreodată menstruație.

- Alți specialiști precum Haveloc Ellis au observat faptul că menstruația scade eficiența fizică și mentală a femeii, creându-i un handicap foarte mare. Multe dintre femeile care au succese deosebite în viața personală și/sau profesională, fie nu aveau menstruație deloc, fie aceasta era prezentă în cantități foarte mici.

Notă: lucrări importante ale dr. Haveloc Ellis: *The Evolution of Modesty, The Phenomena of Sexual Periodicity, Auto-Erotism (1900), The Nineteenth Century (1900) Analysis of the Sexual Impulse, Love and Pain, The Sexual Impulse in Women (1903), Erotic Symbolism, The Mechanism of Detumescence, The Psychic State in Pregnancy (1906), Psychology of Sex (1933).*

5.2 OBSERVAȚII ȘI CERCETĂRI RECENTE

5.2.1 EFECTELE CICLULUI MENSTRUAL ASUPRA SĂNĂTĂȚII

Influența variabilității hormonale din perioada menstruală este deja binecunoscută în literatura de specialitate. Într-o majoritate covârșitoare de cazuri, mai ales în timpul fazei luteale, boli precum astmul, acneea, epilepsia, migrenele, astenia musculară, tahicardiile și problemele de somn, glaucom și multe alte infecții virale se înrăutățesc.

- În plus, scade și rezistența la insulină. (detalii la Lee PY, Bazar KA, Yun AJ. *Menstrual variation of autonomic balance may be a factor in exacerbations of certain diseases during the menstrual cycle.* Med Hypotheses 2004;63:163–167, și la Snyder JL, Krishnaswamy G. *Autoimmune progesterone dermatitis and its manifestation as anaphylaxis: a case report and literature review.* Ann Allergy Asthma Immunol 2003;90:469–477; quiz 477, 571.)

- Insuficiența cronică venoasă se înrăutățește, datorită vasodilatației din faza luteală a menstruației (detalii la McCausland AM, Holmes F, Trotter AD Jr. *Venous distensibility during the menstrual cycle.* Am J Obstet Gynecol 1963;86:640–645.)

- Vaginoza bacteriană se înrăutățește în faza foliculară (detalii la Lee PY, Bazar KA, Yun AJ. *Menstrual variation of autonomic balance may be a factor in exacerbations of certain diseases during the menstrual cycle.* Med Hypotheses 2004;63:163–167)

- Cele mai importante efecte ale menstruației sunt cele ale apariției unor tumori, deseori cancerigene, datorită descărcărilor intense de estrogen sau a altor hormoni sexuali. Există rapoarte medicale în care se afirmă că multe tumori neoplazice precum melanoamele, carcinoame,

angiomioblastoame, cancerul de sân, tumori vasculare cutanate se datorează creșterii concentrațiilor de estrogen.

- Numărul ridicat de perioade de ovulație la femeie, pe durata vieții, este direct proporțional cu riscul de a dezvolta maladii canceroase. (detalii la Brincat MP. *Hormone replacement therapy and the skin*. Maturitas 2000;35:107-117, și la Manning JT, Caswell N. "Constitutive" skin pigmentation: a marker of breast cancer risk? Med Hypotheses 2004;63:787-789.)

- Într-o altă perspectivă, multe maladii canceroase se bazează pe ruperea legăturilor dintre receptori de estrogen și înmulțirea celulei. Culoarea pielii la femeie este de asemenea un bun indicator al nivelului de estrogen în organism. În grupurile de studii, femeile cu piele de culoare deschisă au niveluri de estrogen mai mari decât celelalte. (Detalii legate de cancerul ovarian pot fi consultate și în lucrarea lui Cruickshank DJ. *Aetiological importance of ovulation in epithelial ovarian cancer: a population based study*. BMJ 1990;301:524-525.)

5.2.2 CONCLUZII

În prezent, cu noile moduri de viață, obiceiuri și obiceiuri, nașteri mai bine protejate și speranță de viață mai mare, femeile își petrec mult mai mult timp în perioade de menstruație decât oricând înaintea. Știința modernă este pe cale de a dezvălui detaliile din spatele fiecărei ovulații pe care femeile le înțeleg: ciclul menstrual influențează fiecare aspect al fiziologiei și psihologiei vieții ei.

5.3 MANIFESTĂRI ALE BIOALCHIMIEI FEMININE

Datorită complexității ridicate a acestor evenimente se cunosc foarte puține aspecte legate de fiziologia biotransformărilor la femeie. Din mărturiile culese de la persoane sincere se poate formula ipoteza conform căreia biochimia feminină este un proces în urma căruia toate fluidele menstruale sunt recirculate și celulele cu funcție de reproducere sunt biotransformate. Acest proces poate să se manifeste în 3 modalități distincte:

A) Temporar (pe o perioadă de câteva luni, când persoana observă dispariția ciclului menstrual, concomitent cu o creștere semnificativă a vitalității). De obicei în această situație se încadrează cele care doresc să implice o educație prin tehnici și atitudini psihofizice.

B) Parțial (poate fi alit naturală cit și educată, se extinde o perioadă lungă de timp, uneori zeci de ani, când persoana observă o diminuare semnificativă a fluidelor menstruale, chiar dacă acestea nu au dispărut în totalitate).

C) Definitiv (este naturală și needucată, care se manifestă pe întreaga durată a vieții fără pierderi de lichide menstruale, cazuri rare).

În situația A, specifică unui număr mai mare de persoane, este dificil de a menține această biotransformare pe termen îndelungat, din anumite motive pe care le vom menționa în paragrafele următoare. Dar chiar și în aceste condiții, revenirea la condiția anterioară, nu mai este identică deoarece pierderile (din menstruațiile viitoare) de lichide cu caracter vital, **se reduc semnificativ**.

În situația B, care poate fi determinată de un ambient maternal favorabil, persoanele nu simt că ar avea nevoie să depună un efort pentru a menține această stare de biochimie. Ele nu sesizează nici un fel de avantaje sau dezavantaje, deoarece corpul biologic și componentele bioinformaționale se obișnuiesc cu acest reper al existenței, care este unic.

În situația C, persoanele au aceleași înțelegeri și atitudini ca și cele din situația B, cu diferența faptului că beneficiază de o componentă vitală excepțională, nevoi reduse de somn și alimentație, gândire foarte bine focalizată, spontaneitate și altele.

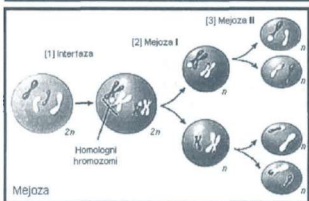
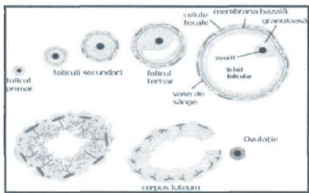
5.4 BIOTRANSFORMAREA CELULARĂ LA FEMEIE

Ambel ovar ale femeii ajung să conțină ca. 400.000-500.000 ovocite dintr-un total de câteva milioane de ovocite primare preexistente în cortica ovarului imatur al noilor născute. La vârsta pubertății, apariția hormonilor sexuali determină activarea unui ovocit în fiecare lună. Medicina clasică

a dovedit că imediat după activarea ovocitului hormonii determină o diviziune a acestuia în două celule inegale (numite **ovocit secundar** și un **globul polar**). **Ovocitul secundar**, fie se elimină în perioada de ovulație (din cadrul ciclului ovarian de 28 zile), dacă femeia are ciclu menstrual, fie este fecundat de un spermatozoid și rezultă un **ovul** (care își va continua diviziunea celulară) și un alt **globul polar**, despre care medicina clasică ne spune că se ... dezorganizează și se elimină împreună cu un țesut epitelial numit **endometru** (care se reface după menstruație).

Ce se întâmplă în situațiile B și C cind femeia are menstruație foarte redusă cantitativ, respectiv nu are deloc ? În situația C se poate aplica un raționament logic și anume opusul ideii din subparagraful anterior: **ovocitul secundar nu se mai elimină iar globulul polar nu se mai dezorganizează. Totodată ele nu își vor continua diviziunea celulară. Este logic ca ele să continue să se maturizeze.**

În situația B. răspunsul nu are o formulare care să ne permită o înțelegere suficient de corectă, deoarece este vorba de o situație intermediară între A și C.

fecundarea. Absența menstruației, în același timp cu absența fecundării, într-o anumită perioadă de timp, într-un organism foarte sănătos, nu poate fi explicată.

Educarea acestui mecanism nu poate fi înțeleasă decât prin faptul că, indiferent de metoda abordată, cele 5 atitudini descrise în capitolul 4, privind biochimia la bărbat, sunt necesare și probabil suficiente dacă sunt explorate cu răbdare și perseverență.

Un alt argument care ar susține ipoteza conform căreia biotransformarea nu poate avea loc decât **după** diviziunea unui ovocit primar este liberul arbitru pe care femeia îl are la dispoziție în a folosi materialul celular pentru procreere sau pentru biotransformare, în același mod în care celulele reproducătoare ale bărbatului sunt biotransformate numai după ce ating maturitatea, moment în care ele pot fi utile procreerii, respectiv biotransformării.

5.4.1 FAZELE CICLULUI LUNAR (28 ZILE) CU MENSTRUATIE

Faza proliferativă: Începe de la sfârșitul menstruației și durează 11 zile, timp în care mucoasa uterină (endometrul) se reface sub acțiunea estrogenilor.

Faza secretorie: continuă dezvoltarea mucoasei uterine, timp de încă 12 zile, grosimea acesteia dublându-se, de la 1-3 mm din prima fază, la 4-6 mm. De asemenea se dezvoltă o vascularizație și se secretă un lichid endometrial (produs de mucoasa uterină), care ajunge la suprafața mucoasei după 7 zile, calculate de la ovulație.

Faza de menstruație: Durează în medie 5 zile. Cu două zile înaintea de menstruație, secreția de estrogen și progesteron scade brusc, endometrul își reduce grosimea. În urma unor contracții musculare, controlate din subconștient, se rup vasele de sînge și în consecință mucoasa (endometrul) este necrozată și descuamată de uter, din nefericire, împreună cu întregul sistem de vascularizație care conține cantități însemnate de sînge și hormoni.

5.4.2 PERIODIZAREA CICLULUI MENSTRUAL

Notă: Aceasta are 4 faze și nu se suprapune perfect cu cele 3 faze descrise anterior, mai ales în situațiile de întârziere sau suspendare parțială a ciclului menstrual, deoarece aceasta se referă la un interval de timp cuprins între două menstruații succesive.

Perioada 1: Fără a intra în detalii academice este suficient de înțeles că are loc o intensificare a activității hormonale, creșteri foliculare la nivelul ovarelor și refacerea endometrului (în cazul în care femeia tocmai a avut o menstruație anterioară).

În toată această perioadă de timp, femeia resimte o nevoie acută de regerare vitală, datorită pierderii de sînge, țesut necrozat și probabil și a perechii de celule eliminate. În cazul în care nu s-a produs menstruația, femeia resimte exact opusul, adică o stare de bună dispoziție, vitalitate, echilibrul hormonal și împlinire (bazîndu-se pe mărlurile, puține la număr, ale celor care au ecluat acest fenomen fiziologic și care astfel au putut să își compenseze noul reper al evenimentelor vieții cu cel anterior). Această perioadă poate dura în medie 5 zile (între 3 și 7).

Perioada 2: Se dezvoltă mucoasa (endometrul cu vascularizația și glandele aferente) prin intermediul hormonilor, activitatea hormonală intensificîndu-se atît la nivelul aparatului reproducător cît și al creierului.

Această perioadă este caracterizată de o anumită stare de eferescență, care în cazul bărbatului reprezintă elementul intermediar biotransformării. În tot acest interval de timp, atunci cînd condițiile emoționale sunt foarte favorabile, starea de eferescență poate determina apariția unei biotransformări a materiei celulare în energie și ascensiunea ei spre creier, așa cum a fost descrisă în cazul bioalchimiei la bărbat. Această perioadă este deasemenea caracterizată și printr-un apetit erotic foarte bun și durează 7-8 zile. În cazul în care starea de eferescență nu este bine controlată, femeia poate deveni iritată și furioasă, aparent fără motiv.

Perioada 3: Se modifică ratele de secreție a tuturor hormonilor. Foliculul rupt devine un corp galben, care crește pînă la o dimensiune de 1,5 cm, timp în care secretă hormoni de un anumit tip, după care, în lipsa fecundării, el involuează rapid. Grosimea endometrului se dublează și apar numeroase secreții de hormoni.

Vascularizația endometrului se dilată și se dezvoltă pînă la o fază maximă. Aceasta e perioada care anunță apariția inevitabilă a ciclului menstrual, dacă nu au fost îndeplinite condițiile de biotransformare din perioada a 2-a. Ea durează doar cîteva zile și este însoțită de anumite semnale senzoriale la nivelul corpului (gen simptome sau senzații diverse).

În această perioadă, avînd durată de ca. 12 zile, are loc o „tensiune” psihoemoțională, corelată cu o ușoară calmare a apetitului erotic. Această stare de „tensiune” poate avea durate mai lungi sau mai scurte, intensități mai mari sau mici, în funcție de întregul tablou complex al semnalelor senzoriale, emoțiilor, simptomelor, atitudinilor și chiar mentalității temporare, care în medicina clasică este cunoscut sub numele de „sîndrom premenstrual”. Tot acest tablou este rezultatul atitudinilor, gîndurilor și emoțiilor din perioadele anterioare.

Perioada 4: Activitatea hormonală scade brusc, biotransformările nu mai sunt posibile, apar contracțiile vaginale care descuamează mucoasa împreună cu rețeaua sanguină aferentă, țesuturi și glande aferente ei (fără a intra în detalii academice), medicina clasică considerînd drept cauză primară a menstruației scăderea secreției de hormoni.

Se produce involuția copului galben și a mucoasei uterine (endometrul), iar cu doar 24 ore înainte de menstruație vasele de sînge ale endometrului se rup, sîngele nu îl mai irigă, acesta se necrozează și se desprinde de uter. Ulterior, uterul le elimină cu ajutorul unor spasme musculare controlate din subconștient. În acest interval de timp, cu durată de 3-5 zile se manifestă diverse

simptome, a căror intensitate, pondere și devitalizare sunt direct proporționale cu eficiența biochimiei.

5.4.3 FAZELE CICLULUI LUNAR (28 ZILE) FĂRĂ MENSTRUATIE

Perioada 1: În cazul suspendării armonioase a menstruației, femeia se simte reîmprospătată, reînviată vital, ea trăiește o stare de plenitudine vitală, dublată de tendința naturală a ascensiunii spontane a energiilor rezultate din biotransformări.

Perioada 2: Este o perioadă caracterizată de efervescență interioară, care însă trebuie să fie controlată, mai ales de către femeile care au constatat în timp că au în mod nativ o tendință către exteriorizare, iritabilitate, sau chiar mânie. Menținerea unei atitudini moderate și controlul stării de pasionalitate, care poate să apară în această perioadă, constituie indicii importante ale atingerii unei stări de echilibru.

Perioada 3: În cazul femeii care încearcă să cultive suspendarea ciclului menstrual, predomină tendințe comportamentale mai calme decât în perioada anterioară. Dacă toate specificațiile „tabloului” descris în cadrul prezentării „sindromului premenstrual” sunt în favoarea biotransformărilor, atunci rezultatele vor fi „observabile” și anume calitatea senzațiilor, simptomelor, și intensitatea lor. Dară „tabloului” individual este necorespunzător atunci tot ceea ce se va obține este o aminare cu câteva zile a ciclului menstrual.

Perioada 4: Dacă practica cumulativă anterioară a favorizat biotransformarea și neapariția fluidelor menstruale, și nu mai sunt prezente semne care indică faptul că se va produce la scurt timp, atunci perioada 4 este resimțită interior printr-o stare de fericire neobiectivată, claritate, spontaneitate și putere mare de concentrare mentală, uneori chiar nevoi reduse de somn și alimentație.

Femeia experimentează stări sublimе, manifestă o reală plenitudine vitală, afectivă și mentală, care în mod spontan tinde să fie fructificată prin trăirea unor stări de detașare.

5.4.4 TIPURILE COMPORTAMENTELOR PREMENSTRUALE

Tipologia 1: Femeia are un apetit crescut față de dulciuri. Din punct de vedere fiziologic, organismul reacționează imediat și foarte intens la scăderea nivelului de glucoză din sânge, fenomen care apare deseori în perioada premenstruală. Pentru femeile din această categorie, se intensifică consumul de dulciuri, datorită hipoglicemiei ce apare cu puțin timp înainte de declanșarea menstruației. Hipoglicemia determină de asemenea și apariția unor tulburări specifice (astenie, palpitații, migrene).

Tipologia 2: Femeia prezintă o sensibilitate mărită față de predominanța hormonilor estrogenici în raport cu cei progesteronici. Femeile din această tipologie manifestă hipersensibilitate, intoleranță, iritare, tensiune nervoasă accentuată, chiar agresivitate. Cauza acestui tip de comportament, este deficitul de hormoni progesteronici, care modifică raportul de hormoni estrogenici și progesteronici.

Tipologia 3: Femeia manifestă o sensibilitate crescută la predominanța secreției de progesteron, are dispoziții sumbre și ezitante, o slăbire a memoriei însoțită de o desincronizare generală între intenție și realizare, incapacitate decizională, tendințe de a plinge și de a fi deprimată, chiar și în cazul unor chestiuni mărunte.

Tipologia 4: În acest caz are loc o retenție accentuată de lichid la nivelul țesuturilor. Fluctuația ratei hormonilor estrogeni determină acest fenomen, responsabil și de starea de supraponderabilitate care tinde să se instaleze. La femeile din această categorie, apare o creștere corporală în greutate, urmată după un anumit timp de o tendință accentuată spre inactivitate și odihnă excesivă.

5.5 CONCLUZII ȘI PROPUNERI

Specificul comportamental al acestor tipologii nu se evidențiază doar în perioada premenstruală, ci în toate fazele ciclului lunar. Pentru a dezvolta cercetarea științifică în domeniul complex al biochimiei feminine avem nevoie de relații detaliate care să cuprindă următoarele:

1. Extinderea conștiinței de sine asupra comportamentului care apare (deseori), în perioada premestruală.

2. Extinderea conștiinței de sine asupra stărilor emoționale negative, reducerea duratei și minimizarea efectelor acestora.

3. Urmărirea evoluției tipului de comportament care apare.

Cu ajutorul acestor relatări și aprofundării cunoașterii științifice a acestor fenomene, credem că vom putea oferi soluții și idei utile în vederea eficientizării proceselor de biotransformare și suspendare a ciclului menstrual.

NOTĂ: Realizarea fenomenului bioalchimic atât la femeie cât și la bărbat are elemente comune, dar și diferențe semnificative. Când acesta nu se dezvoltă „firesc” de la vârsta adolescenței, acumularea de toxine, obișnuințele și mentalitățile eronate impun cu necesitate o abordare prin educație conștientă, folosind cunoașterea teoretică adecvată, la care se adaugă cultivarea anumitor tehnici, atitudini și formarea unor noi mentalități care să favorizeze pregătirea declanșării conștiinței a fenomenului bioalchimic.

Cartea se adresează, în special, persoanelor care nu manifestă cu suficientă eficiență mecanisme bioalechimice și care doresc să le identifice, să le cultive dar, mai ales, să le realizeze practic. În baza interviurilor realizate și discuțiilor purtate cu diferite persoane, se poate preciza faptul că, în ciuda multor opinii contradictorii, realizarea bioalchimică prin tehnici de educație psihomentală nu este mai ușoară pentru bărbați și mai dificilă pentru femei. Ea nu este nici ușoară și nici imposibilă.

Sexul masculin sau feminin nu poate determina, favoriza, sau defavoriza acest mecanism, deoarece, într-o astfel de eventualitate, unii ar avea tendința să se considere *victime* ale propriului lor sex. Aceasta e doar o iluzie, precum este și aceea legată de victimizarea noastră față de informația ADN. Noi nu suntem victime! Nu suntem nici victimele propriului nostru genom și nici ale sexului pe care îl avem. Suntem victimele propriilor noastre mentalități, credințe false și atitudini greșite față de viață și mediul înconjurător.

Organismul nostru biologic refuză declanșarea acestor mecanisme, deoarece este dotat cu sisteme de autoprotecție, care intră în funcție atunci când condițiile fizice și psihice sunt necorespunzătoare. Faptul că, ulterior, după 10 sau 20 ani, reușim să recreem aceste condiții, dar mecanismul nu se declanșează, este legat de starea de inerție, toxicitate acumulată și îmbătrânire celulară care se instalează gradat.

Organismul va răspunde tot mai greu la stimulii psihici, se va adapta tot mai greu unor atitudini și deprinderi noi, va face față tot mai greu condițiilor de mediu și cercul vicios se închide cu slăbirea accentuată a sistemului imnitar. Apariția bolii va perturba mintea și orice alte preocupări, în afara bolii sau durerii, sunt pulcrnic diuinuate. Este un aspect absolut firesc și natural pe care trebuie să îl acceptăm. Alternativa este bioalchimia umană, dar ea nu reprezintă decât un pas mărunț și insuficient pentru a rezolva toată problematica suferinței.

Manifestarea ineficientă a acestui mecanism biologic este o cauză majoră a suferinței fizice și emoționale care se instalează gradat, odată cu înaintarea în vârstă. Adevărata evoluție personală este mai degrabă interioară decât tehnologică. Tehnologia nu se poate dezvolta peste nivelul mediu de conștiință al membrilor acestei societăți din prezent. Ea reprezintă o reflexie palidă a acestuia și nu un factor generator.

5.5.1 EXPERIENȚE DE BIOALCHIMIE PERMANENTE

Relatarea următoare aparține singurei persoane de sex feminin care a fost de acord să o detalieze. O voi prezenta sub formă de citate, pe care le voi comenta cu ajutorul teoriilor științifice prezentate în capitolul 2.

„Totul a fost și este atât de firesc și obișnuit încât niciodată nu am considerat că situația mea ar putea fi diferită de aceea a altor femei de vârsta mea. Nu aș putea oferi o cronologie a unor evenimente pe care le-am trăit sau că anumite tehnici sau evenimente ar fi stat la baza acestei situații fericite și rar întâlnite.”

Așa cum am menționat în alte paragrafe, majoritatea persoanelor care au alins nivele bune și foarte bune de eficientizare a bioresurselor interioare nu își pot imagina condiția de viață a celor apropiați, care este foarte diferită de a lor. Motivele care ar sta la baza unor realizări biochimice spontane și firești (în lipsa unei educații prin tehnici psihofizice) sunt diverse.

Cele mai plauzibile se referă la posibilitatea unei dezvoltări personale armonioase a subiectului, după vârsta de 6-7 ani, favorizată, probabil, de un mediu familial lipsit de evenimente emoționale furtunoase, integrarea cu succes în sistemul de educație și învățământ, abordarea unor activități artistice sau științifice din sinceră pasiune și atracție față de anumite domenii, la care trebuie adăugați și alți factori precum alimentația corectă, echilibrată și în cantități moderate.

„Am simțit dintotdeauna că îmi este foarte ușor să îmi transform bioresursele, în forme superioare de energie, care îmi inundă întreaga ființă. Deși la vârsta de 17 ani am avut ciclu menstrual pentru prima dată, acesta era lipsit de simptomele dureroase care apăreau în cazul colegelor mele de liceu. Le priveam cu o anumită doză de curiozitate, fără a înțelege de ce, în cazul lor, simptomele erau sub formă de dureri, greață, amețeală, stare generală proastă și devitalizare, și în egală măsură nu puteam înțelege de ce, în cazul meu, aceste simptome, nu au existat niciodată.

Dimpotrivă, simțeam că sunt foarte „vie”, atrăgătoare și plină de spontaneitate și vivacitate. Ciclu menstrual apărea foarte rar, probabil o dată la câțiva ani sau chiar mai rar, avea durată scurtă fiind însoțit de scurgeri foarte reduse de fluide. Apariția ocazională a ciclului menstrual era condiționată de unele stări de gelozie, de care m-am detașat treptat până ce nu s-au mai manifestat.”

Deși medicina nu recunoaște firascul acestei situații, persoanele care s-au format și dezvoltat armonios încă din copilărie nu au nevoie de ajutorul unor tehnici psihofizice, deoarece, în mod firesc și natural, procesele biochimice ar trebui să funcționeze fără alte ingrediente, dar condițiile actuale de dezvoltare tehnologică, culturală, religioasă și socială au creat diferite forme de stress, care restricționează sever mecanismele intime ale ființei umane. Ele sunt foarte sensibile la influența psihicului și toxinelor acumulate în corpul fizic. Pentru autoprevenirea oricăror pericole, organismul uman declanșează sisteme de protecție cu efect de inhibare a mecanismului, atunci când condițiile din mediul interior și/sau exterior se modifică în sens distructiv.

„În momentul în care am început practica unor tehnici psihofizice și mi-am îmbogățit cunoștințele teoretice legate de acest fenomen, mi-a fost foarte ușor să transform definitiv și permanent întregul biopotențial furnizat de componenta vitală a lichidului menstrual, astfel că, începând cu anul 1997, ciclul menstrual a fost suspendat, fără niciun fel de probleme sau efort.

Consider că este cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat până acum, deoarece avantajele acestui fenomen sunt cu totul excepționale: stările emoționale depresive dispar în totalitate, în locul lor instalându-se o stare de permanentă liniște interioară, nevoile de somn și alimentație se reduc semnificativ, crește puterea de concentrare și focalizare a atenției și a charm-ului interior și se îmbunătățește starea de sănătate întărindu-se sistemul imunitar.”

G.I. a mai menționat faptul că, în perioada copilăriei, părinții i-au acordat o libertate excepțională de exprimare și manifestare chiar și în situațiile cu factori de risc asupra sănătății (doar temporare), oferindu-i posibilitatea de a învăța și înțelege la modul practic relația ei cu mediul înconjurător. G.I. este conștientă de faptul că părinții trebuie să intervină numai în situații limită, care ar pune în pericol viața sau ar amenința sever sănătatea copilului, dar în rest acesta nu trebuie deranjat de la mersul firesc al preocupărilor, pasiunilor și aptitudinilor pe care le manifestă spontan.

A doua condiție, necesară în vederea stabilizării mecanismelor biochimice în perioada adolescenței este manifestarea iubirii superioare față de toate lucrurile și ființele, a bucuriei de a exista, a trăi în și prin preocupări creatoare precum arta, literatura, știința, adăugându-se, pe cât posibil, o cunoaștere de sine, care se va manifesta natural, spontan și fără eforturi deosebite.

G.I., are înălțimea de 1,68 m și o greutate de 58 kg la o vârstă de peste 34 ani, fapt care este în contradicție cu unele opinii conform cărora transformările biopotențialelor s-ar realiza mai ușor la femeile cu masă musculară suplimentară (dar nu supraponderale). Această opinie nu este validată de experiența lui G.I. și altor femei care au reușit să realizeze acest fenomen interior, având un organism de dimensiuni și greutate armonios echilibrate. Unul dintre aspectele relevante care contează cu adevărat este manifestarea și cultivarea permanentă a stării de iubire față de sine, lucruri și alți ființe,

față de artă (sau alte aspecte creatoare ale vieții sociale), cunoaștere interioară și activitatea obișnuită de zi cu zi.

Totodată, G.I. consideră că cea mai mare piedică în realizarea acestui țel este letargia, lipsa de activitate creatoare, stress-ul față de banalitățile cotidiene lipsite de importanță, confuzia dintre starea permanentă de iubire și sexualitatea needucată, realizată sub influența instinctelor și necesităților biologice și fiziologice, la care se mai adaugă și alți factori secundari.

5.5.2 EXPERIENȚE DE BIOALCHIMIE TEMPORARE

S.M. (de profesie terapeut) care a practicat yoga cu seriozitate, timp de 12 ani, a descoperit faptul că anumite exerciții de respirație favorizau reținerea temporară a fluidelor menstruale sau întârziiau apariția acestora cu câteva săptămâni. S.M. a observat anumite senzații care au apărut în urma unor transformări temporare biochimice, precum impresia de plutire sau levitație, care era atât de vie încât credea că cei din jur ar putea să o observe accidental. Cu toate acestea, impresia nu s-a manifestat la nivel fizic.

La un moment dat, dureri extreme de spate au blocat-o la pat timp de 6 luni. În toată această perioadă, fluidele menstruale au continuat să epană regulat, la fiecare aproximativ 30 zile. La ana din mîini s-a dezvoltat o parază temporară. Toate acestea au lăsat-o pe S.M. în incapacitate de muncă timp de 6 luni, fără să se poată stabili un diagnostic. Toate analizelor medicale, radiografii ale coloanei vertebrale, analize sanguine, au indicat faptul că S.M. era în stare bună de sănătate, excepție valoarea VSH-ului care era impresionantă. Cu toate acestea, nu s-a identificat niciun focar de infecție.

După 6 luni, toate simptomele au dispărut la fel de misterios cum au și apărut. Deși i-au fost administrate antibiotice și antiinflamatoare, conform declarației S.M. a simțit că acestea fie nu au avut niciun efect, fie efectele lor erau nesemnificative. După încă 3 luni, timp în care S.M. și-a reluat activitatea casnică obișnuită și serviciul, a observat un fenomen neașteptat. Ciclul menstrual a întârziat să apară după 30 zile.

Fenomenul i s-a părut bizar, deoarece educația socială modernă a înrădăcinat foarte puternic ideea conform căreia o femeie care nu mai are ciclul menstrual lunar este fie gravidă, fie bolnavă. Deși asemenea cazuri sunt rare, ele nu trebuie încadrate neapărat în una din cele două categorii, dar știința medicală nu acceptă prezența unui fenomen special în corpul uman care ar putea fi declanșat la voință sau cel puțin accidental. Lucrarea de față își propune să analizeze tocmai aceste situații excepționale care, pentru cei ce le-au experimentat, au reprezentat cheia spre importante succese în viață și în profesie.

S.M. a observat cu uimire faptul că timp de 6 luni ciclul a întârziat să apară, fără să se poată preciza un anumit început al acestei așa-numite biochimii interioare. Spre deosebire de alte mărturii, această continuă transformare biochimică, ce a durat o jumătate de an, nu a produs efecte energetice intense și nu a indicat fizic așa-numitul traseu pe care energia îl parcurge în corp din centru în centru.

Se estimează că există totuși suficientă logică pentru a afirma că energia are această tendință de ascensionare și a putut parcurge așa-numitele chakras. Astfel, fenomenul bizar al celor 6 luni de suferință fizică poate fi asociat unei etape de așa-numită purificare sau pregătire a organismului pentru declanșarea fenomenului biochimic sau este posibil ca acest fenomen să fi fost deja declanșat în cele 6 luni, deși ciclul menstrual a continuat să apară, probabil cu un conținut foarte redus de substanță activă convertibilă în „bioplasma” (conform declarației, hemoragia a fost foarte redusă cantitativ și durată ei nu depășea o zi). Ambele ipoteze sunt susceptibile de a fi adevărate.

În perioada celor 6 luni de absență a ciclului menstrual, S.M. a experimentat o stare permanentă de încredere, bună dispoziție, mulțumire interioară, dublate din nefericire și de o îngrijorare legată de acest aspect, născută de mentalitatea socială conform căreia absența ciclului menstrual poate fi explicată numai prin cele două posibilități, anterior amintite, postulate de știința medicală.

Pentru a readuce ciclul menstrual, S.M. a utilizat o tehnică de vizualizare interioară a culorii portocalii. La acea vreme, ea ar fi dorit doar să „verifice” faptul că era perfect sănătoasă și „normală”,

ca oricare altă femeie, dorind să permită trecerea unui interval de o lună în care să apară manifestarea normală a ciclului menstrual, după care să îl oprească la o simplă comandă montală.

Din nefericire, oprirea fenomenului a fost, cel puțin până în prezent (ca. 10 ani), ireversibilă. Asemenea mecanisme nu funcționează pe principiul unui comutator pe care îl închizi sau deschizi la voia întâmplării. Cu toate acestea, faptul de a-l fi declanșat prima dată i-a „întreținut” calitățile și proprietățile care se manifestă și astăzi, precum bucurie interioară, încredere, stabilitate, nevoie mai redusă de somn și alimente, alături de o stare de sănătate foarte bună. Nu putem decât să sperăm că S.M. va reuși într-o bună zi să redeclanșeze mecanismul biochimic pentru a aprofunda aceste experiențe.

5.6 DIETA ALIMENTARĂ ȘI MENSTRUAȚIA

Cercetările în domeniul nutriționismului au demonstrat că există o relație directă între tipul de dietă și activitatea funcțională a organelor reproducătoare feminine. Experiențele realizate pe animale au dovedit că o deficiență a vitaminei A determină dispariția ovulației, rezultând sterilitatea. Deasemenea, Dr. Herbert M. Evans și Dr. Katherine S. Bishop de la Universitatea California au descoperit că deficiența vitaminei E în dietă favorizează moartea fătului. În ambele cazuri, o modificare esențială în funcționarea ciclică a organelor reproducătoare feminine a fost determinată de alimentație.

Profesorul Evans a realizat o serie de experiențe pe care le-a decriptat în mai multe numere ale revistei „*Journal of Metabolic Research*”, sugerând faptul că prin dietă pot fi produse modificări ale ciclului menstrual. El a descoperit că, reducând cantitatea de proteine, se întârzie apariția primului menstruu și se prelungește perioada dintre 2 apariții succesive. El a mai observat că diminuarea numărului de calorii din alimentație determină același efect, ușor diminuat. Observațiile de mai sus sunt explicate de către dr. Evans, prin faptul că marele folicul ovarian de Graff este mai puternic influențat de dietă în ultimele stadii ale dezvoltării sale decât micul folicul ovarian primar. Supraalimentația îi determină creșterea și eliminarea prematură.

Experimentele și observațiile realizate pe animale precum și observațiile clinice asupra ființelor umane au stabilit faptul că ciclul menstrual al femeii este în mare măsură influențat de către dieta, mai ales de cantitatea de proteine consumată.

Observațiile profesorului de chimie și nutriție Henry Clapp Sherman (n.1875-d.1955) de la Universitatea Columbia sugerează faptul că alimentația cu carne amplifică menstruația, în timp ce o dietă vegetariană o reduce. Alți experți consideră faptul că menstruația, poate fi redusă semnificativ printr-o dietă vegetariană strictă, slabă în proteine, care va facilita detoxifierea sângelui și a tractului intestinal.

Dr. Mrs. Ernest Hart menționează în cartea „*Diet in Sickness and in Health*”, Cornell University Library (October 21, 2009), (autoare Alice Marion Rowlands), la capitolul 28 numit „*Uric Acid As A Cause Of Disease, And Its Prevention By Diet*” anumite cercetări ale Dr. Alexander Haig”, publicate ulterior și în alte cărți, care ar fi observat că eliminarea cărnii și a alimentelor bogate în proteine în general favorizează scăderea frecvenței și a cantității fluidelor menstruale, fapt care sugerează că hemoragia menstruală este cu atât mai profundă cu cât în sânge se regăsește mai mult acid uric.

Dr. Kenneth G. Haig afirmă într-o altă carte numită „*Health Through Diet*”, Methuen & Co. LTD; 5th edition revised edition (1920) faptul că: „*Scurgerile excesive din perioada menstruației sunt diminuate într-o mai mare măsură dacă pacienta urmează o dietă în urma căreia să se genereze cât mai puțin acid uric în organismul ei. Dieta slabă în proteine determină scăderea acidului uric în sânge*”.

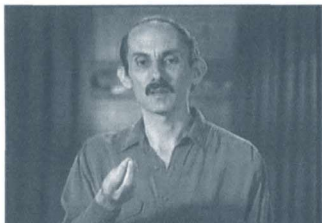
Astfel, pentru a realiza o diminuare considerabilă a menstruației este recomandat ca femeia să consume cât mai puține proteine mai ales în perioada 1, 3 și 4. La sfârșitul perioadei 1 poate consuma proteine în cantități reduse, iar în perioada 4, este recomandat să le evite.

6. EXERCIȚII DE RITMARE CONȘTIENȚĂ A RESPIRAȚIEI

6.1 INTRODUCERE

Pregătindu-se în meditația tradițională buddhistă, Jack Kornfield este unul dintre cei mai importanți învățători care au introdus meditația în lumea occidentală. A călătorit 5 ani prin India, Thailanda și Birmania. Jack Kornfield este doctor în psihologie clinică și membru fondator al Societății Meditației Interioare. Am considerat că este mai util să prezint una dintre metodele și teoriile lui Jack Kornfield despre ritmarea respirației și focalizarea atenției, deoarece el și-a început drumul dintr-un mediu universitar pentru a se dedica unei evoluții personale. El afirmă: „Viitorul e o fantezie iar trecutul doar o amintire. Singurul moment în care putem acționa cu adevărat este prezentul.”

6.2 COMENTARIILE DE SPECIALITATE

Meditația începe cu orientarea atenției asupra corpului. Mai întâi, se alege o poziție confortabilă și relaxantă. Primul exercițiu este acela de a acorda atenție respirației. Aceasta poate fi observată chiar dacă există numeroase gânduri care circulă prin spațiul minții. Respirația și ritmul ei pot fi simțite datorită mișcării toracelui sau aerului expirat ori inspirat. În momentul în care îi acordăm atenție, respirația revine la ritmul ei firesc, fără a fi percepută ca o acțiune volitivă de a impune un anumit ritm.

O respirație completă, firească și profundă se desfășoară în 3 faze legate: faza abdominală, faza toracică și faza claviculară (în timpul cărora se pun în mișcare mușchii anatomici corespunzători). Astfel, aerul intră în plămâni gradat, oxigenând mai întâi lobii inferiori, apoi cei mediani și, în final, cei din regiunea superioară. La expirație, aerul iese din plămâni în ordine inversă, mai întâi contractând musculatura din zona toracică superioară, apoi din cea mediană și, în final, din cea abdominală. Învățarea acestor mișcări este simplă și ușor de realizat. Ea nu necesită explicații laborioase. Pe măsură ce se instalează o stare generală de relaxare, ritmul acestui set de mișcări se rărește și respirația devine mai profundă și amplă. Totul trebuie să pară cât mai firesc, fără a percepe o impunere clară (care totuși există datorită faptului că ați luat deja decizia de a realiza acest exercițiu).

Inspirația se poate face pe nas iar expirația pe gură, dar nu este nicio problemă dacă ambele etape se desfășoară exclusiv pe nas. Este important ca respirația să se desfășoare echilibrat și să nu avem nările infundate. De cele mai multe ori, una din nări conduce aerul mai bine decât cealaltă și la fiecare 2-5 ore se schimbă fluxul majoritar al inspirației aerului de pe o nară pe alta.

NOTĂ 1:

Atunci când există probleme de sănătate, precum hipertrofii nazale, deviații sau creste septale, una sau ambele nări vor fi puternic obturate aproape în permanență. Acesta e un semnal de alarmă care trebuie luat în considerare și afecțiunea trebuie tratată prin medicație sau intervenție chirurgicală, dacă e cazul. Este important de subliniat faptul că o respirație defectuoasă poate favoriza apariția unor maladii, datorită energizării neuniforme a unor componente de natură bioplasmatică.

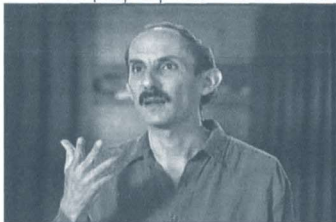
Respirația și ritmul cardiac sunt cele mai importante procese vitale ale organismului. Deși ritmul cardiac este reglat la nivelul subconștientului, se poate observa practic faptul că respirația modulează acest ritm, astfel că atunci când putem controla și disciplina respirația, putem modifica și ameliora

ritmul cardiac. Un om neliniștit și îngrijorat va avea o respirație rapidă, superficială, care va introduce mai puțin oxigen în sânge iar creierul va funcționa inefficient și inima va manifesta aritmii sau tahicardii, în timp ce un om care devine conștient de necesitatea relaxării își va forma o respirație lentă, profundă, care va oxigena bine organismul, creierul va funcționa cu eficiență crescută, iar inima va avea ritm normal și regulat.

Psihologul Jack Kornfield sugerează faptul că este important să acordăm atenție fiecărui moment în timp ce inspirăm și expirăm. Focalizarea atenției asupra respirației este prima etapă prin intermediul căreia putem conecta mintea, inima și corpul la clipa prezentă.

6.3 OBSERVAȚII ESENȚIALE

Uneori puteți simți nevoia de a realiza una sau două respirații profunde. Încercați să determinați

care este locul predominant care semnalează prezența respirației. La un moment dat, atunci când starea de relaxare se aprofundează, respirația poate deveni foarte puțin sesizabilă. Dar este important să readuceți de fiecare dată atenția asupra oricărui element care poate fi sesizat, precum mișcările diafragmei, intrarea sau ieșirea aerului pe nări sau orice altceva legat de respirație și să fixați atenția în acel loc.

Pe măsură ce simțiți fiecare respirație, permiteți corpului să aprofundeze starea de relaxare, care înseamnă o mai bună prezență și conștiență și în același timp o ușurare, o relaxare musculară și un ritm respirator lent. Nu impuneți forțat un anumit ritm. Nu impuneți pauze forțate între inspirație și expirație. Acceptați-le pe cele care deja există sau care se instalează treptat, natural și firesc și observați-le.

După câteva respirații, care au stabilizat ritmul, puteți observa că mintea începe să genereze valuri de procese mentale care vă pot distra atenția. În această situație, acceptați prezența acestui val de procese (care pot fi formate din raționamente, imagini mentale, sau sunete din ambient, cărora le asociem idei și fraze etc.) și lăsați-l să se manifeste. Nu aveți niciun motiv să vă opuneți, deoarece opoziția îl va întârși și îi va da stabilitate. La un moment dat, acest val de procese mentale se consumă, se estompează și atenția dumneavoastră va fi din nou capabilă să se reorienteze asupra respirației. Aici e tot secretul. După alte câteva respirații, este posibil să apară un alt val de procese mentale care vă distrage atenția. Procedați ca și până acum. Permiteți manifestarea acestui nou val de procese mentale, până când se epuizează și reveniți cu atenția la respirație.

Acceptând toate acestea și înțelegând că este modul natural de a realiza un act de respirație și meditație, acest lucru nu mai poate fi caracterizat de mintea dumneavoastră ca fiind „imposibil”, „extrem de dificil”, „irealizabil” etc., deoarece ați inclus ceea ce până acum vi se părea o piedică în fața oricărei realizări: fluctuațiile minții. Ele sunt prezente, le acceptăm, le integram în aceste exerciții și, prin urmare, devin firești și naturale iar etichetarea lor prin adjectivele anterior menționate este lipsită de orice sens sau importanță.

Dumneavoastră nu luptați împotriva gândurilor, deoarece nu aveți cum și cu ce, nu luptați împotriva minții din aceleași motive, așa că evaluările și etichetările devin automat inutile și lipsite de sens. Mintea, gândurile și procesele mentale se integrează în tot ceea ce reprezintă ființa, exact în felul în care apar. Este posibil să nu fiți de acord cu anumite gânduri, ceea ce înseamnă că puteți emite altele de sens contrar, până când primele se estompează și se consumă în oceanul conștienței.

Imaginați-vă gândurile dumneavoastră asemenea unor păpuși, cărora le puteți schimba locul și forma. Tot ceea ce ați putea face este să le „așezați” acolo unde doriți iar această acțiune se va realiza cu blândețe. Este inutil să bateți păpușile sau să vă judecați pentru tot ceea ce apare prin

mente. Dacă nu aplicați și nu concretizați prin fapta gândurile perturbatoare interioare sau nedorite care vă trec prin minte, ele doar vin și pleacă, fără să producă efecte sesizabile.

Dumneavoastră nu sunteți acele gânduri răzlețe care vagabondează prin spațiul conștiinței egotice. Astfel, aceste manifestări trebuie tratate cu blândețe, conștiință crescută și stare cât mai bună de trezire pentru a „centra” ființa dumneavoastră în actul de respirație. Fiecare tendință de pierdere a atenției poate fi corectată cu calm și fără efort prin propria noastră voință. Este important să nu fim niciodată dezamăgiți de ideea că vor apare noi și noi perturbări mentale, noi valuri de procese mentale, chiar și după 20 ani de practică. În acest context, ele sunt neesențiale. Nu vă îngrijați inutil.

NOTĂ 2:

Desigur, expresia „suntem ceea ce gândim” se referă la acele mentalități, obiceiuri și obișnuințe permanente, care ne definesc caracterul și comportamentul în starea de veghe. Acestea s-au format în ani de zile, s-au consolidat și s-au cimentat foarte puternic, iar schimbarea lor necesită un efort conștient prin intermediul căruia să creem și consolidăm mentalități, obiceiuri și obișnuințe contrare.

În acest punct, nu există o tehnică „miraculoasă” care va rezolva această problemă cu două sau trei respirații conștiente. Acumulările se realizează în timp, iar schimbările apar treptat. Ideea este de a urmări împlinirea cât mai eficientă, până la un punct optim, a celor 5 atitudini esențiale care favorizează declanșarea mecanismului bioalchimic.

Acesta va ameliora situația într-un mod aproape miraculos. Ceea ce este esențial în aceste exerciții de respirație, reprezintă atingerea unei permanentizări care să normalizeze, în sensul ameliorării ușoare, atât ritmurile cardiace și oxigenarea organismului, cât și diminuarea numărului valurilor de procese mentale.

NOTĂ 3:

Există sute de forme de respirații cu roluri și funcții precise, care se bazează pe o disciplină severă și o execuție îndelungată, dar ele nu pot fi prezentate aici și nu pot fi executate fără un îndrumător autorizat. Din acest motiv, prezentarea dr. Kornfield este utilă și accesibilă tuturor, dar din nefericire, legea dreptului de autor nu ne permite să asociem acestei publicații și CD-ul original cu înregistrarea excepțională, vie și plină de expresivitate. Vorbitorii de limbă engleză o pot urmări pe casetele video. Acestea pot fi procurate contra cost, de pe internet. O altă posibilitate este aceea de a vă înscrie la cursuri specializate, organizate în limba română, utilizând adresele de pe internet sau puteți consulta manualele indicate în bibliografie. Un scurt fragment, de câteva minute, în format video comprimat, a fost introdus, ca și promo, pe DVD-ul anexat acestei cărți.

Desigur, abordarea unei aprofundări și practicile consecvente pot îmbunătăți remarcabil toate aceste elemente, mărind gradul stării de conștiință. Însă pentru societatea occidentală, exercițiul propus de psihologul Jack Kornfield este cel mai adecvat. El poate fi executat o dată pe zi și durată sa este de ca. 20 minute. Aceste 20 minute reprezintă un câștig de atitudine, sănătate, relaxare și bună dispoziție.

PRECIZARE

Această lecție poate fi prezentată elevilor la sala de sport și va fi considerată o aplicație practică. Filmul profesorului Jack Kornfield nu poate fi vizionat (integral) deoarece este protejat prin drepturi de autor, care trebuie cerute producătorilor. Sunt permise utilizarea unor scurte secvențe cu rol pur informativ și educativ.

REFERINȚE BIBLIOGRAFICE:

¹ Jack Kornfield, „The Eightfold Path for the Householder”, Ed. DharmaNet Edition, 1995.

² Jack Kornfield, „Meditation for Beginners”, Casetă Video Demo

7. EVOLUȚIA SISTEMULUI EMOȚIONAL-AFECTIV

Următoarea planșă ilustrează modul în care se derulează viața sub influența repetată a pierderilor seminale. Sunt reprezentate diferite stări de conștiință (emoții pozitive, negative și boală) pe axa verticală, în raport cu trecerea timpului (axa orizontală). Axa timpului nu are o reprezentare liniară ci simbolică. Astfel, secțiunea (A) reprezintă oscilația emoțională a unui subiect aflat în condiția socială „firească”.

7.1 CONDIȚIA UMANĂ OBIȘNUITĂ

Secțiunea (A) este delimitată de 4 perioade importante: copilăria, adolescența, maturitatea și perioada marilor confruntări emoționale și biologice (stare de sănătate etc.). Să le urmăriăm independent pe fiecare:

7.1.1 COPILĂRIA

În majoritatea cazurilor, în familiile cu un ambient armonios, starea emoțională din copilărie este caracterizată de bucurie și acceptare detașată a descoperirilor obiectelor exterioare și părinților.

Atunci când nu este cazul unei situații patologice, plânsul copilului este asociat incapacității părinților de a-i acorda anumite îngrijiri în anumite momente ale timpului, corpul său recepționând cu mare intensitate stimulii biologici care anunță o stare de foame sau sete, frig ambiental sau căldură excesivă, lipsa îndelungată a prezenței materne etc. Atașamentul matern se dezvoltă prima, dar la nivel înconștient. Treptat, ea este adusă în sfera conștiinței unde se va menține pe tot restul vieții.

Cu trecerea anilor, emoțiile se „normalizează” odată cu instalarea așa-numitelor obișnuințe ale organismului cu semnalele proprii și obiectele exterioare descoperite de minte. Până în jurul vârstei de 9 ani, aceste emoții sunt caracterizate de o anumită puritate, în sensul că ele nu sunt „modulate” de activitatea glandei seminale, încă inactivă. În același timp, ele sunt oarecum imature și semiconștiente, deoarece elementul bioinformațional numit EGO este încă în formare iar mintea e insuficient dezvoltată.

Primele fundamente ale ego-ului apar odată cu obligația rostirii cuvintelor impusă de educație. În acest moment, părinții și obiectele exterioare devin „obiecte ale minții” față de care se vor manifesta atașamente conștiente.

Joaca este prima activitate conștientă de explorare a „obiectelor minții”, în vederea realizării de noi descoperiri. Acest fapt este necesar și benefic, deoarece favorizează apariția și dezvoltarea raționamentelor, realizarea conexiunilor neuronale și clădirea viitoarei personalități prin interacțiunea directă cu mediul înconjurător. Lipsa de educație a părinților cu privire la rolul acestei activități favorizează una din următoarele posibilități:

a) Copilul este lăsat să se joace la voia întâmplării, indiferent de tematică, cu condiția să nu se accidenteze;

b) Copilul este restricționat de la acțiuni considerate periculoase sau antisociale, dar în general nu i se acordă atenție la ceea ce face;

c) Copilul este tratat cu brutalitate verbală, deoarece, în accepțiunea părinților, joaca este o activitate care produce dezordine în încăperi, zgomot și tulburare.

Niciuna dintre aceste situații nu favorizează o dezvoltare firească și armonioasă, dar situația a) este mai bună decât celelalte două. Construirea fundamentului psiho-emoțional din perioada copilăriei va determina viitoarea manifestare a spermatogenezei după vârsta de 9 ani. Perioada petrecută la creșă și grădiniță, respectiv primele clase de școală, sunt cele în care se produc noi acumulări obiectuale și afective.

Obiectele simțurilor determină apariția dorințelor iar rezultatul experiențelor emoționale generează atașamentele față de obiecte (atracție sau respingere). Limbajul începe să devină tot mai expresiv, mintea se adaptează acestui mod de comunicare iar cuvintele capătă înțelesuri clare față de care vor fi emise automat reacții corespunzătoare. Toate acestea vor consolida în timp „castelul” credințelor, convingerilor și ideilor fixe, care va fi de nezduncinat aproape pe tot restul vieții.

De obicei, părinții, educatorii și mai apoi învățătorii nu cunosc aceste aspecte și influența lor asupra dezvoltării personalității. Sistemul de educație se desfășoară mecanic, de la o oră la alta, noțiunile sunt impuse forțat, memorarea lor automată de către elev fiind mai importantă decât dovada înțelegerii acestora. De aici se naște conflictul și starea conflictuală. Aceste stări de mare intensitate încep să perturbe funcționarea anumitor glande și sisteme biologice ale organismului. Ele au tendința să își autoregleze funcționalitatea, în anumite limite, pentru a contrabalansa efectul devastator al stress-ului, dar este insuficient. În anumite situații, dar nu la toți indivizii, mecanismele glandelor seminale intervin pentru a genera subiectului starea temporară de recompensă care îi lipsește.

Nu se cunosc cauzele reale ale fenomenului numit *stare de pubertate precoce*, ci doar tratamentul alopăt al acesteia.

7.1.2 ADOLESCENȚA

Aceasta se desfășoară aproape exclusiv sub impactul devastator al sistemului de educație și învățământ (școală + familie), până la vârsta de 18 – 20 ani. Aici contribuie, mai nou, media și tehnologia informatică, care dezumanizează ființa umană. Starea de conflict devine permanentă iar aceasta determină tulburarea minții.

Creșterea pretențiilor de învățare-memorare este însoțită de dezvoltarea unei noi trăsături negative sociale: *competiția*. Aceasta transformă colegii și prietenii în concurenți, care vor „câștiga” sau vor „pierde” ceva, având repercusiuni asupra viitoarei încadrări socio-profesionale care se va derula după vârsta de 18 ani.

În perioada adolescenței, activitatea glandelor seminale atinge faza matură, determinând manifestarea relațională a indivizilor de sex opus. Aceasta este puternic perturbată de o mulțime de raționamente, care intervin pentru a preveni sau nu anumite influențe socio-profesionale viitoare. În acest moment, emoțiile pure și sincere din perioada copilăriei se estompează iar bucuriile afective de natură erotică încep să-și facă simțită prezența.

Astfel, se dezvoltă conceptul de „iubire”, care este rezultatul interacțiunilor cerebrale și funcționării neuroglandelor, care produc peptide pentru fiecare tip de emoție; toate acestea sunt strict condiționate de „obiectele” exterioare, numite și obiecte ale simțurilor (care pot fi prezențe umane reale sau imagine, fotografii sau filme care întăresc aspectele erotice etc.).

Din acest punct, întreaga viață a subiectului va fi dependentă de influența glandelor seminale asupra psihicului și de atașamentele față de experiențele erotice. Mintea va continua să se identifice cu acest concept sub impactul endorfinelor. Acum, sentimentul de prezență a lui „eu” și „al meu” atinge o maturizare, mintea fiind cea care preia acest rol, încurajată de sistemul de învățământ exclusiv materialist.

După cum se poate observa din grafic, viața emoțională din perioada adolescenței poate prezenta aspecte mai mult sau mai puțin severe. Au fost excluse cazurile patologice sau psihoemoționale grave și alte situații limită. Cu toate acestea, misterele subconștientului uman ascund multe mecanisme, care se declanșează preferențial la anumiți indivizi în aceste „cercuri vicioase” aparent fără ieșire.

Unul dintre ele, experimentat și de către autor, este *negarea*. Prin intermediul acestui mecanism sunt negate toate tendințele de a modifica sau altera conceptele de gândire prestabilite în mintea subiectului înainte de a participa la cerințele sistemului de educație și învățământ. În același timp, *negarea* atrage cu sine *izolarea* de colectivitate, care este o consecință a acesteia. Socializarea devine tot mai dificilă, jocurile devin plictisitoare și subiectul se îndreaptă spre activități de explorare detaliată a mediului înconjurător, fără un scop precis, ci doar pentru a satisface temporar nevoia minții de a acumula noi „obiecte”.

În același timp, această atitudine favorizează apariția hobby-urilor, pasiunilor pentru o anumită ramură a cunoașterii, înclinațiilor artistice etc. În funcție de caracteristica tiparului de gândire, se va dezvolta o atracție spre științele exacte sau spre cele umaniste. Aceasta nu mai este resimțită ca o modificare obligatorie asupra personalității sale, ci este liber consimțită de către subiect.

Dezvoltarea procesului de gândire, prin rezolvarea numeroaselor probleme și chestiuni abordate de științele respective, va fi răsplătită de starea psihologică a recompensei generată de hipocamp. Subiectul primește note mari (dar numai la materiile care îi plac) și este apreciat, fapt care determină interpretarea acestui eveniment prin „acceptarea” unei recompense emoționale.

Subiectul crede că întotdeauna aceasta se întâmplă în afara creierului și, prin urmare, este condiționată de exprimarea părerii altora despre el. De aici se naște un element definitoriu al ego-ului, și anume *egocentrismul* (dacă subiectul, care se află în centrul atenției majorității, este deseori apreciat), respectiv *negarea și pierderea încrederii în sine* (dacă subiectul, care se află în centrul atenției majorității, este deseori criticat). Aici pot fi delimitate și definite numeroase alte subcategorii ale personalității, care nu reprezintă obiectul cărții. În cele din urmă, subiectul va putea să „resocializeze” cu alții asemenea lui, dacă va avea șansa de a-i întâlni ca și colegi de clasă.

Un alt mecanism este cel al *acceptării oarbe*, prin care subiectul, la început opozant, socializează foarte bine și ușor cu ceilalți, interacțiunea cu aceștia devenind mai importantă și interesantă decât învățătura. Totuși, ei sunt solidari în fața autorităților, dar acceptă regulile cu mare ușurință. Marea masă a oamenilor se conformează regulamentelor iar cei puțini care refuză aceasta devin fie antisociați, fie nonconformiști care abordează o cale și o viziune solitară.

Pe grafic sunt notate perioade ciclice de evacuare necontrolată a lichidului seminal masculin, care poate fi de 2-6 ori pe zi în adolescență, scăzând la o dată pe zi (uneori mai mult), în pragul maturității, având efecte devastatoare și nebanuite asupra menținerii proceselor vitale din organism.

7.1.3 MATURITATEA

Maturitatea este perioada celor mai intense și complexe confruntări. Stările emoționale sunt foarte variate, dar cu o tendință generală de scădere, până ce acestea devin din ce în ce mai negative. Graficul le prezintă sub diferite grade de intensitate, care la un moment dat sunt asociate unor semne sau stări patologice.

Nivelul denumit *irreversibil* este acel nivel emoțional care, odată permanentizat în ființa umană, nu mai permite revenirea la condiția de sănătate. Maturitatea este caracterizată prin 3 etape mai importante, care reprezintă: *căderea spre condiția umană mizerabilă* (3), *apariția primelor semne de boală* (4), *manifestarea finală a bolii și suferinței* (5), urmată de *moarte prematură (violentă)* (6).

Aceste etape au durate variabile de la un individ la altul și sunt iregale. Între etapele (4) și (5), corpul biologic, încă destul de tânăr, este supus unei devitalizări mai pronunțate, care în cele din urmă va scădea spre perioada de boală (ca urmare a unui automatism inconștient), însă, de cele mai multe ori, mult prea târziu pentru a mai recupera energia necesară susținerii proceselor vitale. Există și excepții, dar care nu reprezintă obiectul acestei publicații.

Etapa (3) este caracterizată de apariția eșecurilor, decepțiilor emoționale, nereușitelor și neputințelor subiectului de a se autoperfecționa. Traumele emoționale produc acumulări la nivelul structurilor fizice și bioinformaționale, care vor determina apariția primelor semne de boală în etapa (4).

În etapa (4), bolile și afecțiunile în stare incipientă sunt curabile și subiectul are posibilitatea să se vindece, dar pierderile seminale însemnate, asociate caracteristicilor realizate în etapa (3), vor determina reapariția bolilor în forme tot mai agresive și mai greu curabile.

În etapa (5), afecțiunile și maladiile se cronicizează, evoluează și unele dintre ele devin incurabile. Lupta cu boala este o bătălie pierdută, deoarece subiectul nu mai are resursele, dorința și motivația necesară de a ieși din impas, cu foarte rare excepții. (explicațiile se referă la planșa de la pag. 81). Planșa poate fi arătată în mărime format A2, prin fotocopiere.

Starea de
conștientă

EVOLUTIA SISTEMULUI INFORMATIONAL-AFECTIV

Fig.1

(A) CONDITIE UMANĂ OBISNUITĂ

(B) AUTOEDUCARE ÎN VEDEREA SOLUȚIONĂRII SUFERINTEI

(C) EFICIENTIZARE BIOALCHIMICĂ

Conștientă
absolută

Ultraconștientă

Supraconștientă

Stare extatică
(nivel bioalchimic)Stare emoțională
EXCEPTIONALĂStare emoțională
FOARTE BUNĂStare emoțională
BUNĂ

Stare deformațională

Stare emoțională
PROASTĂStare emoțională
FOARTE PROASTĂ

Nivelul ireversibil

Semne de boală
SUFERINȚĂ EMOTIONALĂBoală avansată
SUFERINȚĂ EMOTIONALĂ
AVANSATĂ

BOALĂ GRAVĂ

SUFERINȚĂ CUMPLITĂ

AMETEALĂ

SOMNOLENTĂ

SOMN PROFUND

MOARTE

INCONȘTIENTĂ

Atingerea temporară
a nivelului de conștientă bioalchimic

Pierderea nivelului de conștientă bioalchimică

Nivelul atins la părăsirea corpului fizic

 $1/XXX = 0$

(C)

Copilărie

Adolescență

Maturitate

Entuziasmul
inceputului

Perioada foarte bună

Perioada bună

Începutul perioadei critice

Perioada
marilor
confruntări
emotionale
și
biologiceConștientizarea
nivelului ireversibil
începutul pregătirii
pentru practică

Obținerea primelor rezultate

Lupta cu boala, o bătălie pierdută

Încercare forțată de reversie

Căderea spre condiția umană obisnuită

Stare de deprimare

Apropierea de boală

Nivelul ireversibil

Lupta cu boala, o bătălie pierdută

Moarte prematură
părăsirea inconștientă a
corpului fizicMoarte violentă
părăsirea inconștientă a
corpului fizic

Vârsta limită a realizării

Raport de pierdere seminală la număr de zile

2/1

1/1

1/2

1/1

1/6

0

1/5

1/8

1/12

1/18

1/22

1/16

1/8

1/4

1/3

1/8

1/12

0

T

8. O NOUĂ INTERPRETARE A BIOLOGIEI

Acest capitol are rolul de a oferi o imagine de ansamblu asupra biologiei, cum funcționează celula, care sunt factorii generatori ai comportamentului celular, în ce condiții se activează genele și cum se transmite informația în organismul uman. S-au folosit extrase și comentarii din conferința publică a profesorului de biologie dr. Bruce Lipton, din anul 2005 la care au fost adăugate noile descoperiri în domeniul geneticii, necesare înțelegerii acestor subiecte.

8.1 PREMIZE

8.1.1 ROLUL GENELOR

Înțelegerea proceselor biologice (și nu numai) are nevoie cel puțin pentru început de o abordare specifică fizicii newtoniene. Aceasta înseamnă că Universul este un mecanism alcătuit din părți fizice care interacționează unele cu altele. Aceste interacțiuni au la bază fenomene fizice, care înseamnă materie și energii fizice observabile și măsurabile.

A existat o perioadă istorică când rolul genelor și a determinării genetice au fost mult exagerate, urmată apoi de o altă perioadă, mai recentă, când în vremea regimului comunist a fost promovată dogma centrală a geneticii din fosta Uniune Sovietică, când unul din cercetătorii agreeați de Stalin a exagerat rolul componentei mezologice (a mediului extern) în dauna celei genetice. A fost negată complet acțiunea genelor asupra corpului afirmându-se că mediul este singurul factor de influență.

Viziunea profesorului Lipton este distinctă și se bazează pe ideile lui Lamarck, insistând mai mult pe componenta mediului intern. În prezent, este recunoscut faptul că genele nu au niciodată o pondere de 100% asupra organismului. Ele au o influență care depinde de interacțiunile semnalelor recepționate din mediul extern și mediul intern. Aceasta înseamnă că influențele se datorează parțial componentei genetice moștenite de la părinți și parțial componentei mezologice (factorii generatori din mediul intern și extern). În funcție de situațiile analizate, una din aceste două componente poate avea influență mai mare.

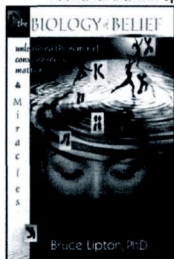
În ultimii ani, mass media, a inoculat ideea conform căreia genele ne influențează aproape în exclusivitate comportamentul. Determinismul genetic se bazează pe faptul că, prin reproducere, sunt selectate gene dela ovul și dela spermatozoid iar noul născut este doar rezultatul „citirii” acestor gene. Dacă se neagă orice altă influență asupra sănătății noastre și acceptăm că totul se datorează genelor pe care le-am moștenit atunci, în baza acestei asumptii (nedovedite), noi am fi victimele eredității fiind, prin urmare, iresponsabili. Deoarece neavând posibilitatea de a ne schimba genele, nu putem decât să ne asigurăm că vom primi medicația și tratamentul necesar pentru a ne simți cât mai bine în tot acest timp.

Un alt argument care susține teoria epigenetică este legat de faptul că vitalitatea unui individ, chiar la vârste înaintate, nu depinde de gene ci de calitatea gândurilor și a alimentației, de atitudinile noastre față de ceilalți și față de mediu. Profesorul Bruce Lipton promovează o biologie neconvențională situându-se pe o poziție de pionierat, asemănătoare celei lui Leonardo da Vinci care a proiectat aparate de zbor și subacvatice și face aceasta prin ipoteze de avangardă, care ar putea fi confirmate sau infirmate în viitorul apropiat. Este de apreciat faptul că el evaluează foarte bine relația mediu-gene punând accentul mai ales pe mediul intern (mediul celular). În ceea ce privește mediul extern, Bruce Lipton consideră că una din influențele cele mai importante se formează din calitatea

percepțiilor și a raționamentelor subiective față de acestea, asemenea filosofiei lui Platon care a încercat să sublinieze în scrierile sale rolul gândirii.

8.1.2 TEORIA DARWINISTĂ

Teoria lui Darwin spune că viața a evoluat printr-un proces care are două etape: variabilitatea și selecția naturală. Dacă cel de-al doilea pas este relativ ușor de înțeles, conceptul de variabilitate a fost, încă de la început, înconjurat de controverse.

Cum apare variabilitatea? O idee susținută de cei mai mulți oameni de știință este că ea apare datorită mutațiilor întâmplătoare; prin urmare, evoluția nu are o direcție predefinită. O altă prezumție, susținută de oamenii cu convingeri religioase, este că există o Forță Inteligentă (Dumnezeu), care „decide” exact ce variații se produc. Cu alte cuvinte, mutațiile nu se manifestă la întâmplare, ci sunt mijloace care servesc unui plan cosmic divin.

Bruce Lipton nu este de acord cu teoria evoluției deoarece în 1809, Lamarck publicase o altă teorie prin intermediul căreia susținea o evoluție în care indivizii își adaptează corpul biologic la schimbările condițiilor de

mediu.

Dilema mutațiilor întâmplătoare a fost percepută în ultimii ani din ce în ce mai acut. Alexei V. Melkih a scris în revista „Entropy”: „Problema este că mecanismul darwinian al evoluției (un proces aleator) nu poate explica rata cunoscută a evoluției speciilor. Conform estimărilor, numărul total de combinații posibile ale nucleotidelor ADN-ului este de aproximativ $42.000.000.000$ (deoarece există patru tipuri de nucleotide, iar numărul de nucleotide din organismele superioare este de circa 2.000.000.000).” Acest număr este cu mult mai mare decât numărul total de organisme care au trăit vreodată pe Pământ. Prin urmare, evoluția nu poate să fi avut loc prin mutații întâmplătoare.

8.1.3 MISIUNEA ȘTIINȚEI

Nu cu mult timp în urmă, s-a formulat axioma conform căreia misiunea științei este de a obține o înțelegere superioară a ordinii naturii, pentru ca noi să trăim în armonie cu ea. Ea a rămas „valabilă” până la Descartes și Newton, care au ajuns la „concluzia” că Universul funcționează ca un ceasornic.

Astfel, „noua” misiune a științei, valabilă pînă în perioada anilor 1970-1980, a devenit de a obține o cunoaștere ce poate fi folosită pentru a domina și controla natura. Aceasta e una din marile iluzii ale oamenilor din societatea modernă, promovată în media într-un mod atât de agresiv, încât mulți cred că deja putem realmente controla și dirija fenomenele naturii, în sens benefic sau distructiv.

În prezent, misiunea științei a fost revizuită și ea este aceea de a obține o cunoaștere în folosul dezvoltării noastre utilizând în mod rațional resursele naturale.

8.2 MATERIALISMUL ÎN ȘTIINȚELE VIEȚII

Concepția materialistă asupra lumii se bazează pe fizica newtoniană, adică tot ceea ce suntem și tot ceea ce ne înconjoară reprezintă părți ale unui mecanism extrem de complex. Conform ideilor newtoniene, tot ceea ce merită studiat este de natură exclusiv fizică, adică de origine materială. Această gândire a fost mult revizuită în prezent dar într-o anumită etapă necesară dezvoltării unei înțelegeri holistice totuși avem nevoie să cunoaștem și gândirea newtoniană. În ultimii 15 ani a început să se dezvolte un nou mod de gândire care stă la baza biologiei sistemice în care se regăsește și teoria holistică a profesorului Bruce Lipton. Dar pentru a cunoaște întregul este nevoie, într-o anumită etapă, să cunoaștem mai întâi părțile.

Deoarece corpurile sunt lucruri foarte complexe, singura modalitate pentru a înțelege funcționarea lor este de a studia individual părțile și rolul acestora. Pentru a înțelege cum funcționează

un ceas, este suficient să îl demontez, să notez rolul fiecărei componente și să realizez o hartă a tuturor mișcărilor. În momentul în care voi avea de studiat un ceas defect, am deja un model, pe baza căruia observ mișcarea fiecărei componente, pentru a determina care nu funcționează. În urma acestei analize, îndepartez acea componentă și o înlocuiesc.

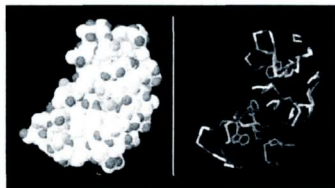
Determinismul se referă la ideea de a controla părțile unei mașini (chiar dacă nu le pot cunoaște în totalitate), prin modificarea unor parametri sau componente, astfel încât, în urma acestei operațiuni, să putem controla întreaga mașină. Așadar, un pacient se prezintă la medic iar acesta încearcă să afle ce *părți* din corpul său nu funcționează. În urma analizelor, i se oferă un medicament, pe care îl va lua (temporar sau permanent), deoarece el *prezice* că pacientul se va face „bine”. În prezent, cercetarea științifică medicală este parțial condiționată și direcționată de companiile farmaceutice. Ele creează *părțile* iar pacienții le cumpără. Totuși, dependența care s-a creat între pacient și medicament, din lipsa unei educații orientată spre o dezvoltare personală, este foarte mare. Pe de altă parte, chiar dacă se va introduce această educație în folosul unei dezvoltări a aptitudinilor noastre latente, aplicarea practică rămâne la opțiunea fiecărui individ în parte iar rezultatele se obțin din ce în ce mai greu după vîrsta de 25 ani.

Reducționismul și modelele experimentale cele mai simple au adus de multe ori cele mai bune rezultate în cercetarea științifică. Omul este un „model” experimental extrem de complicat. Urmărirea unui anumit aspect poate dura zeci de ani iar aspectele bioetice pot împiedica anumite abordări. Din acest motiv s-au ales modele experimentale mai simple precum cobaii, șoarecii, drosophilla, bureții de mare, etc. Studiile efectuate pe bureții de mare au evidențiat faptul că ei au numai două foițe embrionare (ectoderm și endoderm). Nu au mezoderm. În sprijinul menținerii abordărilor reducționiste mai amintim rolul important al culturilor celulare și studiile in vitro. Acestea au avantajul de a reduce foarte mult timpul de cercetare în biologie cu privire la relația dintre celule sau chiar studiul unei singure celule.

8.3 O NOUĂ ÎNȚELEGERE A FUNCȚIONĂRII CELULEI

Teoria formulată de Bruce Lipton, se bazează pe faptul că cele mai importante *părți* ale organismului uman sunt celulele iar cele mai importante *părți* ale acestora sunt proteinele. Cele peste 70×10^{12} (trilioane) celule, care formează un organism adult, funcționează cu ajutorul a sute de mii de tipuri diferite de proteine. Fiecare proteină este formată dintr-un lanț de 20 aminoacizi spre deosebire de aminoacizii nucleici care sunt doar de 4 tipuri. La traducerea mesajului genetic, transcrierea se face într-un limbaj de 4 litere (G,A,T,P) iar „traducerea” finală se face de la un limbaj de 4 litere la unul de 20. Proteinele pot fi diferențiate după lungimea lanțului de aminoacizi și ordinea acestora. Ele formează structuri tridimensionale (vezi desenul de mai jos). Informația pe baza căreia se aranjează toate aceste lanțuri de aminoacizi există în gene.

8.3.1 ROLUL PROTEINELOR

Așa cum scheletul e format din vertebre, proteinele sunt formate din subunități numite aminoacizi. Proteinele se află într-o permanentă interacțiune, la fel cum roțile unui ceas (care sunt prevăzute cu dinți) se află într-un angrenaj. În timp ce componentele unui ceas execută mișcări simple, proteinele unui organism uman întrețin funcțiile complexe ale celulei, precum digestie, respirație, contracție, excreție și altele. Practic, viața nu este posibilă în lipsa proteinelor. Atunci

când au fost studiate, din punct de vedere a fizicii newtoniene, proteinele extrase din organism și introduse într-un mediu de testare și-au menținut funcțiile în continuare.

Fiecare proteină îndeplinește funcții unice. Datorită formelor tridimensionale, proteinele conțin antigeni care delimitează spații de forme și dimensiuni diferite și care permit, prin îndepărtarea lor, atașarea altor molecule, asemenea unui lacăt la care se potrivește doar o anumită cheie. Ceea ce se poate atașa unei anumite proteine trebuie să aibă aceeași formă cu cea a antigenului care s-a „potrivit” în acel locaș. De cele mai multe ori însă, proteina ea însăși poate să fie un „antigen”. În organismele vii, o proteină de mari dimensiuni este „împărțită” în „părți”, care sunt aminoacizi și fiecare asemenea „parte” reprezintă în sine un antigen. Acestea se mai numesc antigeni primari. Așadar, orice parte a unei proteine poate juca rolul unui antigen. Modul în care toți aminoacizii unei proteine poate să se asambleze în spațiu, poate da naștere unor epitopi de conformație. Aceștia nu mai pot funcționa ca antigeni după degradarea proteinei. Structura proteinei este mult mai complexă și este caracterizată prin substructuri primare, secundare, terțiare și cuaternare dar care nu sunt utile scopului și cerințelor pe care le-am propus acestui manual. Ele pot fi studiate la nivel universitar (licență, masterat, doctorat, etc.).

Forma, delimitată de lanțul proteic este atât de specifică, încât proteinele pot achiziționa numai un anumit tip de informații. O proprietate interesantă a unei proteine este aceea că ea tinde să își modifice forma tridimensională, în așa fel încât să atingă starea de echilibru a tuturor forțelor electrostatice cea mai stabilă.

După cum este ilustrat în desen, lanțul proteic are o anumită conformație, atunci când în spațiul liber, delimitat de aminoacizi, nu se mai află niciun alt element străin. În momentul în care, datorită unor condiții de mediu, un element străin se apropie de proteină iar acesta se „potrivește” perfect în acea locație (precum o anumită cheie ce corespunde unui anumit lacăt), este suficient să știm, fără a intra în detalii academice, faptul că conformația proteinei se modifică până se restabilește echilibrul de forțe electrostatice. Elementul străin care se poate atașa proteinei este, de obicei, un atom sau un radical liber și se mai numește **semnal**, iar schimbarea formei, executată de proteină pentru restabilirea echilibrului, se numește **schimbare de conformare**.

Mișcarea este sursa vieții. Singura moleculă din organismul uman, capabilă să execute mișcări, este proteina. Viața este menținută prin intermediul mișcărilor molecular la nivelul proteinelor. Un exemplu concret îl reprezintă contracția musculară. Aceasta este favorizată de o anumită proteină, care se contractă când întâlnește un atom/ion de calciu iar după dispariția semnalului revine la forma inițială.

Creierul controlează funcțiile corpului și generează **semnalele** necesare pentru fiecare proteină, cu ajutorul reacțiilor chimice. Mișcarea este necesară, nu doar pentru a acționa asupra organelor fizice și mușchi, ci e necesară și celulelor în vederea realizării aceluiași funcții individuale (precum digestie, respirație, contracție, excreție și altele). Așadar proteinele ne oferă tot ceea ce este legat de mișcare și tot ele susțin și funcțiile vitale esențiale. Viața se oprește atunci când proteina își încetează mișcările.

8.3.2 PROTEINELE ÎN INTERACȚIUNE

Atunci când au fost studiate în laborator proteine din celule vii și proteine extrase din celule vii s-au constatat următoarele fenomene:

- Proteinele studiate în afara celulei funcționează haotic fără nicio destinație și fără un rol prestabilit; ele răspund la semnalele de conformare, își modifică forma, se deplasează unele față de altele, dar totul este dezorganizat.

- Proteinele studiate în interiorul celulelor acționează, în mod organizat, pentru îndeplinirea funcțiilor amintite, dar celulele, la rândul lor, fiind în afara organismului, execută aceste funcții fără nicio direcție sau destinație.

- Atunci când studiem ființa umană în ansamblu înțelegem faptul că celulele formează o comunitate dirijată de un organ suprem (creierul), care elaborează toate tipurile de semnale necesare funcționării lor. La rândul său, creierul elaborează aceste semnale în funcție de interacțiunea sincronă a componentelor bioinformaționale (mințea, conștiința, sufletul etc.) cu mediul înconjurător (factori naturali și factori bioinformaționali ai altor oameni).

Ca orice parte a unui sistem, celulele se „uzează” și trebuie să fie în permanență înlocuite, inclusiv proteinele asociate. Biologia convențională este conștientă de acest aspect și a formulat ipoteza conform căreia *dacă vom descoperi ceea ce poate controla și înlocui proteina, vom putea controla viața*. Darwin a afirmat următoarele: caracterul și comportamentul unui individ se datorează factorilor ereditari, cu excepția faptului că atunci nu se știa ce sunt factorii ereditari. În zilele noastre, aceasta nu apare sub următoarele două aspecte:

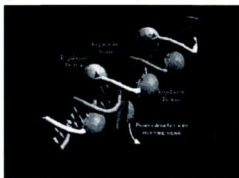
a) Credința biologiei clasice este că tiparul proteinei (cu tot ceea ce derivă din acesta) e determinat de tiparele subunităților moleculei ADN. Această afirmație are totuși o logică rațională; datorită faptului că molecula ADN nu se alterează în timp (vezi analizele moderne de identificare criminalistică, analizele unor fosile vechi etc.), nu se distruge vreme îndelungată și poate fi utilizată în medii de laborator, pentru a crea noi proteine (de exemplu, care au aparținut unui animal dispărut cu sute de ani în urmă), s-a formulat concluzia că ADN-ul trebuie să fie *neapărat* material ereditar. Dar aceasta nu e o demonstrație în sine, ci doar o viziune a științei.

b) Biologia a postulat al doilea principiu fals, care derivă din primul, și anume: nucleul celulei care conține molecula ADN trebuie să fie și microcontrolorul sau microcreierul acesteia, deoarece toate genele își au sediul acolo. În realitate, acolo există doar schița (tiparul) și „piesele de schimb” pentru a menține funcționalitatea, dar comportamentul celular este localizat în membrană.

Este unanim cunoscută și acceptată ideea *întăietății* ADN-ului, deoarece el este singura moleculă din componența unui organism viu care nu se alterează, uneori chiar perioade de timp destul de mari. Dar ADN-ul nu este decât o schiță a unei construcții foarte complexe, așa după cum planul unei clădiri, tipărit pe o hârtie, înmagazinează toată informația necesară existenței și rezistenței clădirii, în condițiile de mediu, anterior calculate (sau impuse). Atunci când se replică, ADN-ul își face un fel de „copie xerox”, care se numește ARN, și care, simplificând explicațiile academice, va „citi” informația „originalului” și va determina creerea proteinelor noii celule.

Notă pentru cunoscători:

După creerea proteinelor, în cursul procesului de replicare, trecerea de la ARN la ADN se realizează cu ajutorul unor enzime speciale, numite revers-transcriptaze, care transferă informația genetică de la ARN la ADN.

Și astfel, noua celulă va conține un nou lanț bicatenar ADN, împreună cu toată informația originală a celulei-mamă. ARN-ul de transfer se găsește la toate organismele vii și are rol în transportul aminoacizilor la ribozomi, unde se sintetizează proteinele. ARN-ul este considerată molecula primordială a vieții și nu ADN-ul, deoarece riboza se realizează mult mai ușor decât deoxiriboza și grupările hidroxil 2' și 3' au un rol structural în ARN, fiind implicate în formarea structurii terțiare a ARN-ului de transport (ADN-ul nu are grupare 2' hidroxil) iar gruparea 2' hidroxil a ribozei joacă ea însăși un rol catalitic direct a intronilor din ARN-ul mitocondrial.

Ceea ce nu s-a afirmat niciodată în media și ceea ce nu se recunoaște, decît ocazional, în lumea academică este faptul că rezultate incontestabile, obținute în urma enucleației celulelor din culturi de țesuturi, au dovedit faptul că ele puteau trăi aceeași durată de timp ca și cele sănătoase, puteau executa toate funcțiile necesare (precum digestie, respirație, contracție, excreție și altele), dar nu se puteau replica. Adevărul este că nucleul celulei NU este microcontrolorul acesteia și comportamentul ei nu depinde de el, excepție fiind funcția de reproducere. Această cercetare s-a realizat până la cele mai înalte nivele ale științei academice, dar nu este promovată cu suficientă atenție studenților, elevilor și celor care sunt nespecialiști.

Așadar, proteinele sunt generate de ADN și determină citirea sau nu a informației unui anumit segment din ADN, care nu are posibilitate să se autoactiveze. Citirea se face pe baza unui semnal care se atașează la acea proteină. Semnalul este elaborat de creier pe baza interacțiunii dintre acesta și componentele bioinformaționale (în special *mintea* și *conștiința de ego*). Așadar, numai în aparență, ADN-ul ne controlează viața, prin faptul că acolo sunt stocate o mulțime de informații dar, în realitate, ele nu sunt citite în mod obligatoriu. Dacă ar fi așa, atunci printr-un simplu experiment de laborator

putam confirma că dacă tăiem codița unui șoricel, atunci generațiile viitoare ar trebui să se nască fără codiță. Acest lucru e fals, deoarece tăierea codiței nu a fost rezultatul modificării unui tipar din ADN.

Dacă rudele noastre au avut predispoziții față de anumite afecțiuni, care s-au manifestat la fiecare generație și dacă, în urma analizelor, am aflat că și noi avem aceleași predispoziții, asta nu înseamnă că ele devin în mod obligatoriu active doar dacă, în cursul vieții noastre, va apare un semnal, suficient de intens și de durată suficient de mare, care să determine o mișcare de conformare a unei anumite proteine, realizându-se citirea informației genetice respective și activarea mecanismului prin care se va manifesta afecțiunea.

Problema este că, în permanenta noastră ignoranță față de viață și mediu, media și știința clasică au rezonat pe marginea confuziei dintre corelație și cauzalitate. Corelația este acea idee, fenomen sau lucru asociat unei alte idei, fenomen sau lucru, adică o conexiune. Cauzalitatea este actul, factorul generator sau agentul care produce un efect.

Afirmația: *genele sunt corelate cu organismul nostru* este adevărată, în timp ce afirmația: *genele ne influențează organismul* este falsă. Confuzia între aceste două afirmații este atât de mare încât, atunci când s-a descoperit gena corelată cu obezitatea, s-a realizat o statistică, bazată pe o interviuarea unui număr semnificativ de familii care își doreau să aibe copii. Ele au fost întrebată ce decizie ar lua dacă, în urma unor analize genetice, s-ar descoperi faptul că fătusul are gena corelată cu obezitatea. În peste 70% din cazuri, răspunsul a fost că ar prefera să facă un avort.

Numeroase articole, scrise de jurnaliști cu pregătire îndoielnică în domeniul științei, prezintă rezultatele unei cercetări în forma: „s-a descoperit o nouă genă corelată cu maladiile canceroase...” și spre final, articolul se încheie prin concluzia „gena cutare generează cancer.” Aceasta este probabil una dintre cele mai mari erori ale științelor vieții (biologia și medicina, în special), și anume credința în autoactivarea genelor ADN. Genele nu se pot autoactiva. Proteinele fac aceasta, deoarece sunt capabile să execute mișcări. Proteinele se află dispuse în pereții celulei, în interiorul acestora și în nucleu, mai ales în jurul moleculei ADN.

Molecula ADN este „îmbrăcată” în proteine iar acestea o „ajustează” mereu în funcție de semnalele recepționate. Să presupunem că brațul nostru gol este molecula ADN și are o mulțime de informații înscrise pe el. Peste braț, punem mai multe manșoane (care sunt proteinele) care, aflându-se împrejurul brațului, fac imposibilă citirea informațiilor înscrise. Pentru a citi acele informații, trebuie să dăm jos unul dintre manșoane. Putem face aceasta cu ajutorul unei chei, care se „potrivește” la respectivul manșon, o introducem, legăturile slăbesc și manșonul se eliberează din locaș. În acel moment are loc citirea informației.

Când Watson și Crick au descoperit molecula ADN, s-a emis ipoteza conform căreia genele controlează individul. Știința ne învață că o ipoteză trebuie demonstrată pe cale experimentală pentru a deveni un adevăr incontestabil. Orică idee trebuie testată, pentru a se verifica dacă e falsă sau adevărată.

După 50 ani de la formularea ei, comunitatea științifică a „uitat” să o testeze. Ea s-a cimentat în gândirea materialistă rațional-darwinistă și, dintr-o dată, după o jumătate de secol de mediatizare, ne-am „trezit” că din ipoteză ea a devenit, treptat... un adevăr. Aceasta se întâmplă datorită faptului că mintea umană funcționează adaptativ. Dacă i se repetă suficient de multe ori un anumit lucru, ea se obișnuiește, îl acceptă și îl integrează în gândirea de zi cu zi și îl execută automat de la nivel subconștient.

Mintea noastră s-a „adaptat” ideii că genele ne controlează! Dar, unii cercetători îndrăzneți au reușit să demonstreze că realitatea este cu totul alta. Când un produs al genelor este necesar pentru corp, un semnal din mediul ambiant vine și activează gena respectivă prin intermediul unei proteine iar aceasta nu e o proprietate a genei însăși.

Asta înseamnă că genele sunt un tipar pentru corp, așa după cum planul unei case e doar schița. Dacă la un moment dat, constructorul are nevoie să facă o modificare a casei, mai întâi va citi schița, deoarece acolo sunt prevăzute toate detaliile pentru situațiile „neprevăzute”. De acolo pornește totul. Abia după aceea modificarea citită de pe schiță se aplică construcției fizice.

8.4 NUCLEUL CELULEI

Conform sistemului actual de concepții din biologia clasică, nucleul conține ADN (ceea ce este adevărat), dar 70% din el reprezintă ansamblul de proteine asociat ADN-ului. Cu toate acestea, cercetările menționează rareori proteinele, deoarece experimentele se realizează prin izolarea ADN-ului atât de nucleu, cât și de proteinele care îl înconjoară. Se studiază ADN pur, dar în realitate nu există ADN pur în sistemul biologic uman. Studiat în lipsa proteinelor, ADN-ul pur nu reprezintă altceva decât un set de instrucțiuni, care au posibilitatea virtuală de a se activa. Este important de

reamintit faptul că genele nu se pot autoactiva.

Traseul reproducător al celulei, stabilit prin știința convențională este următorul, valabil pînă cel mult în perioada anilor 1990 a fost:

- ADN (care înmagazinează informația pe termen lung)
⇒ ARN (care înmagazinează informația pe termen scurt)
⇒ Proteină (elementul generator de comportament).

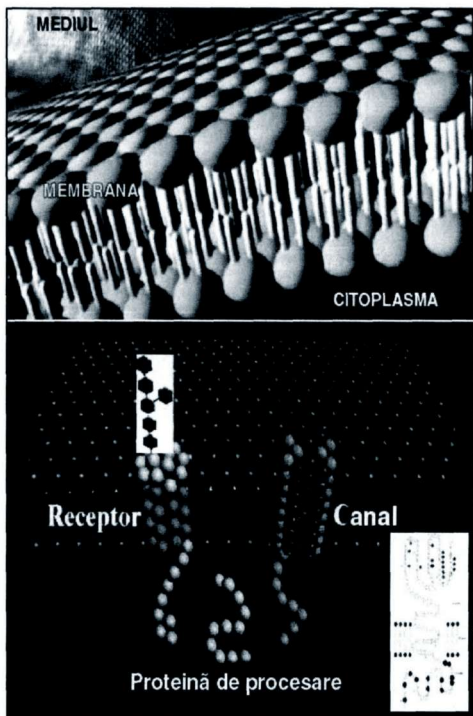
Acest traseu este incomplet. El nu ilustrează decât funcția reproductivă a ADN-ului. În realitate, în viziunea profesorului Lipton, funcționalitatea se prezintă complet sub forma:

- SEMNAL ⇒ Proteine reglatoare ⇒ ADN ⇒ ARN mesager ⇒ Proteine.

Teoria actuală a științei convenționale s-a lărgit și a adăugat faptul că ARN-ul ribozomal sau ARN-ul de transport, are gene corespunzătoare. În plus, oamenii de știință au descoperit faptul că există gene care nu se transcriu niciodată, iar acestea au rol determinant în exprimarea altor gene.

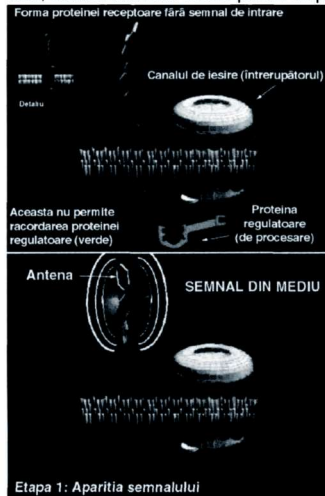
Așadar, nucleul celulei

are rol exclusiv de sistem reproducător și de ajustare a comportamentului față de mediu. Deci nucleul celulei NU este microprocesorul sau microcreierul acesteia. Nucleul este gonada celulei. El creează părți și multiplică materialul celular „uzat”. Microorganisme cele mai primitive nu au avut nucleu, ci doar membrană, proteine și aminoacizi. Fără a intra în detalii academice, este suficient pentru dumneavoastră să înțelegeți că, indiferent de rolurile secundare pe care le mai îndeplinește nucleul celulei, acesta nu poate coordona activitatea sa instantanee. Singurul element care poate îndeplini această funcție este membrana.

8.5 FUNCȚIONAREA MEMBRANEI

Privită la microscop, membrana celulară este formată din mii de perechi de proteine antene-canal, conform desenului. Aceste perechi de proteine îndeplinesc roluri diferite (respirație, excreție, digestie, protecție etc.). Partea galbenă este o componentă de consistența uleiului, care separă foarte bine interiorul celulei de mediul exterior. Pentru a realiza funcțiile specifice cunoscute din biologie, membrana are nevoie de proteine, deoarece proteinele sunt capabile să execute mișcări. Așadar, proteinele sunt cele care

realizează funcțiile.

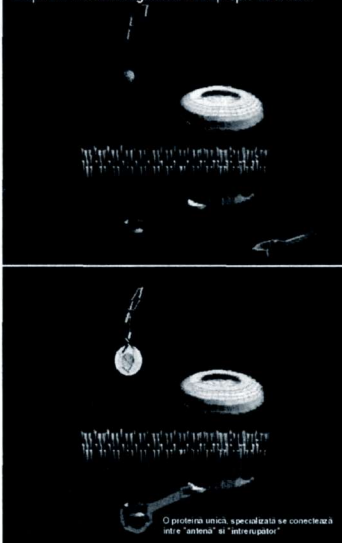
- Partea numită „antena” (sau receptor) este capabilă să recepționeze un anumit tip de semnal (care poate fi atomul unui element, eliberat prin intermediul proceselor cerebrale și/sau hormonale). Rolul receptorului este de a răspunde la un anumit semnal. Există mii de tipuri de receptori, fiecare „acordat” să răspundă (sau rezonanze) la un anumit semnal. Cei mai cunoscuți receptori sunt cei cu care percepem mediul, de exemplu receptori pentru lumină, sunet, receptori tactili etc. Tot ceea ce recepționăm din mediu, ca și organism în ansamblu, se realizează prin intermediul acestor proteine. Celulele, ca parte a acestui întreg, au și ele receptori specializați. Un anumit receptor simte insulina, altul sesizează glucoza din sânge, altul e pentru oxigen etc. Fiecare celulă este dotată cu toți receptori necesari pentru a fi capabilă să existe în comunitate, să răspundă nevoilor comunității și să se adapteze schimbărilor din mediu.

- Partea numită „canal” este „întrerupătorul” (dispozitivul de ieșire) care

Etape 2: Semnalul se inserează în locașul unic al proteinei

Etape 3: Proteinele reglatoare se apropie de antenă

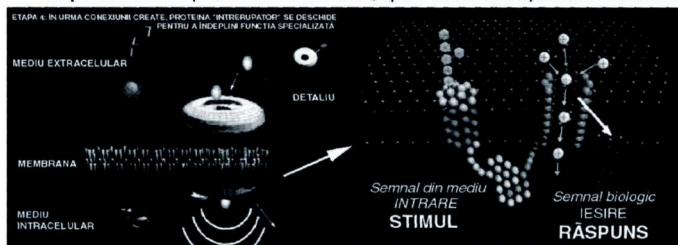
permite celei să execute o anumită funcție, corelată cu semnalul recepționat de „antena”. „Întrerupătorul” primește comanda de la o proteină de procesare, care se inserează în partea interioară a membranei celulare, astfel încât va conecta „antena” la „întrerupător” (canalul), conform desenului. Această conexiune permite proteinei să realizeze mișcarea de conformare, deschizând un mic canal de comunicare, care permite intrarea unei molecule din mediul exterior celei spre interiorul acesteia (de exemplu nutrienți, dacă ne referim la funcția de alimentație). Proteinele care îndeplinesc funcția de „canal” sau întrerupător au rolul de a permite schimburile de substanțe dintre celulă și mediu.

• Partea ilustrată cu verde este o componentă detașabilă, care se asociază perechii receptor-canal numai pe durata menținerii semnalului. Biluțele reprezintă „cărămizile” proteinelor (adică aminoacizi). Mișcările de conformare a fiecărei proteine sunt corelate cu rolul acestora. „Receptorul” își modifică partea din interiorul celei, deoarece își așteaptă racordarea la o proteină de procesare (ilustrată cu verde) iar „canalul” (sau întrerupătorul) își deschide o cavitate care permite fie intrarea, fie ieșirea altor molecule din celulă sau spre celulă. În partea dreaptă, detaliul pe fond alb ilustrează câteva tipuri de proteine din celulă.

Etapa 1: În această etapă, are loc detecția semnalului. Din miriada continuă de semnale care ne bombardează în fiecare microsecundă, sunt detectate și procesate doar semnalele considerate „utile”, adică cele de care celula sau organismul întreg trebuie să țină cont. Activitatea de procesare a semnalelor este continuă și instantanee în toate celulele corpului. Fiecare receptor al fiecărei celule răspunde la semnalele pentru care a fost specializat să răspundă. Forma proteinei receptoare este reprezentată simbolic în detaliul superior al ilustrației etapei 1. Lanțul de aminoacizi din „vârf” are rol de „antena” și proprietatea de a „accepta” inserarea unui anumit „semnal” (atomi sau molecule). Semnalul din mediu este reprezentat de o bilă strălucitoare, care se apropie de receptor.

Etapa 2: Semnalul acceptat de receptor se inserează fizic în lanțul exterior de aminoacizi, fapt care modifică echilibrul de forțe electrice ale ansamblului proteic. Acesta tinde să își refacă echilibrul și execută o mișcare de conformare, care modifică forma lanțului de aminoacizi din partea interioară a receptorului (care înțeapă membrana). Această modificare a formei permite inserarea ulterioară a unei proteine speciale, asemenea unei chei care se racordează la un lacăt. Proteina de procesare (de culoare verde) se apropie de perechea receptor-canal, deoarece acum ea are posibilitatea de a se autoconecta.

Etapa 3: Proteina de procesare se inserează la „capătul” interior al receptorului, conectându-se

în același timp cu cealaltă „parte”, cea de „întrerupător”. Aceasta va rămâne fixată cât timp semnalul din mediu este prezent în lanțul de aminoacizi al părții „superioare” a receptorului. Se observă prezența semnalului în lanțul de aminoacizi ai receptorului.

Etapa 4: Toate condițiile fiind îndeplinite, „întrerupătorul” deschide un canal de comunicare prin intermediul căruia se realizează funcția pentru care este specializat. Astfel, avem un dispozitiv care mai întâi detectează și identifică semnalul, deci partea de recepție funcționează ca un stimul iar partea de execuție (răspunsul la stimul) reprezintă comportamentul pe care celula îl dezvoltă la acel stimul. Cu alte cuvinte, semnalele din mediul exterior determină manifestarea unui anumit comportament.

8.6 MECANISMUL PERCEPȚIEI

Stimulentul este analizat de receptor iar răspunsul este produs de „canal”, care se mai numește efector. Așadar, biologia umană funcționează pe baza unui mecanism de citire a mediului, a informațiilor din mediu (fie el exterior sau interior) iar acestea determină apariția unui anumit comportament. Întotdeauna, semnalele din mediu au fost cele care dirijează funcționarea celulei și nu nucleul acesteia. Astfel, ansamblul analizelor tuturor semnalelor din mediul exterior determină apariția unui anumit comportament la nivelul ființei umane, care este o reflexie a percepțiilor noastre în raport cu mediul.

În acest moment al cercetării sale, Bruce Lipton a formulat următoarea ipoteză: receptorii celulari reprezintă mijloacele de conștientizare a mediului înconjurător iar canalele sau „înrerupătoarele” asociate acestora reprezintă senzația fizică a acestei conștientizări. Conform dicționarului explicativ, percepția reprezintă conștientizarea mediului înconjurător prin intermediul senzațiilor fizice cunoscute. Aceasta înseamnă că ființa umană este în permanență controlată și influențată de percepțiile acesteia asupra factorilor din mediul înconjurător și nu din cauza ADN-ului.

În același timp, Bruce Lipton a observat că avem o percepție indirectă asupra mediului. Ea se datorează faptului că fiecare celulă face parte dintr-o comunitate și este obligată să se asocieze acestei comunități, deoarece șansa de supraviețuire este mult mai mare decât dacă ar acționa individual. Însă o celulă care face parte dintr-o comunitate nu va mai beneficia de un liber arbitru absolut, ci se va asocia comunității pentru a contribui la realizarea idealului comun, așa cum oamenii, membri ai unei familii sau comunități, acționează pentru interesul comun al acesteia (cel puțin teoretic). Boala reprezintă o ruptură față de comunitate, adică un grup de celule care nu se mai pot adapta comunității se desprind de aceasta și continuă să se înmulțească sau să se degradeze, consumând resursele comunității.

În același fel, datorită neadaptării la comunitate, stress-ul îi îndepărtează pe anumiți indivizi de idealul comun; ei acționează haotic, deseori împotriva acesteia, consumându-i resursele. Celulele care nu se mai asociază comunității nu dispar, dar nu mai sunt susținute de aceasta, așa cum societatea nu mai poate susține pe toți membri săi și unii rămân fără serviciu, deci fără resurse de supraviețuire. În acest caz, ei devin paraziți și acționează împotriva societății. Cancerul este tot mai mult recunoscut ca un rezultat al distrugerii comunității interumane, care se reflectă la nivel celular printr-un aspect perfect complementar.

8.7 MECANISMUL CREDINȚELOR FALSE

Imagini spectaculoase obținute la microscopul electronic cu baleiaj au ilustrat cu multă claritate comportamentul celulelor. Fiecare celulă comunică cu altă celulă, deoarece ele funcționează într-o comunitate. Atunci când comunitatea se dezbină, bolile își fac apariția. Deși fiecare celulă este capabilă de a citi mediul, răspunsurile pe care le va genera nu se asociază direct mediului și sistemului individual de stimul-răspuns (prezentat anterior), ci colectivității.

Dar oare asta ar însemna că afirmația **percepțiile mediului determină comportamente** este falsă? La nivel celular ea este adevărată, dar la nivelul comunității, adică al ființei umane, afirmația este falsă. Acest fapt se datorează organului suprem de control, creierul, care ia decizii și interpretează semnalele importante din mediul înconjurător. El transmite simultan semnale la zecile de trilioane de celule, care reprezintă ceea ce creierul crede că se recepționează din mediu.

Mai mult chiar, creierul nu este decât instrumentul care elaborează semnalele, dar interpretarea aparține de cele mai multe ori, minții și, mult mai rar, aspectelor automate de tipul stimul-răspuns, cu care este dotat creierul. Tot ceea ce cunoaștem nu este o cunoaștere în sine, reală, adevărată, ci doar o interpretare a acesteia. Interpretarea este realizată de elementele bioinformaționale ale ființei umane, descrise în partea introductivă a cărții. Aceste interpretări reprezintă un sistem de credințe condiționate sau educate despre realitatea înconjurătoare, care s-au generalizat la nivelul întregii comunități umane, astfel încât ea poate întreține relațiile și activitățile pe care le cunoaștem. Relațiile

de bună conviețuire se bazează pe credințe elevate, nobile, care au un scop spiritual, în timp ce relațiile distructive se bazează pe credințe eronate, lipsite de un scop nobil.

Totul se derulează în jurul nostru pe baza unui sistem de credințe elaborate asupra percepțiilor noastre și nu asupra realității. Noi nu cunoaștem realitatea, ci acceptăm un sistem comun de credințe, pe baza căruia adevărul și realitatea sunt „un acord comun”. Noi devenim ceea ce credem, deoarece nu știm ceea ce suntem deja și nu știm care e rolul nostru în această comunitate. Nu știm nici ce anume este comunitatea, dar acceptăm o versiune eronată a acesteia, și anume versiunea unui grup de indivizi care își impune legile sale asupra noastră, chiar dacă acestea nu ne reprezintă idealul interior. Mai mult decât atât, noi nu recunoaștem idealul vieții, nu recunoaștem prezența intimă a ființei, dincolo de corpul material. Consecințele tuturor acestor credințe false (unele bune, altele rele) reprezintă însăși viața pe care o trăim.

Percepțiile noastre în calitate de ființe umane sunt, prin definiție, credințe. Credințele noastre despre mediu și corp ne determină fiziologia, iar ele sunt realmente conectate la genele noastre. Ceea ce ne influențează sunt credințele care se implementează, conștient sau nu, în fiecare celulă, la nivelul ADN-ului. Boala este rezultatul manifestării acestor credințe, precum și al neutilizării resurselor și potențialelor de care dispunem. De multe ori, oameni care ies la pensie eu speranță de viață foarte scăzută, dacă mintea le sugerează că sunt „terminați”, „remolți” sau „bătrâni”.

Unui dintre biologii care au dovedit prin experiență influența credințelor (*nu e vorba de credința de natură religioasă – n.r.*) asupra corpului este Dr. J. A. Sage, despre care Constantin Dumitru Dulcan scrie următoarele (*„În căutarea sensului pierdut – vol. 2”*):

„Dr. J. A. Sage a adresat o adevărată provocare lumii medicale (publicată în cartea sa numită „Cum să ai 100 ani și să te bucuri de ei”), prin faptul că la vârsta de 76 ani a creat un sistem de sugestii zilnice pentru a-și reînnoi corpul. Domnia sa a propus și exerciții de respirație (abdominală) profundă. La vârsta de 96 ani, el a demonstrat că avea o sănătate înfloritoare. Dr. J. A. Sage și dr. Bruce Lipton ne spun că, cea care operează în noi toate transformările, este credința pe care o avem în minte. Credința „că se poate”, sau „credința că nu se poate”, sunt cei doi factori în funcție de care se decide rezultatul final al unei anumite transformări (sau biotransformări, prin extensie – n.r.). Credința face minuni, este un concept cunoscut de peste 2000 ani, dar se pare că nu suntem încă suficient de conșienși...”

Un alt lucru care poate fi observat practic se referă la oamenii cu fracturi, al căror membru este pus în ghips timp de câteva săptămâni. După îndepărtarea ghipsului, deși membrul afectat este vindecat, el are de două ori mai puțină masă musculară decât înainte, dar aceasta nu are legătură cu osteoporoza. Neutilizarea acelei părți din organism produce o reacție de adaptare la condițiile de mediu, care impune temporar incapacitatea utilizării membrului respectiv. Dacă stimulul este de scurtă durată, răspunsurile organismului sunt reversibile și acesta își poate relua funcțiile.

La nivel celular funcționează o lege a eficienței, prin intermediul căreia celulele și organele se autoajustează unele în raport cu altele, astfel încât organismul să devină cât mai eficient. Dacă un organ sau o anumită parte este nefolosită sau prea puțin folosită, se generează o reacție de limitare a energiei spre acele zone, deoarece ele nu mai contribuie la interesul general al colectivității. Celula umană „știe” ce înseamnă eficiența, dar omul nu știe încă. Una dintre cauzele primare ale maladiei Alzheimer este utilizarea ineficientă a creierului. Oamenii se separă de restul comunității, comunicarea se reduce și apare demența.

Deși creierul este un organ care trebuie protejat, comunitatea de celule va acționa diferit, deoarece aspectele subtile ale ființei noastre (componentele bioinformaționale) nu îl mai utilizează corespunzător. Creierul este doar un instrument auxiliar și nu factorul ultim de decizie. Acesta aparține minții fluctuante și identității de ego la care am reușit să ajungem. Cu cât mintea e mai puțin fluctuantă, expresia conștienței de sine tinde să se mărească, devenind din ce în ce mai conștient și eficient.

Un alt factor care perpetuează ideea mecanismului format din părți care pot fi „reparate” sau „înlocuite” este medicina reparatorie. Transplanturile de țesuturi și organe, înlocuirea părților unor organe cu material biologic uman sau material biologic de origine animală modificat genetic au câștigat tot mai mult teren și încredere într-o societate care consideră că sănătatea este efectul funcționării unor componente din cadrul unui întreg, indifereț de semnalele din mediul înconjurător

sau al energiei psihice. Deși par încurajatoare, rezultatele sunt, de cele mai multe ori, temporare și necesită tratamente secundare permanente.

Faptul că celule crescute în medii de cultură se pot asocia relativ ușor unei comunități și dezvolta în condiții optime are legătură cu transmiterea, recepționarea și interpretarea semnalelor de către creier sub influența minții pacientului. Cele mai spectaculoase vindecări se datorează pacienților cu cea mai bună adaptare a minții și creierului la noile condiții de mediu, și mai puțin intervenției medicale în sine. Nimeni nu contestă rolul și ajutorul remarcabil pe care medicina îl oferă semenilor aflați în suferință, dar ea se limitează adesea la tratarea efectelor și nu a cauzelor.

8.8 CREDINȚELE RESCRIU INFORMAȚIA GENETICĂ

Subiectul controversat al acestui paragraf nu poate fi abordat fără un punct de plecare oferit de fizica newtoniană. Cea mai mare provocare a reducționismului este legată de conceptul de informație. În biologie, teoria reducționistă, aplicată asupra componentei informaționale, este prezentată astfel: *Informația e transportată spre și de către molecule, conform principiilor fizicii și chimiei.*

Dar realitatea este mult mai profundă. Nu există nicio posibilitate de a studia individul, fără a cunoaște energia care îi susține. Gradul de sănătate nu este atât un efect al structurii fizice, cât al modului în care individul se integrează în mediul înconjurător.

Integrarea unei ființe umane în mediul înconjurător înseamnă interacțiuni cu alte ființe umane în diverse ipostaze, precum familie, școală sau loc de muncă, la care se adaugă alimentația și condițiile naturale de mediu și habitat. Un medic ar trebui să analizeze toate aceste interacțiuni, deoarece ele contribuie la dezvoltarea noastră biologică și emoțională. Nu se mai poate privi un singur aspect și afirma: *partea asta nu funcționează*, deoarece acea parte e conectată la altele, pe care le influențează sau le-a și influențat deja.

8.8.1 APARATELE RECEPȚIONEAZĂ ȘI EMIT ENERGII

Suntem în fața unei biologii de tip adaptativ, deoarece întreaga noastră comunitate de celule face aceasta în fiecare secundă, prin reacții de tip stimul-răspuns. Putem încerca să trăim mai bine și chiar o facem de la o generație la alta, dar nu vom controla în totalitate modul în care trăim. Atomii și moleculele emit sau absorb energii cu diferite frecvențe/lungimi de undă. Pe baza acestei idei, s-au construit aparate care pot detecta prezența efectivă a atomilor și moleculelor.

Aceasta a permis identificarea unui spectru de energie, asemenea unei amprente, care este specific fiecărei substanțe, fie ea sub formă de element sau combinație. Cu ajutorul metodelor moderne de analiză, cum sunt cele spectrofotometrice, putem afla chiar și compoziția chimică a stelarilor îndepărtate, identificând elementele din care sunt formate.

Fiecare organ, țesut sau celulă are un spectru energetic specific. În acest fel, putem diferenția o celulă normală de una canceroasă. Atunci când o celulă se poate reaccorda la energia care o menține în limitele de funcționare perfectă, ea transmite informația mai departe către celelalte celule și organismul are șanse de vindecare (cu participarea favorizantă a minții și creierului, evident). Desigur, energia trebuie să se manifeste un timp suficient pentru ca procesul să poată fi realizat cu succes.

S-a demonstrat faptul că, atunci când are loc un fenomen de rezonanță, energia pune în vibrație numai moleculele cu aceeași frecvență de rezonanță cu sursa emițătoare. Astfel, putem spune că schimbarea de conformare a unei proteine poate fi indusă și pe cale electromagnetică, dacă se cunoaște domeniul de vibrație al atomilor din lanțul molecular, care sunt direct responsabili cu generarea mișcării de conformare.

Energia din mediul înconjurător poate activa proteine, determina reacții de sinteză sau influența viteze de creștere și dezvoltare a unor părți. Acest aspect a fost din nou greșit înțeles, apărând îngrijorări și reacții ale mediei față de tehnologiile noi, precum telefoane mobile, calculatoare, monitoare etc. Studiile pe diverse grupe de oameni, afectați potențial de liniile electrice de înaltă tensiune sau telefoane mobile, nu au ținut cont de stress-ul individual determinat de cu totul alta

cauze. De fapt, majoritatea dintre cei „afecțați” de telefoanele mobile s-au dovedit a fi oameni foarte stresați. Mecanismul primar care expune corpul și îl face vulnerabil la energiile din mediu este stres-ul.

8.8.2 COMPORTAMENTUL CELULEI

Semnalele controlează celula. Dar semnalele au drept sursă moleculele față de care celula poate avea mai multe tipuri de comportament: se apropie de sursă, se îndepărtează de ea sau îl ignoră. Acest fapt poate fi ilustrat prin „mişcare înainte”, „mişcare înapoi” sau „nemişcare”. Atunci când un semnal este interpretat de celulă ca fiind necesar pentru creștere și dezvoltare, celula se va deplasa spre acesta, dar când este interpretat ca o amenințare, celula se va îndepărta de el. Cu alte cuvinte, „mersul înainte” este pentru creștere iar „mersul înapoi” este pentru protecție. Le-am notat între ghilimele, deoarece aici trebuie înțelese ca atitudini comportamentale și nu ca deplasări fizice. În continuare, vom studia aceste două situații.

Este de notat faptul că celulele pot ignora un semnal, mai ales din categoria celor negative, doar pe durate relativ scurte de timp (de exemplu un semnal de stress poate fi ignorat, dar pentru aceasta e necesar ca el să nu depășească o anumită magnitudine și/sau durată).

Având două comportamente posibile, celulele este asemenea unui bit de informație digitală: starea 1 înseamnă creștere (inclusiv reproducere), starea 0 înseamnă protecție. Toate cele câteva sute de mii de gene pot fi grupate în două mari categorii: cele care favorizează creșterea și reproducerea, respectiv cele care favorizează mecanismele de protecție.

O celulă nu se poate afla simultan în ambele stări. De multe ori, un grup de celule din organismul nostru se află în stare de protecție, în timp ce altul e în stare de creștere. Starea de creștere este totuși necesară, deoarece în permanență mor celule și trebuie înlocuite. Starea de protecție este necesară numai în momente speciale, cum ar fi evitarea unui accident, fuga față de o amenințare iminentă etc.

Dintre ele, starea de protecție consumă multă energie, asigurată de celulele care nu sunt în această stare, astfel că organismul face o „contabilizare” a resurselor și le dirijează spre zonele afectate. Problema care apare în viața socială este că generăm prea multe situații care necesită protecție, consumându-ne resursele uneori pentru motive neîntemeiate, la fel cum un guvern gestionează bugetul prea mult în zona apărării, în deficitul aprovizionării cu alimente a indivizilor.

Trăim zilnic între momente de creștere și protecție, alunecând de la o stare la alta aproape pe neobservate, dar soluția supraviețuirii este rezultatul raportului dintre creștere și protecție. Dacă facem investiții excesive în zona protecției, supraviețuirea este amenințată. Această comparație se traduce la nivelul individului, în felul următor: **stress-ul** cheltuie resursele pentru protecție iar **bucuria de viață** le amplifică. La nivel anatomic, sunt observate următoarele fenomene: mecanismele de protecție folosesc sisteme somatice (mușchi, oase), în timp ce pentru creștere se folosesc sistemele viscerale (inimă, plămâni, stomac, ficat, pancreas etc.).

Aceste mecanisme se declanșează automat. Astfel, dacă ești urmărit de un leu, organismul nu va continua să proceseze hrana consumată în timpul prânzului, ci va comuta pe sistemul somatic de apărare, generând adrenalină și forță musculară. În funcție de semnalele recepționate din mediu și interpretate de creier, cele două sisteme preiau pe rând controlul asupra organismului. Pe scurt, pericolul suprimă visceralul și activează somaticul. Prin intermediul sistemului nervos simpatic și parasimpatic, cele două împing fie sângele spre mușchi, fie către organe. Bucuria de viață, iubirea și fericirea furnizează toate cele necesare creșterii și dezvoltării interioare, în timp ce frica, îngrijorarea și mai ales stress-ul ne separă și ne izolează față de mediu și chiar față de viață.

La nivel hormonal, stress-ul determină glanda pituitară să elibereze ACTH, care ajunge la glanda suprarenală, care va secreta adrenalină. Deși sunt în stare de stress care nu reprezintă un pericol iminent asupra vieții, musculatura se contractă, deoarece mecanismul de protecție se activează automat și inconștient. Problema noastră socială nu este aceea că, în mod inevitabil, există stress, ci că trăim aproape constant în stare de stress, ceea ce reduce creșterea, dezvoltarea, slăbește sistemul imunitar și organismul se îmbolnăvește. Știința medicală cunoaște ecele

mecanisme, motiv pentru care oamenilor cu transplant li se administrează hormoni eliberați de glande numai în perioada stress-ului, pentru a inhiba sistemul imunitar.

Problema bolărilor care ne amenință nu vine doar prin faptul că am contactat anumiți patogeni, ci prin faptul că se activează și prosperă cei pe care deja îi avem de ani de zile. Noi le numim organisme oportuniste, deoarece locuiesc în corp, dar nu prosperă, deoarece fiziologia le menține într-un echilibru perfect. Stress-ul strică acest echilibru. Noi ne îmbolnăvim, deoarece prin intermediul stress-ului, oferim acestor microorganisme șansa să prospere.

8.8.3 MECANISMUL DE APĂRARE

În urma apariției stress-ului, glanda suprarenală eliberează adrenalină, care determină contractarea sistemului visceral și forțează sângele spre periferie. Vasele de sânge din partea frontală a creierului se contractă și cele din partea posterioară se dilată (alimentând mai mult acea parte a creierului). Aceasta înseamnă că, în timpul stress-ului, organismul renunță la rațiune, deoarece se presupune că trebuie să „răspundă” printr-o atitudine de „fugă din fața pericolului”. În realitate, de cele mai multe ori, acest așa-zis „pericol” nu este decât una dintre nenumăratele situații inconștiente de a ne lăsa corupși de stress-ul social, ce rezultă din interacțiunile umane, cum este stress-ul la un examen, stress-ul preluării unor responsabilități, nemulțumirile de zi cu zi etc.

Organismul reacționează automat, deoarece nu poate face diferență între o situație care amenință viața și una care amenință ego-ul. Mentea este cea care face această diferență și determină apariția stress-ului. Cu cât stress-ul este mai mare, cu atât suntem mai iraționali și incapabili de a raționa asupra cauzelor. Stress-ul de la un examen va favoriza automat scăderea capacității de concentrare. Dacă stress-ul din viața noastră se cronicizează și se manifestă continuu, mecanismul de apărare se manifestă permanent, creșterea și înmulțirea celulară este redusă și sistemul imunitar se oprește. Boala apare numai în urma manifestării ale stress-ului cronic, deoarece celulelor nu li se mai oferă posibilitatea de creștere și înmulțire.

Semnalele stress-ului sunt recepționate de celule și activează fie mecanisme de autoizolare (precum un grup de oameni care se retrage într-un adăpost antiaerian, atunci când aude semnalul de alarmă), fie activează mecanisme de îmbunătățire a mediului exterior, prin eliminarea unor substanțe care să le aducă într-o stare de vibrație mai bună. Dar acest proces este costisitor, irosind inutil energie, deoarece nu poți schimba lumea dacă nu ți schimbi tu însuși.

Există însă și o a treia posibilitate: adaptarea. Răspunsurile noastre adaptative la factorii exteriori sunt rezultatul modificărilor la nivel biologic, singurele care ne pot rezolva problema. În acest punct, intervine biologia darwinistă, care arată că toate schimbările genetice sunt aleatoare și nu pot fi controlate. Aceasta înseamnă că, din motive necunoscute, unii indivizi se adaptează iar alții nu.

De peste 50 ani, biologia modernă ne spune că nu vom putea controla niciodată rezultatul unei mutații. Astfel, boli precum cancerul, care apar ca efect al mutațiilor cromozomiale, reprezintă o întâmplare, un accident, o eroare a naturii incapabile să producă indivizi suficient de rezistenți.

8.8.4 ORIGINEA MUTAȚIILOR

Un articol recent al geneticianului britanic John Cairns, intitulat „Originea mutațiilor”, publicat în celebra revistă britanică „Nature”, a evidențiat și dovedit mecanismul mutațiilor, cu ajutorul experiențelor realizate pe o bacterie care nu poate prelucra lactoza din lapte. Pentru această prelucrare, bacteria are nevoie de enzima denumită lactază. Lactaza extrage lactoza din lapte, pentru a crește și a se înmulți.

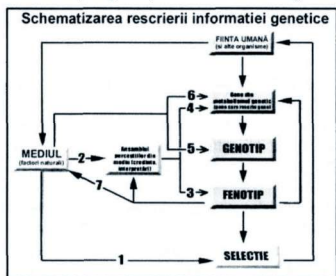
Cairns a observat că bacteria nu era capabilă să consume lactoza, dar a lăsat-o mai multe zile în vasul cu lapte. La vremea respectivă, Cairns nu a știut că în vasul de cultură puteau exista un număr foarte redus de bacterii capabile de a consuma lactoza și printr-un transfer orizontal de gene (împrumut de gene) celelalte bacterii ajungeau în scurt timp să își producă gena necesară pentru a crea lactaza. În plus, experimentul lui Cairns nu a putut fi duplicat.

Ulterior s-a demonstrat faptul că afirmațiile lui Cairns erau prea puțin adevărate deoarece bacteriile respective și-au modificat ADN-ul prin împrumutarea unor gene de la alte bacterii, aflate în număr extrem de mic, în același mediu de cultură.

sursă: John Cairns, et al. „The Origin of Mutants”. Nature, sept. 1996.

8.8.5 RESCRIEREA INFORMAȚIEI GENETICE

Bruce Lipton a propus în anul 2005 o teorie cu privire la evoluția speciilor prin intermediul mutațiilor controlate. În desen, se poate observa că organismele vii produc *gene prin metabolizarea ADN*, care mai departe favorizează variația genotipică (direct dependentă de factorii naturali, respectiv percepțiile semnalelor din mediu) iar aceasta susține variația fenotipică (determinată de percepțiile semnalelor din mediu). Fenotipul se referă la constituția și aspectul fizic (fără a intra în detalii academice) iar genotipul se referă la codul genetic (programele sau proiectul structurii noastre fizice).

În prezent, sintagma *gene prin metabolizarea ADN* este cunoscută sub forma *gene care proiectează gene*. Noile descoperiri au dovedit faptul că, în condiții de stress, fiecare nucleu din orice celulă a corpului are un set de gene, a căror funcție unică este de a rescrie celelalte gene, conform variabilității și intensității factorilor de stress.

Urmărind pe schemă influența factorilor de mediu și suma percepțiilor noastre din mediu (adică a interpretărilor noastre conștiente, inconștiente, mai mult sau mai puțin eronate), se observă că acestea determină *genele care proiectează gene* să ne rescrie genele. Astfel,

genotipul suferă o variație care se transmite ulterior și fenotipului. Dintre factorii de mediu și percepția noastră asupra factorilor din mediu, ultima influențează atât genotipul cât și fenotipul. Genetica clasică pornește de la fenotip spre genotip. Genetica modernă abordează problema de la genotip la fenotip adică de la simplu spre complex.

Așadar, semnalele din mediu și interpretările lor de către creier și minte (ceea ce credem noi despre ceea ce vine din mediu), determină un răspuns adaptativ al organismului față de acestea. Fiind un semnal, stress-ul determină o reacție de adaptare a organismului iar atunci când mecanismele de citire a genelor, cu care ne-am născut, nu sunt suficiente acestei adaptări și condițiile de mediu, respectiv stress-ul sunt intens alterate, organismul apelează suplimentar la mecanismul *gene care rescriu gene*, prin intermediul căruia se încearcă o adaptare la stress. Ceea ce rezultă din această rescriere este o aberație cromozomială, care determină apariția bolilor, deoarece stress-ul este un element distructiv, paralizant, inhibant și irațional. Corpul biologic nu face decât să se „adapteze” acestor aspecte.

Sistemul modern de sănătate se bazează pe înlăturarea semnalelor care informează conștientul despre prezența stress-ului și/sau a bolii, prin neutralizarea și inhibarea durerii, tratând rareori cauzele directe ale acestora. Este ca și cum un tehnician auto, insuficient pregătit, înlătură un semnal roșu de la automobil, fără a remedia defectul care a determinat aprinderea sa. Acest fapt produce scăderea nivelului de conștientă al șoferului asupra defecțiunii, care va continua să conducă mașina cu riscuri crescute. Defecțiunea se propagă și la alte componente, dar semnalul de avertizare fiind întrerupt, șoferul nu va fi informat asupra lor. Atunci când înlăturăm simptomele, înlăturăm semnalele de avarie fără să remediem cauzele lor.

8.8.6 INFORMAȚIE NONGENOMICĂ

Există un flux permanent de informație și semnale schimbat între mediu și celulă. Cum se transmit aceasta asupra copilului nenăscut? Mama influențează celulele fătului, așa cum își

influențează propriile celule, prin propriile ei comportamente și reacții față de mediu și aspectul social (familie, servicii etc.). Aici avem o perspectivă asupra ceea ce genetica numește efectul parental, poate cu accentul pus pe efectul maternal, deoarece se bănuiește că informația respectivă nu se află în ADN-ul din nucleu, ci în altă parte, precum citoplasmă, sau chiar în ADN-ul mitocondrial (în anumite efecte, demonstrate științific). Aceasta înseamnă că anumite influențe se transmit nu spre prima generație (fiu, fiică), ci a doua (nepoți, nepoate). Se pot transmite boli genetice în care componenta psihică este foarte importantă.

Din punct de vedere al embrionului, obiectul percepției sale, adică *mediul exterior*, este reprezentat de organismul mamei, deoarece el se hrănește cu sângele mamei. Dar, în timp ce sângele mamei transportă nutrienții la organismul fătului, în același timp, el îi oferă toți hormonii și moleculele care îi vor organiza corpul în vederea pregătirii răspunsului la mediu, așa cum organismul ei a fost pregătit să răspundă. Cu alte cuvinte, fătul se adaptează mediului înconjurător prin intermediul percepțiilor (credințelor) mamei. Indiferent de originea geografică a părinților, copiii se adaptează noului mediu, încă înainte de a se naște. Cu toate acestea trebuie subliniat faptul că legătura dintre mamă și făt, în ceea ce privește circulația sângelui și a proteinelor, chiar a unor anticorpi, este filtrată prin placenta.

Într-un articol din 2004, apărut în revista Newsweek, intitulat: *Unde începe sănătatea? Obezitate, cancer și atac de cord... sau cum vi se „aranjează” șansele în pântecul mamei*, se evidențiază faptul că genele copilului sunt selectate dinamic, ca răspuns la percepțiile mamei, (care nu sunt altceva decât credințele ei, corecte sau nu), sub directă influență a tatălui, a factorilor sociali și a ambianței locului de muncă. Părinții sunt cei care își impun prima *inginerie genetică* asupra copilului.

Acest fapt mai are o repercusiune importantă, și anume dezvoltarea mecanismelor de apărare și creștere, în funcție de modul în care acestea sunt activate la părinți. Cu cât mecanismul de protecție este mai activ la mamă, cu atât sângele va fi orientat mai mult spre organele musculare, oase și cartilaje, diminuând activitatea celorlalte organe și sistemului imunitar, pe durata menținerii amenințării. Anumite cercetări științifice au dovedit că influența mediului prenatal este mult mai mare decât influența strictă a codului genetic.

Atunci când părinții sunt stresați, hormonii de stress traversează placenta de la mamă la făt și selectează genele care ulterior favorizează copilului nou născut boli cardiovasculare, cancer sau obezitate. Aceasta se mai numește transmisie nongenomică, adică transmisii de comportament și răspunsuri adaptative. Tot în perioada în care mama își crește copilul, ea continuă să îi transmită informație nongenomică astfel încât, în subconștient, copilul va învăța să își crească viitorul său copil, atunci când va face aceeași alegere în viața sa. Așadar, influența noastră, ca părinți, se răstrânge asupra mai multor generații. Comportamentul nostru de azi ne va influența copilul de mâine.

8.9 CONCLUZII ȘI OPINII

Odată cu acumularea excesivă a stress-ului și permanentizarea sa la nivelul fiecărui individ, se formează o nouă generație de indivizi, care vor avea dezvoltat, în mod excesiv, mecanisme de apărare. Răspunsul lor la stress va fi unul irațional, de violență și criminalitate. Viața este privită, tot mai mult, ca o competiție, de genul *unii împotriva altora*, guvernată de legea *celui mai puternic*. Violența este doar unul din numeroasele răspunsuri primare la stress. Percepțiile noastre din și față de mediu nu sunt doar credințe, adesea incorecte, ci și experiențe de viață, deoarece pe măsură ce interacționăm și ne dezvoltăm de mai multe ori aceeași percepție, organismul tinde să se reconfigureze, încât să reacționeze cât mai bine la aceasta.

Creierul convertește sub influența minții (și a celorlalte structuri bioinformaționale) experiențele în conștiință de viață. Noi devenim conștienți de faptul că trăim numai prin intermediul experiențelor. Iar acestea sunt acumulate și înregistrate definitiv în creier și în componentele bioinformaționale. A fi viu, înseamnă a fi capabil de a înregistra și acumula aceste experiențe.

La ce folosește faptul de a acumula, învăța și înregistra experiențele? Răspunsul este simplu: la evoluția bioinformațională. Odată ce au fost suficient de bine educate, mersul pe stradă, coordonarea mișcărilor pentru consumul hranei și nenumărate alte aspecte ale vieții noastre se desfășoară automat. Creierul și mintea noastră nu mai trebuie să fie atât de intens focalizate asupra acestora, deoarece avem de învățat și memorat multe alte lucruri.

Același tip de educație este recomandat pentru declanșarea și menținerea definitivă a mecanismului biochimic. Autoeducația și autocunoașterea orientate spre aspectele benefice organismului sunt mecanisme eliberatoare, deoarece fiecare lucru nou învățat ne eliberează de necesitatea de a ne focaliza asupra lui. Putem merge pe stradă și, în același timp, să ne gândim la mii și mii de lucruri, deoarece aproape toate acțiunile noastre izvorăsc din previzualizare, sub acțiunea dorințelor, se repetă automat și apoi devin germeii noilor noastre experiențe, care ne determină să facem alte acumulări.

Există cel puțin două feluri de experiențe: cele de natură aproape exclusiv materială (care ne atrag și le previzualizăm, după ce alte experiențe au fost suficient de bine învățate) și cele de natură mistică. Mintea are acum suficientă libertate de a se focaliza asupra lucrurilor din prezent sau unor experiențe mistice. În funcție de ceea ce alegem în fiecare moment, viața noastră se desfășoară într-o combinație dintre aceste două tipuri de experiențe. Cu toate acestea, ezoterismul afirmă că, la un moment dat, este necesar să întrerupem șirul nesfârșit al dorinței de a căuta noi experiențe. Atunci apare starea de non-dualitate, de transcendere a dorinței și atașamentului față de experiențe și obiectele simțurilor, după care experiențele pot fi efectuate în continuare, fără a ne mai înălțui.

Totul este aproape preprogramat iar suma credințelor noastre din fiecare moment ne selectează și formează genele. Asemenea imaginii negative a filmului dintr-un aparat, care este complementară imaginii pozitive, celula umană este complementară miriadei de semnale recepționate la nivelul membranei. Chiar și așa, multe din interpretările noastre asupra realității, se modifică și ne apar ca fiind diferite, ca și când am privi spațiul și lucrurile din spațiu prin intermediul unor filtre. Atunci când descoperim lucruri care ne sperie, privim realitatea printr-un anumit filtru de credințe. Frica generează o realitate limitată, filtrată de credințele minții.

Ni s-a inoculat ideea conform căreia viața e o luptă iar supraviețuirea se bazează pe abilitatea de a lupta pentru a atinge culmile succesului (oricare ar fi acesta). Atunci când toți ceilalți cred în același lucru, noi luptăm cu propriile noastre credințe ireale. Atunci când trăim în frică de tot felul sau în bucurii alese, trăim într-un sistem de credințe mai mult sau mai puțin limitative. Dacă un număr suficient de oameni ar dori și ar reuși să trăiască în bucurie, calea de acces la realități de ordin superior este accesibilă și firească.

Deși dovada științifică a existenței unei conștiințe de sine întârzie să apară, celulele fiecărui corp poartă o identitate a întregului din care fac parte, astfel că transplanturile de organe implică deseori probleme de compatibilitate. Fiecare celulă are receptori de identitate care condiționează integrarea acesteia în noua comunitate. Noua biologie despre care vorbește Bruce Lipton este o știință care studiază procesele simultane dintre creație și evoluție. Cât timp ne ia să ne schimbăm o credință rea și cât timp ca să ne schimbăm o credință bună? Răspunsul corect este: la fel de mult. Suntem mult mai puternici decât a crezut cineva vreodată, dar am renunțat la acesta pentru a da vina pe gene.

Psihologii și psihiatrii ne informează că peste 70% din credințele noastre sunt negative și repetitive. Dacă ați avut răbdarea necesară să citiți această carte, cea mai bună încheiere ar fi: *dumneavoastră sunteți responsabili pentru tot ceea ce vi se întâmplă și pentru a nu părea o abordare pesimistă o completăm prin următoarele cuvinte: din momentul în care deveniți conștienți că sunteți responsabili de tot ce vi se întâmplă.*